

မုခ်

ဂျာနယ်

မူခင်းရှင်ရယ်စုံပစ္စည်း

VOL (E) , NO (33)

၂၀၁၃ ခုနှစ် ၊ စက်တင်ဘာ

BURMESE
CLASSIC

မုခ်
မုခ်
မုခ်
မုခ်

ဆုန်းလှိုင် - ဂန္ထဝင်
အောင် - ရဲစွမ်း

ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအားဖြင့်
မူခင်းများကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်လျက်—

မူခင်းပညာပေးအစီအစဉ်အရ ခွင့်ပြုချက်ပြု-ဝဂ္ဂ ၂၈၆၆
ရှုထောင့်မူခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂခင်းအား
လစဉ်လဆန်း (၁)ရက်နေ့တိုင်း ပုံမှန်ထုတ်ဝေပါသည်။

- | | |
|------------------------|---------------------------------------|
| နာယက | - မဲမှူးကြီးဝင်းခေါင် |
| | - ဒုမဲမှူးကြီးဝင်းမြင့် (ငြိမ်း) |
| အကြံပေးလမ်းညွှန်မှု | - ဒေါ်ဆက်ရီ (Jacob) |
| | Jacob Media Group |
| အယ်ဒီတာချုပ် | - ဦးသက်နိုင်ဦး |
| တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ | - မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ကောက်) |
| အုပ်ချုပ်ရေးမှူး | - ညိုညိုစိန် |
| တွဲဖက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး | - ငွေနိုင် (ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး) |
| | - အောင်ကျော်ဦး (သတင်း) |
| ဒီဇိုင်း | - စောဝဏ္ဏ |
| ကွန်ပျူတာစာစီ | - တင်တင်အောင် |
| ရုံးလုပ်ငန်း | - ခင်စန်းဝင်း၊ ဖြူဖြူလှိုင်၊ ခင်မာအေး |
| | တင်ကြိုင်၊ တင်ရွှေ |
| ကြော်ငြာတာဝန်ခံ | - ဦးသက်ထွန်း၊ ဒေါ်အေးအေးခန့် |
| စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့ | - ဦးတင်ဦးအဖွဲ့ |
| ပုံနှိပ် | - စိန်နဂါးပုန့်ပိတိုက် |
| အရုံးစလင် | - EAGLE |
| အတွင်းစလင် | - PERFECT |



သတင်းနှင့်စာပေများပေါ်ရန်လိပ်စာ

ရှုထောင့်မူခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂခင်းရုံး၊ သတင်းစုဆောင်းရေးရုံးခွဲ
(၉၆)၊ မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
PH: 01-297297, 01-9000017
FAX : 01-397164
Email : shuhtaunt@gmail.com
nyonyoseinnt@gmail.com

သတင်းစုဆောင်းရေးရုံးခွဲများ

- | | |
|----------------------------|-------------------------------|
| ဦးစော်လင်းသန်း (ရဲရဲအဖွဲ့) | - နေပြည်တော်ရုံးခွဲ |
| ဦးခင်ဇော်ဦးအဖွဲ့ | - မြတ်တုံးခွဲ |
| ဦးသိန်းဇော်ဦးအဖွဲ့ | - မုဆပ်ရုံးခွဲ |
| ဦးသန်းဝင်းအဖွဲ့ | - ချောက်ရုံးခွဲ |
| ဦးလှရွှေအဖွဲ့ | - ကော့ကုသိန်တောင်ရုံးခွဲ |
| ဦးထွန်းမြင့်အဖွဲ့ | - ဥဉ္စရပ် (ပန်းတောင်း)ရုံးခွဲ |
| ဦးအောင်သန်းထွန်းအဖွဲ့ | - ပြည် (၁)ရုံးခွဲ |
| ဦးလှထူးအဖွဲ့ | - အောင်လံ (ပြလှ)ရုံးခွဲ |
| ဦးမိုးဝင်းဇော်အဖွဲ့ | - ရွှေတောင်ရုံးခွဲ |
| ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ | - သံကုန်း/ပုတီးကုန်းရုံးခွဲ |
| ဦးခင်ဇော်အဖွဲ့ | - ဇီကုန်းရုံးခွဲ |
| ဦးတင်မောင်ကြည်အဖွဲ့ | - ပေါင်တည်ရုံးခွဲ |
| ဦးထွန်းဝေအဖွဲ့ | - ကံမရုံးခွဲ |
| ဦးလှမြင့်အဖွဲ့ | - ပိုးဦးရုံးခွဲ |
| ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ | - အုတ်တိုရုံးခွဲ |
| ဦးမိုးနိုင်အဖွဲ့ | - နတ်တလင်းရုံးခွဲ |
| ဦးမြင့်နိုင်အဖွဲ့ | - လွိုင်ကော်ရုံးခွဲ |
| ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ | - ဖော်လမြိုင်ရုံးခွဲ |
| ဦးစိုးမြင့်အဖွဲ့ | - ဘိုကလေးရုံးခွဲ |
| ဦးဇော်ရှင်အဖွဲ့ | - ပဲခူးရုံးခွဲ |
| ဒေါ်လှလှကြည်အဖွဲ့ | - လှိုင်သာယာ (၁) ရုံးခွဲ |
| ဦးတင်ထွန်းဦးအဖွဲ့ | - လှိုင်သာယာ (၂) ရုံးခွဲ |
| ဦးစိုးအဖွဲ့ | - သာကေတ (၁) ရုံးခွဲ |
| ဦးတင်မောင်ဝင်းအဖွဲ့ | - သာကေတ (၂) ရုံးခွဲ |
| ဦးအောင်မင်းအဖွဲ့ | - ဒေါပုံ (၁) ရုံးခွဲ |
| ဦးတင်လှိုင်အဖွဲ့ | - ဒေါပုံ (၂) ရုံးခွဲ |
| ဦးစိန်ဝင်းအဖွဲ့ | - ရေစကြိုရုံးခွဲ |
| ဦးစံတော်အောင်အဖွဲ့ | - လားရှိုးရုံးခွဲ |

ဗုဒ္ဓါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

သံဃာ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဒီဝါတပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊ သန္တုဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ဈာယံ တပတိ
ဗြာဟ္မဏော၊ အဝသဗ္ဗမဟောရတ္တိ၊ ဗုဒ္ဓါ တပတိ တေသော၊ တာဒိသံ တေသမ္ပနံ၊ ဗုဒ္ဓံ
ဝန္တမိ အာဒရံ၊ နမက္ကာရာနုဘာဝနေ၊ သဗ္ဗေပုရေန္တံ သင်္ကပ္ပာ။

ဪ-တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊ တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃစက်၊
လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရဟန္တာစက်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မြင့်ခေါင်ကျူးလျက် မိဘစက်၊
ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးသိလျက် ဆရာစက်၊ ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်၊ မိုးကြိုးလက်နက်
သိကြားစက်၊ လောင်စီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်၊ တောင်ဟုန်ပြင်းလျက်
ဂဠုန်မင်းစက်၊ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်၊ သုံးထောင်သင်္ချာ ဟောဝန္တာ
အာဏာစိုးလျက် သီဟစက်၊ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး ရွတ်သံကြားက ဘေးများမြင့်မူမကောင်းစုတို့
ဝေးကကြည့်ရှောင် အောင်စေတတ်သည် မြတ်သည့်ဆရာ ပညာတည်း။

ဪ-နမော ဗုဒ္ဓါနုဘာဝနေ၊ ဪ-နမောဓမ္မာနုဘာဝနေ၊ ဪ-နမော သံဃာနုဘာဝနေ၊
ဪ-နမော ဒူရေ-ဒူရေ သွား ဟုံ-ဟုံ။

BURMESE
CLASSIC

ဒါရိုက်တာ 'ဦးဦးသက် စီစဉ်ညွှန်ကြားသော

AUDIO WAVE GENERAL ENTERTAINMENT GROUP

- အသံစက်ပစ္စည်းနှင့်မီးပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ဆောင်းဘောက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ငှားရမ်းခြင်း၊

- ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအတွက် ကာရာအိုကေစက်များငှားရမ်းပေးခြင်း၊

- နိုင်ငံကျော်အနုပညာရှင်များစွာဖြင့်ပျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်များအတွက်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊

- စတိတ်ရှိ၊ အငြိမ်၊ DANCER , FASHION ပွဲများ၊ ပရိုမိုးရှင်း(ရောင်းအားမြှင့်တင်မှုပွဲများ)စီစဉ်ပေးခြင်း

အထူးဈေးနှုန်းဖြင့်ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁၂၁၆၇၀၊ ၀၉၄၃၁၁၀၃၂၁ ၊ ၀၁ ၃၉၇၁၆၄၊ ၀၁ ၂၉၇၂၉၇
၀၁ ၉၀၀၀၀၁၇ (ရန်ကုန်မြို့)၊ ၀၅၃ ၂၇၁၁၃ (ပြည်မြို့ခန့်)

ရှုထောင့်မှိုင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလထုတ် (၂၀၁၃)

မာတိကာ

“ကဗျာရှုထောင့်”

- ❖ ကောင်းညွန့်ဝေ (ရေစကြို) ၈
- ❖ ချောသန့်စင် (ကြို့ပင်ကောက်) ၉
- ❖ မာန်သွေးသစ်မင်း ၁၀
- ❖ ဝေယျာဘုန်းမြင့် ၁၁

“ကာတွန်းရှုထောင့်”

- ❖ ရွှေကိုဦး၊ ကျော်ကျော်လွင်၊ သူထူးစံ

“ဥပဒေရှုထောင့်”

- ❖ မောင်ညွှတ်ရွှင် (ဥပဒေ) ၁၅

“မူခင်းပဟေဠိရှုထောင့်အမှတ်စဉ် (၇၀)”

- ❖ မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်) ၁၉



“မူခင်းဝတ္ထုတို/ရှည်ရှုထောင့်”

- ❖ ရဲရင့်သူရိန် (၆၅ကျပ်တန် လူသတ်သမား၏---) ၃၂
- ❖ မောင်မောင်စိန်လင်း (အရှုပ်ထုပ်) ၃၈
- ❖ အောင်ရဲကျော် (မူခင်း) (နှစ်ထပ်ကွမ်း-၃၀၂) ၄၅
- ❖ ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ) (အမေနှင့်အမေ) ၅၂
- ❖ မောင်မောင်-ပိတောက်မြိုင် (လိမ်ကြသည် ညာကြသည်) ၅၉
- ❖ ကို (တက္ကသိုလ်) (နောင်းနောင်တ) ၆၉
- ❖ ခင်မောင်ထွန်း (လမ်းမတော်) (သားထူးချစ်တဲ့ ဝေး) ၇၆
- ❖ ငြိမ်းအောင် (သစ်လုပ်ငန်း) (ကျက်ရည်မိုးနဲ့စောင့်နေမယ်) ၈၆
- ❖ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး (မှောင်သာညအလွန်မှာ) ၉၆

★ မောင်မောင်မြင့် (ဥဿာမြို့သစ်)

(လူသေမှုမဟုတ်သောလူသတ်မှု)

၁၀၅

“ဘာသာပြန်ရှုထောင့်”

★ ယုယုလွင် (ဘာသာပြန်)

(အလောင်းအစား)

၁၂၀

“ရသဝတ္ထုတိုရှုထောင့်”

★ တွင်းကြီးဝမ်းမောင်

(ဇာတ်သိမ်းမှ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်)

၁၃၄

“ဆောင်းပါးရှုထောင့်”

★ ဆူးသစ်

(ဖိနပ်အသစ်ကလေးစီးချင်သလား)

၁၅၁

“နုလုံးသားရှုထောင့်”

★ သံလွင်မိုး (မုတ္တမ)

(ဝါကျွတ်ရင်ပြန်ခဲ့မယ်)

၁၅၅

“ဖြောင့်ချက်နုလုံးသား”

★ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့သုံးသပ်ချက်

၁၅၉

★ ဟန်နီ (တောင်ကြီး)

(နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ)

၁၆၁

“ရုပ်ရှင်ရှုထောင့်”

★ ကျော်ဇောဟိန်း (ဒေါပုံ)

(အဖြူရောင်ရဲတိုက်)

၁၆၆

★ ခိုင်စင်သန့်

(ရည်းစားရသ)

၁၆၉



“စာအုပ်စင်ရှုထောင့်”

★ ကိုကြီးထူး

၁၇၂

“ဗေဒင်ရှုထောင့်”

★ တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်

၁၇၄



သံသရာခရီး

ကောင်းညွန့်ဝေ (ရေစကြို)

★ အတ္တကြီးစွာ
 ငါ့ငါ့တု
 သံသရာလမ်း၊ ခရီးကြမ်းပယ်
 တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း၊ ခြေလှမ်းများစွာ
 လှမ်းခဲ့ကြာလည်း၊ လိုရာမရောက်
 ပန်းတိုင်ပျောက်၍ နှောင့်ဖျက်ဆီး
 သောကမီးတို့
 ဆီးတားမရ ကြီးမားစွာ။
 လောကဓမ္မသာသာ။

★ အတ္တလူသား
 အလူမှားတို့
 တရားစစ်ရေး၊ အားသစ်မွေးကာ
 အကွေးသစ်လွင်၊ သွေးသစ်ဆင်ကာ
 အမြင်သစ်ပွား၊ ပရအားဖြင့်
 အမှားမဆက်၊ တရားဖက်သော်
 အဖျက် 'အတ္တ'၊ ချုပ်ငြိမ်းကလျှင်
 သံသရာလမ်း၊ ဖြောင့်ဖြောင့်လှမ်း၍
 ပန်းတိုင်အရောက်၊ ခရီးပေါက်လျက်
 လွတ်မြောက်ဒုက္ခ ချမ်းသာရ။ ။
 'အတ္တ' ပရ မျှမှလှ။ ။
 လူ့ဘောင်လောက မြတ်ဓမ္မ။ ။



ထီးနှင့်အား၊ မီးနှင့်ကျား

ချောသန့်စင် (ကြို့ပင်ကောက်)

သမီးမှာထီးသာပျဲ
ကြီးလာကြ မိဘမှာ
အေးမြစေရာ။
သားဆိုတာ အားဝါတဲ့
များစွာကွယ် မိဘတွေမှာ
အားရှိစေပါ။
လိမ္မာတဲ့ရင်သွေးဟာ
မွေးမာတာပီတုတို့
ပြုစုလိုစောင့်ရှောက်ကျွေး
မွေးရတော်စွာ
မလိမ္မာ ရင်မှာကွယ်ကြေပြုန်း။
သမီးမှာ မီးသာပျဲ
သားဆိုးက ကျားတွေနယ်
ဝါးလေမယ် မိဘများ
အားမရှိ ဇရာအိုပို့
ဘယာကို ရင်ခွင်ပိုက်လိုရယ်
နှမ်းတိုက်မဆုံး။ ။



အမည်း

မာန်သွေးသစ်မင်း

နုသစ်ကျစ်လျစ်
 အလှစုံလှစ်
 ခိုးခစ်ရယ်မြူး
 နှင်းခါးဖူးတစ်ခိုင်
 ထိုင်ကဲ့ဆိုင်
 ကျားတွေသောသောမြိုင်။

ပါးသွေးမိုမို
 နီစိုစိုနှုတ်ခမ်း
 ပျားရည်ဆမ်း
 အပြုံးလွမ်းကွဲမက်လုံး
 အချိန်ရှိတုန်းအသုံးချ
 ဒါမှ
 ရောင်းသမျှတုန်
 အမြတ်ဖုလုံမှာပါ။

ဝမ်းရေးပူဆာ
 မနေသာ
 ပျူငှာမလေးရဲ့ဝေဒနာ
 မစာနာအံ့ခဲ
 မညာတာပြုဝဲ
 ကျားရဲက အနန္တ။

မြို့မဟဖွဲမဟ
 မရဒဿကချိုင်ဖို့
 ကျားမိုက်တွေအားစိုက်မွေ့
 ကျားကြမ်းတွေ အားစမ်းနေ။



အမဲကြိုက်လူကျား
 အသည်းမိုက်မြို့များ
 သတိတော့ထား
 အဖြူကြားအမည်းဖမ်း
 အကဲစမ်း
 ခြေတစ်လှမ်းတော့ လွဲရော့မယ်။ ။

အလှတရားနှင့်ချစ်ခြင်းရနံ့သင်းပျံ့မွှေးထုံ

ဇေယျာဘုန်းမြင့်

လူထဲကအလှ
မြင်တတ်မှ
ရယူပိုင်ဆိုင်ချစ်တတ်မယ်။
အလှထဲကလူ
မတွေ့မှ
ထိုသူ မြင်လွှာကန်းဘိနယ်။
နှလုံးသည်းပွတ်
ခူးဆွတ်ဖွင့်လှပ်၊ ကိန်းဝပ်ခိုမှီ
တည်အောင်ကြံကျင့်၊ အဆင့်ဆင့်ဖြင့်
ကြီးရင့်သူကို ရိုသေ
ရွယ်တူတွေကိုလေးစား
ငယ်သူကိုသနားခြင်း
ထိုစိတ်ရင်းဖြင့်
ချစ်ခြင်းရနံ့
ရှင်းသန့်စေ။
လူထဲက အလှ
အလှထဲက လူ
ဖွေရှာတတ်သူဖြစ်ပါစေ။

။



ကာတွန်း ရှုထောင့်



ဒါချစ်ဇားပြန်ပြန်ပြန်
လက်ထပ်နေမကြိုးစားနဲ့
ဝါဝင်သွားပြီ...



ကာတွန်း ဂူထောင်



ကာတွန်း ရှုထောင့်



ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ

မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)

မေး။ အရက်အလွန်အကျွံသောက်ပြီး မူးနေတဲ့လူတစ်ယောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် မူးနေတဲ့အတွက် ဘာမှ မသိနိုင်လို့ အပြစ်မှ မလွတ်နိုင်ဘူးလား ဆရာ။

မောင်မောင်စိုး၊ မ/ဥက္ကဏ

ဖြေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၈၅မှာ မိမိ မသိဘဲ ဒါမှမဟုတ် အလိုမဟူ၍ သူတစ်ပါးက မတရားတိုက်ကျွေးလို့ မူးယစ်နေတဲ့အတွက် ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ်အချိန်က အကောင်းအဆိုး၊ မည်သည့်သဘောရှိသည်။ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သည်တို့ကို မသိနိုင်လျှင် ပြစ်မှုမမြောက် ကင်းလွတ်ခွင့်ရနိုင်တယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားတယ်။

မိမိအလိုအလျောက် သောက်စားမူးယစ်ပြီး ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ရင် မည်သို့သော သဘောရှိသည်ကို မသိကြောင်း ထုချေခြင်း မပြုနိုင်ဘူး။ မတော်မမှန်ကြောင်း အသိဉာဏ်မရှိဟုလည်း ဆင်ခြေမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မိမိကြိုက်လို့ သောက်စားမူးယစ်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် အရေးယူအပြစ်ပေးခြင်း ခံရမှာဖြစ်ကြောင်း ဖြေ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ *ဂရန်*ဆိုတာကို နားလည်သလိုလိုနဲ့ နားမလည်ဘူးဆရာ၊ ရှင်းပြပေးပါ။

ဦးစောအောင်၊ ရွှေပြည်သာ

ဖြေ။ ဂရန် (သို့) ဂရန်မြေဆိုတာက အစိုးရ အမိန့်စာဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုထားသော အိမ်မြေ၊ မြဲ၊ လယ်မြေကို ဆိုလိုတယ်။ ဂရန်ချထားခြင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ လုပ်ကိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားတာ ရှိတယ်။ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများဟာ အောက်မြန်မာပြည်မြို့ရွာနှင့် ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနဲ့ သက်ဆိုင်ပြီး အထက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများကလည်း အထက်မြန်မာပြည်မြေနှင့် အခွန်တော်စည်းမျဉ်းဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်တယ်။ အဲဒီ ဥပဒေအရ အစိုးရက ချထားပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ မြေများတွင် လူနေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ ဂရန်၊ အငှားဂရန်နဲ့ လိုင်စင်များ ချထားပေးတယ်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်

ဖြေ။ တရားဥပဒေတွင် အသက် (၁၈)နှစ်အောက် ကလေးပဋိညာဉ်မပြုနိုင်ဘူး။ ပြစ်မှုဥပဒေတွင် အသက် (၇)နှစ်အောက် ကလေးဟာ ပြစ်မှုမကျူးလွန်နိုင်၊ အသက် (၇)နှစ်နှင့် (၁၂)နှစ်ကြားရှိ ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ထိုကလေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်ကိုလိုက်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း ရှိ/မရှိ ဆင်ခြင်ရတယ်။ အသက် (၁၂) နှစ် ကျော်ရင်တော့ ပြစ်မှုဥပဒေအရ အရေးယူမှာ ဖြစ်တယ်။

အသက် (၇)နှစ်နှင့် (၁၂)နှစ်ကြားရှိ ကလေးပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ်က မိမိပြုလုပ်မှုရဲ့ သဘော၊ အကျိုးအပြစ်နားလည်ခြင်း ရှိ/မရှိ၊ အသိဉာဏ် ရှိ/မရှိ ကြည့်ရတယ်။ အဲလိုကြည့်ရာမှာ ကလေးရဲ့ ပြုမူချက်၊ နောက်ပိုင်း အပြုအမူနဲ့ အမူအရာစတဲ့ အချက်အလက်အပေါ် မှီငြမ်းဆုံးဖြတ်ရတယ်။ ပြုစဉ်က ပြုလုပ် မှုရဲ့ အကျိုးအပြစ်ကို နားလည်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်က အဲဒီကလေးကို သူ ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုကိုကြည့်ပြီး ကလေး သူငယ်ဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်တယ်။

မေး။ ဆရာ၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုကျင်အောင်တို့ နှစ်ဖက်လူကြီးများရှေ့တွင် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ပေါင်း သင်းပြီး ကိုယ်ဝန် (၆)လခန့်အရှိမှာ ကျွန်မကို ရိုက်နှက်ပြီး နှင်ချခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကိုကျင်အောင်က အခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်မသားလေးပင် (၃)နှစ်သားအရွယ် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မ ကလေးစရိတ်၊ မယားစရိတ်တောင်းလို့ ရ/မရ ဖြေကြားပေးပါဆရာ။

မလှလှ၊ ဝဲခူးမြို့။

ဖြေ။ မယားစရိတ် လျှောက်ထားရင် ကိုယ့်ဘက်က လင်ယောက်ျားနဲ့ ခွဲခွာနေရတဲ့အကြောင်း ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်ရှိရမယ်။ အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံရင် မယားစရိတ်မရနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီးမယားက လင် ယောက်ျားထံ မယားစရိတ်လျှောက်ထားရင် လင်ယောက်ျားကလည်း မယားခေါ်လိုမှု လျှောက်ထားတတ်တယ်။

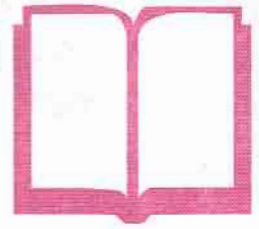
မလှလှရဲ့ စာအရ မောင်ကျင်အောင်ဟာ မလှလှ ကိုယ်ဝန် (၆)လရတဲ့အချိန်လောက်ကစပြီး မလှလှ အပေါ် လင့်ဝတ္တရားပျက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး မလှလှကို ရိုက်နှက်ပြီး နှင်ချခဲ့တယ်။ မောင်ကျင်အောင် က အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့လည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ဒါတွေကိုကြည့်ရင်း မလှလှအနေနဲ့ မောင်ကျင်အောင်နဲ့ ခွဲခွာနေထိုင်ရန် လုံလောက်တဲ့အကြောင်းများ ရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့် မလှလှအတွက် မယားစရိတ်၊ သားအတွက် ကလေးစရိတ်ကို မြို့နယ်တရားရုံး မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈အရဖြစ်စေ၊ တရားမကြောင်းအရဖြစ်စေ လျှောက်ထားရင် ရနိုင်စရာရှိပါ ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မောင်ညာဏ်ရွှင်(ဥပဒေ)



ဆုငွေများချီးမြှင့်မည့်
မူခင်းပဟေဠိအစီအစဉ်
အမှတ်စဉ် (၇၀)



(၁) မေးခွန်းနံပါတ် (၄)ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား ဆုငွေကျပ် ငါးသောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။



(၂) မေးခွန်းနံပါတ် (၁/၃/၄)ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား ဆုငွေကျပ် သုံးသောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။



(၃) မေးခွန်းနံပါတ် (၁/၂/၃) ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား ဆုငွေကျပ် နှစ်သောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။



(၄) မေးခွန်းနံပါတ် (၄)ခုစလုံးအတွက် အနီးစပ်ဆုံး အဖြေမှန်သူများအား ဆုငွေကျပ် သုံးထောင်နှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

အဖြေမှန်သူတစ်ဦးထက် ပိုမိုခွဲပါက ကံစမ်းမဲစနစ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးပါမည်။



ပူခင်းပဟေဋ္ဌဂ္ဂထောင့် အမှတ်စဉ် (၇၀)

ဟေင်ငြိမ်းသူ (ကြံ့ပင်ကောက်)



မူခင်းပဟေဠိရှုထောင့်

အမှတ်စဉ် (၇၀)

မောင်ငြိမ်းသူ

(ကြို့ပင်ကောက်)

“ဟိုမှား... ရဲတွေ လာနေပြီဟေ့။ ဘေးဖယ်ကြ။ ဖယ်ကြ၊ မဆိုင်သူတွေ သွားကြ ပါဗျာ”

ကျေးရွာ၊ ရာအိမ်မှူး တစ်ယောက်က ဟိန်းဟောက် အော်ဟစ်လွှတ်လိုက်ပါလေမှ လူ အုပ်ကြီးက ရဲသွားလေသည်။

ဒါတောင်မှ ဘုန်းတော် ကြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာရော၊ ကျောင်းဝင်း ဝန်းကျင်မှာပါ လူ တွေက စုရုံးစုရုံးဖြင့် ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးပေးနေကြသည်။

“ဘုန်းကြီးကိုမှ လူ ယက်သတ်ဖြတ်ရတယ်လို့ကွာ။ တောက် မြေမျိုမယ့်ကောင်တွေ”

“လူစိတ်ပျောက်ပြီး၊ လောဘနောက်လိုက် နေကြတဲ့ လူမိုက်တွေမို့၊ မကြံစည်အပ်ရာ ကို ကြံစည်ကြတာပါကွာ”

“အပါယ် ခရေကို သေ မှလားပေမယ့်၊ အခု လူ့ဘဝမှာ ပဲ ခွေးတိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်မှာ ပါကွာ”

“ဘုန်းကြီးဆီမှာ ငွေ

တွေရှိမှန်း ဘယ်လိုသိသွားတာ လဲမှ မသိတာ”

“ဟကောင်ရ .. သိမ် ဆောက်ဖို့ လှူဒါန်းထားကြတာ တွေ ရှိနေတာကိုသိတဲ့လူက သိ မှာပေါ့”

“ဘေးလူတွေကတော့ မသိကြပါဘူးကွာ။ သိမ်ဆောက် လုပ်ရေး အကျိုးဆောင်တွေပဲ သိ ကြတာပါ”

“ဟေ့ .. လူတွေ .. ဝေးဝေးကို သွားကြပါ။ ဒီမှာ စစ် ဆေးကြရဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ပါ အစစ်ဆေးခံချင်ကြလို့လား”

ရာအိမ်မှူးက ထပ်မံ၍ အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပါမှ ကားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်ပြေး ကြသည်။ ဒါတောင်မှ စုဝေး၊ စုဝေး ရှိနေကြသေးသည်။

နံနက်စောစော၊ ၅ နာရီ ခန့်တွင် အရုဏ်ဆွမ်းလာပို့သော ဆောက်လုပ်ရေးအကျိုးဆောင် အဖွဲ့ဝင် ဦးကျော်ဇောတို့ မိသား စုက ကျောင်းတံခါးကြီး ပွင့်နေ ပြီး၊ ဘုန်းကြီးပျံလွန်တော်မူ နေ သည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်မှ စ၍ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်

ကုန်ကြသည်။

စခန်းမှူး ရဲအုပ် သက် မောင်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ရွာ ဥက္ကဋ္ဌ (ထိုစဉ်က အုပ်ချုပ်ရေး မှူးများ မဖြစ်ကြသေးပါ) နှင့် အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြပြီး အသတ်ခံ ရသည့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အ လောင်းကို အသေးစိတ်၊ စစ် ဆေးနေကြသည်။

ဘုန်းကြီးကို နိုင်လွန် ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ပြီး ခြိမ်း ခြောက်လှုပ်သက် သတ်ဖြတ်သွား ပုံရသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်း တင်သည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင် ချွန် ထက်သော အရာဖြင့်၊ ထိုးသွင်း ဒဏ်ရာငစ်ချက်၊ ညာဘက် လက်ဝါးတွင် တစ်ချက်၊ ရရှိထား သည့်အပြင်၊ ဦးခေါင်းကိုလည်း မကျောသောအရာဖြင့်၊ ထုနှက် ခံရကား သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရှိမှတ်တမ်းတင်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ကျိန်း စက်ရာမွေ့ရာကို ခွဲစိတ်ရှာဖွေ ထားဟန် ရှိသည်။ ခေါင်းအုံး နှစ် လုံးလည်း ရစရာမရှိတော့။ စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို အခန်း

ရှုထောင့်အခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ထောင့်တွင် တွေ့ရသည်။ တရားစာအုပ်များကား ဗရပူ။

ရဲအုပ်သက်မောင်က ရွာဥက္ကဋ္ဌကို သိလိုသမျှ မေးသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ ဒီကျောင်းမှာ။ ဘုန်းတော်ကြီးက တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေတာလား”

“ဒီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေတာပါ။ အရင်က ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ သားချင်းထဲက ကပ္ပိယလေးဖိုးထောင်နဲ့အတူ နေတာပါ။ ကပ္ပိယလေး ဖိုးထောင်က သူ့မိခင်နေမကောင်းလို့ ရွာကို ပြန်သွားပါတယ်”

“ဘယ်ရွာကို ပြန်သွားတာလဲ။ အသက်ဘယ်အရွယ် ရှိပြီလဲ”

“အညာဘက် မြင်းခြံကို ပြန်သွားတယ်။ အသက်က (၁၅)နှစ် အရွယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“သူ ပြန်သွားတော့၊ ဘုန်းကြီးက အဖော်ခေါ်မထားဘူးလား”

“ဘုန်းကြီးက သူ့ကပ္ပိယလေး မကြာခင်ပြန်လာမှာ

မို့ သူတစ်ပါးတည်းနေလို့ ရပါတယ်ပြောတာကြောင့် ရွာက ဘယ်သူမှ လာမနေကြတာပါ။ ဘုန်းကြီးက တရားထိုင်တာ များတော့၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ခဏပဲ လေဆိုပြီး လူပို ပို့ပေးတာပါ”

“လူယက်သတ်ဖြတ်သွားတဲ့ လက္ခဏာအရ ဘုန်းကြီး

ဆီမှာ ငွေတွေရှိနေလို့လား”

“ရှိပါတယ်၊ သိမ်ဆောက်ဖို့ စုပေါင်း လှူဒါန်းထားကြတာပါ”

“ဘယ်လောက် ရှိနေတယ်လို့ သိနေကြသလား”

“ကျောင်း အကျိုးတော်ဆောင်၊ သိမ်ဆောက်လုပ်ရေး ကော်မတီဝင်တွေ အားလုံးသိပါ



တယ်။ စုစုပေါင်း သိန်း (၄၀) ကျော် ရှိလို့၊ ဘုန်းကြီးက မနေ့ကပဲ၊ လက်သမားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နဲ့ တွက်ချက်၊ လျာထားနေခဲ့ကြပါသေးတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီလောက် ငွေတွေနဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတည်း စိတ်ချလက်ချထားတာ၊ ခင်ဗျားတို့ မှားတာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့လဲ အလှူငွေတွေအတွက်နဲ့ ဒီလို လုပ်ရက်လိမ့်မယ့်လို့ မထင်လို့ပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“ဖြစ် လာမှ တော့ တရားခံကို ဖမ်းမိအောင် ရှာဖွေဖမ်းဆီးပေးဖို့က၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့ တာဝန်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကူညီကြဖို့တော့ လိုတယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ကူညီပါ့မယ်”

သဲလွန်စဆိုလို့ သွေးစွန်း နေသော ကြေးစည်ထုသည် ထုတစ်ချောင်းသာ တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းထားနိုင်သည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်က ဆေးစာနှင့်အတူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အလောင်း (ရှပ်ကလပ်)ကို ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးစေလိုက်သည်။



ရဲစခန်းထဲတွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်နေကြသူနှစ်ဦးက ရဲအုပ်သက်မောင်နှင့် နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်ပြီးချို့။

“ကိုပြီးချို့၊ ဒီဘုန်းကြီး လူသတ်မှုက ဘောင်ကျယ်ဝန်းတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ကာ ကျယ်ဝန်းတဲ့ ဘောင်ကို၊ ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းအောင်၊ ချို့နိုင်ဖို့ လိုတယ်။ ချို့ပြီးမှ ထောင့်ကျဉ်းထဲရောက်သွားမယ်။ ထောင့်ကျဉ်းထဲမှာ ဆိုရင် တရားခံဟာ။ ထွက်ပေါက်မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဘုန်းကြီးရဲ့ ကပ္ပိယလေး ဖိုး ထောင်ရယ်၊ ကျောင်းအကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့ သိမ်ဆောက်လေးရေး ကော်မတီဝင်တွေရယ် လက်သမားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ရယ်၊ ရွာခံတွေရယ်၊ လေ့လာစုံစမ်းရမယ့် ပမာဏက တော်တော်ကျယ်ပြန့် လွန်းလှပါတယ်။ အချိန်တော့ ယူရပါမယ် ဗိုလ်

ကြီး”

“အချိန်ယူရမယ်။ စိတ်ရှည်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် လိုအပ်တာထက် အချိန်ယူလွန်းရင်လဲ တရားခံအတွက် ထွက်ပေါက်ပေးရာ ကျသွားမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ နယ်ထိန်းအဖွဲ့ဝင်တွေကို နယ်စုံ၊ နယ်စုံ ဆိုတာက စုံစမ်းသင့်တဲ့ လူတွေရှိနေကြတဲ့ နေရာစုံမှာ အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြန့်ကြက်စုံစမ်းခိုင်းပါ။ ကျွန်တော်လဲ အမာခံသတင်းပေးတွေ မွေးပြီး စုံစမ်းမယ်”

“ကျွန်တော်လဲ ဗိုလ်ကြီးပြောသလိုပဲ၊ စဉ်းစားထားပါတယ်။ ရွာဥက္ကဋ္ဌဆီက စုံစမ်းရမယ့် လူတွေရဲ့ စာရင်းကိုလဲ ကျွန်တော် ရယူထားပါပြီ။ မြင်းခြံက ကပ္ပိယလေးနေတဲ့ ရွာနဲ့ သူ့မိဘတွေကို စုံစမ်းမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ၊ အဲဒီရွာက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အပါအဝင်၊ ကပ္ပိယလေးလဲဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်လာကြပါပြီ။ ကျွန်တော် ကပ္ပိယလေးကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားက ကားလမ်းမကြီးဘေးရှိ ရေမြောင်းထဲကို ငါးလာများနေ

ကျ၊ ရွာထဲက အောင်စိန်ကို တော့ သူသိတယ်တဲ့။ ဘုန်းကြီးက ငါးလာမမျှားဖို့ ကျောင်းဘေးက လယ်ကွက်တွေထဲမှာ ငါးရှဉ့် လာမထောင်ဖို့ တားမြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ အောင်စိန်က သူ့ဘုန်းတော်ကြီးကို မကျေနပ်ဘူးတဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဆိုရင် ရွာထဲက အောင်စိန်ကိုလဲ စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်တို့အဖွဲ့ အောင်စိန်ကို စောင့်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ၊ အောင်စိန်ဟာ တောင်ကုန်းရွာ ရဲစခန်းအချုပ်ထံ ရောက်နေပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟင် .. ဘယ်ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘုန်းတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီ။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မောင်စိန်က အရက်မူးပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်ရက သူ့မိန်းမကို ရိုက်နှိပ်ညှဉ်းဆဲမှုနဲ့ အချုပ်ထံရောက်သွားတာပါ”

“သူတို့ မိသားစု၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အောင်စိန် မိန်းမက အညာသူတဲ့၊ ရွာမှာ ကျပန်း

လိုက်လုပ်တယ်တဲ့။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အောင်စိန်ကလဲ ကျပန်းလုပ်စားနေတာတဲ့။ ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ ကြားက အောင်စိန်က ဝင်ငွေလေးရလာရင် အရက်သောက်၊ သွေးဆိုးလွန်းတယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်နေလေ့ရှိတယ်တဲ့။ ရွာ ရယကရုံးမှာ ခံဝန် မကြာခဏ လုပ်နေရသူတဲ့”

“အင်း .. ဒီကောင်အချုပ်ထံရောက်နေပြီဆိုတော့လဲ လေ့လာစုံစမ်းရမယ့် လူတစ်ယောက် လျော့သွားတာပေါ့ဗျာ။ ကျန်တဲ့ မသင်္ကာသူတွေကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ် ဗိုလ်ကြီး”



ရဲအုပ် သက်မောင်က အမာခံ သတင်းပေးများကို မွေးကာ အမှုမှတရားခံကို စုံစမ်းနေသော်လည်း သုံးလကြာသွားသည်အထိ အခြေအနေက ထူးခြားမလာ။

နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုနှင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့

ဝင်များကလည်း မနားမနေ ကြိုးစား၍ လေ့လာစုံစမ်းနေခဲ့ကြသည်။

လက်သမားခေါင်းဆောင်ကို စုံစမ်းခဲ့ကြရာ၊ နာမည်ပျက်လုံးဝမရှိ။ တစ်နယ်လုံးတွင် နာမည်ကောင်းဖြင့် သတင်းမွှေးနေသူ ဖြစ်သည်။ သို့ကို အလုပ်အပ်ချင်ကြသူများက တန်းစီနေကြရာ၊ ဝင်ငွေကောင်း စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေသူ ဖြစ်သည်။

သည်တော့ကား သူ့ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

သိမ်ဆောက်လုပ်ရေးကော်မတီဝင်တွေ (၁၁)ဦး ရှိသည်။ လူရွယ်လူကြီးများ ပါဝင်ကြသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံပြီး ရိုးသားကြသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ပြစ်မှုကြီးအပါအဝင် ခိုးမှုအသေးအမွှားပင်လုံးဝမရှိခဲ့သောကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေ၏ ရိုးသာမှုကို သက်သေထူနေသည့်နယ်ပင်။

ဒု-ရဲအုပ် ပြုံးချိုလည်း ခေါင်းခဲနေလေပြီ။ စဉ်းစား၍ မရအောင်ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“အာဂန္တု ညော်သည် လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ဦးတည်းက

—ရှင်မောင်နှမနှစ်ယောက်—

များ၊ ခရီးသွားဟန်လွဲ၊ ဝင်ရောက်လုယက် သတ်ဖြတ်သွားလေရောသလား”

ဟု ဒုရဲအုပ် ပြုံးချို၊ စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။

လူသတ် တရားခံက၊ တစ်ယောက်တည်း ကျူးလွန်တာလား၊ နှစ်ဦးသုံးဦး ကျူးလွန်တာလား၊ စဉ်းစားလေလေ၊ စိတ်ပင်ပန်းလေလေ ဖြစ်လာသည်။

ဘုန်းကြီးတို့၏ ဦးခေါင်းကို ကြေးခည်ထုဖြင့် ထုနှက်ပြီးမှ ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ကာ ခြိမ်းခြောက်၍ ငွေတောင်းပုံထောက်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒဲအုပ် သက်မောင်က

ဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုနှင့် နှစ်ဦးတည်းညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

“ကိုပြုံးချိုရေ၊ ကျွန်တော့်အမာခံသတင်းပေး တစ်ယောက်ဆိုက သတင်းထူးရတယ်ဗျ။ ရွာထဲက သိမ်ဆောက်ရေးကော်မတီဝင် လူကြီးဦးကျော်ဇောရဲ့ သားအငယ်ဆုံး ကျော်ကျော်လှဟာ အခုတလော အသုံးအဖြုန်းများနေတယ်တဲ့။ သူ့အိမ်က စပါးတွေကို ခိုးရောင်းပြီး လိုက်စင်မဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတောင် ဝယ်စီးနေတယ်ဆိုပဲ”

“အဲဒီ အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်မသိသေးဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား

ဦးကျော်ဇောရဲ့မိသားစုကို လေ့လာစမ်းပါ။ သူတို့အိမ်တွင်းရေး

က အစသိအောင် လုပ်စမ်းပါ။

သူတို့ရဲ့ သားငယ်ကျော်ကျော်လှကို မိဘတွေက အငယ်ဆုံး

အထွေးဆုံးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့ကြတာတဲ့။ ဒီကောင်က မြို့ပေါ်မှာလဲ အပေါင်းအသင်းစုံတယ်

တဲ့။ (၁၀)တန်း နှစ်ခါကျပြီး

ကျောင်းထွက်နေရတာတဲ့ လယ်အလုပ်ကိုလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး

တဲ့။ လက်ကြောမတင်းလို့ ကျန်ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက သူ့ကို

မကြည်ဖြူကြဘူးတဲ့။ ဒီကောင်အခုလဝံတလောကြီးမှာ လိုင်

စင်မဲ့ ဆိုင်ကယ်ဝယ်စီးနေတယ်ဆိုတော့ သူတို့ မိသားစုထဲက

ဂယက်ထလာနိုင်တယ်။ အဲဒါကို အမြန်ပဲ ရအောင်စုံစမ်းခဲ့ဗျာ”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး”

🚶🚶🚶🚶

နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင်

ဒုရဲအုပ်ပြုံးချိုက သူ့နယ်ထိန်းအဖွဲ့ဝင်များအား ရွာထဲနှင့် ရွာ

ပြင်ဝန်းကျင်တွင် အသွင်ယူ စုံစမ်းခဲ့ကြရာ၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်

သတင်းကို ရရှိခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဒဲအုပ် သက်



မောင်ထံသို့ ဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုက
သတင်းပို့သည်။

“ဗိုလ်ကြီးရေ၊ ရလာတဲ့
သတင်းက လူ့သတ်တရားခံကို
ဖမ်းဆီးဖို့ သဲလွန်စရာလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဆိုစမ်း
ပါဦး”

“ကျော်ကျော်လှကို သူ့
မိသားစုက ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ
ကြတယ်။ ဝိုင်းပြီးမေးကြတော့
သူ့ချစ်ပေါက်လို့ ဝယ်လာတာလို့
ပြောတယ်။ သူ့အဖေဦးကျော်
ဇောက အိမ်ကပစ္စည်းတွေကို ခိုး
ရောင်းလို့ကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်
အချုပ်ထဲ ထည့်မယ်လို့ ကြိမ်း
မောင်းနေတယ်တဲ့။ သူ့အစ်ကို
နဲ့ အစ်မတွေက စပါးကျိုထဲက
စပါးတွေလျော့မလျော့၊ သူ့အဖေ
အပါအဝင် ဝိုင်းပြီးစစ်ဆေးကြ
တော့လဲ စပါးတွေက မလျော့
ဘူးတဲ့။ သူ့အမေဆီက လက်
ဝတ်ရတာနာတွေကို စစ်ဆေး
ကြည့်တော့လဲ ဘာမှ အပျောက်
အရှမရှိဘူးတဲ့--

“ဒီတော့ ဒီကောင်ဟာ
ဘယ်ကရတဲ့ ငွေနဲ့ ဆိုင်ကယ်
ဝယ်တာလဲ။ စဉ်းစားစရာပဲ ဗိုလ်
ကြီး။ သူက အိမ်ကစပါးတွေကို

ခိုးရောင်းပြီး ဝယ်တာလို့ ရွာထဲ
မှာ သတင်းလွှင့်ထားသေးတယ်။
အခု သူ့အိမ်က မိသားစုကို
တော့ ချစ်ပေါက်လို့ ဝယ်တယ်လို့
ပြောနေပြန်ပြီ။ စပါးကလဲ မ
ပျောက်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီကောင်ကို
ဆွဲစီရင်၊ မကောင်းဘူးလား ဗိုလ်
ကြီး”

“မလောပါနဲ့ ကိုပြုံးချို
ဟိုကောင် အောင်စိန်ရဲ့ အခြေ
အနေကကော ဘာထူးသေးလဲ”

“ဪ... အဲဒီအောင်
စိန်၊ အချုပ်ထဲက ခံဝန်နဲ့ထွက်
သွားပြီး သူ့မိန်းမကို လိုက်ခေါ်
ဖို့ အောင်လံကို လိုက်သွားပြီလို့
ပဲ သိရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အောင်စိန်ကို အချုပ်
ထဲက အာမခံပြီး ထုတ်ပေးလိုက်
တဲ့ သူ့ကိုရော ခင်ဗျားသိရဲ့
လား”

“မသိပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“ကျော်ကျော်လှနဲ့ ရွာ
ခံတစ်ယောက်ပဲဗျာ”

“ဗျာ... ကျော်ကျော်လှ
က အောင်စိန်ကို အာမခံနဲ့ ထုတ်
ပေးလိုက်တာ၊ ဟုတ်လား
ဗိုလ်ကြီး”

“သိပ် ဟုတ်တာပေါ့

ဗျာ၊ အောင်စိန်တို့ လင်မယားက
ဦးကျော်ဇောတို့ အိမ်ထဲ လယ်
ထဲမှာ ဗာဟီရအလုပ်မျိုးစုံ လုပ်
ပေးနေကျမို့ ကျော်ကျော်လှနဲ့
အောင်စိန်တို့က သိပ်ရင်းနှီးနေ
ကြတာတဲ့။ ကျော်ကျော်လှကို
သူ့မိကတွေက မကြည်ဖြူတဲ့အ
ခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတဲ့အခါမှာ
ကျော်ကျော်လှက အောင်စိန်တို့
အိမ်မှာ တစ်နေကုန်နေလေ့ရှိ
တယ်တဲ့။ တချို့ရက်တွေမှာ
ကျော်ကျော်လှက အောင်စိန်ရဲ့
အိမ်မှာ အောင်စိန်နဲ့အတူအရက်
သောက် အိပ်မောကျနေလေ့ရှိ
တယ်တဲ့”

“ဒါဆိုရင် အောင်စိန်နဲ့
ကျော်ကျော်လှက အပေါင်းအ
သင်းတွေ ဖြစ်နေကြတာကိုး”

“အပေါင်းအသင်း တွေ
ဖြစ်နေကြလို့လဲ၊ သံသယဝင်စရာ
ကောင်းနေတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား
တို့ အံ့အားသင့်စရာ ပိုကောင်း
မယ့် သတင်းကို ပြောရဦးမယ်။
မောင်စိန်က သူ့မိန်းမကို ပြန်
ခေါ်မရရင် ဟိုမှာပဲ နေတော့မယ်
တဲ့၊ သူ့အိမ်လေးကို သင့်တော်
သလို စီစဉ်လိုက်ဖို့ ကျော်ကျော်
လှကို မှာခဲ့တယ်တဲ့”

ရွှေတောင်မှန်းရောင်ရသံခံရမည်



မင်းတို့
ဘယ်လိုပဲ၊
လိမ်ညာနေနေ၊
ဘူးခါပြီး ငြင်း
ကွယ်နေနေ၊
ကျော်ကျော်လှက
အမှန်ကို
ဝန်ခံထွက်
ဆိုထားပြီကွ။

“လေးစားပါတယ်
ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီး ဒီသတင်းကို
ဘယ်လို ရတာလဲဟင်”

“လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ
မှာပေါ့ဗျာ။ အခုလောလော
ဆယ် နယ်ကျော်ဖမ်းဆီးခွင့် ကျွန်
တော် စီစဉ်ပေးမယ်၊ အောင်
လံကိုသွား။ ဟိုကရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ညှိ
နှိုင်းဆက်သွယ်ပြီး အောင်စိန်
ရော၊ သူ့မိန်းမ ကျင်မြကိုပါ ဖမ်း
ခဲ့ကြ။ ငါက ဒီမှာ ကျော်ကျော်
လှကို ဖမ်းထားမယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့
ဗိုလ်ကြီးရာ”

ဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုက
အောင်လံသို့ သွားရောက်ကာ
နယ်မြေခံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏
အကူအညီဖြင့် အောင်စိန်တို့
လင်မယားကို ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။

အောင်စိန်က သူ့မိန်းမ
ရွာတွင် ခြံရော၊ ယာနစ်ကွက်ပါ
ဝယ်တောင်ဝယ်ထားပြီးနေလေ
ပြီ။ အောင်စိန်က ချဲပေါက်၍ဝယ်
တာဟု ငြင်းကွယ်နေသေးသည်။

သူ့မိန်းမကလည်း သူ
ဘာမျှမသိကြောင်းကိုသာ ဘူးခါ
ငြင်းနေသေးသည်။

ဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုက ရဲ
စစ်ဆေးရေးနည်းဗျူဟာ ပြောင်
မြောက်စွာဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်း
သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုပဲ၊
လိမ်ညာနေနေ၊ ဘူးခါပြီး ငြင်း
ကွယ်နေနေ၊ ကျော်ကျော်လှက
အမှန်ကို ဝန်ခံထွက်ဆိုထားပြီ
ကွ။ တရားရုံးမှာလဲ ဖြောင့်ချက်
ပေးထားပြီ။ အချိန်ကုန် လူပန်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲနေလဲ
အပိုပါပဲကွာ။ အသားကို အနာ
မခံချင်ပါနဲ့တော့ကွာ”

“ဘုန်းကြီးကို သတ်

တာက သူပါ။ ကျွန်တော်က သူ
ခေါ်လို့ မူးမူးနဲ့ လိုက်သွားရတာ
ပါ”

အောင်စိန်က အသား
နာမည်ဆိုတော့ ကြောက်လန့်
သွားကာ ဝန်ခံပါတော့သည်။

ဒုရဲအုပ် သက်မောင်ရှေ့
သို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း
အောင်စိန်ကော သူ့မိန်းမပါ
ဝန်ခံ ကြသည်။

ကျော် ကျော် လှ ကို
ရွာသို့ သွားရောက်ပြီး၊ ဖမ်းစရာ
မလိုဘဲ ပြုံးပေါ် ဆိုင်ကယ်ဖြင့်
တက်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ
ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်ခံယူနေ
ချိန်တွင် ရုတ်တရက် ဖမ်းဆီး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲတွေက ကျော်ကျော်
လှကို ဖမ်းဆီးကြတော့၊ သူ့
အပေါင်းအသင်းတွေအားလုံး
မှတ်တက်မိကုန်ကြသည်။ ကျော်
ကျော်လှက အရက်မူးမူးဖြင့် ရဲ
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို ကိုယ်ထိလက်
ရောက် တုံ့ပြန်ကြရာ၊ နယ်ထိန်း
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ကိုယ်ခံ ပ
ညာ ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့်သူ့ဝမ်းဗိုက်
ကို ဘယ်ဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး
ပစ်သွင်းလိုက်ရာ လဲကျသွားလေ

ရွှေတောင်အောင်ရွှေရတနာမဂ္ဂဇင်း

တော့သည်။ အသံပင် မထွက် နိုင်တော့ဘဲ ပျော့ခွေသွားသည်။

ကျော်ကျော်လှကို ရဲ အချုပ်ခန်းထဲတွင် ထည့်ထားပြီး သူသက်သာသွားမှ ရှေးဦးစွာ သူ့ တို့ အချုပ်ခန်းထဲမှထုတ်ကာ ရဲအုပ်သက်မောင်က စတင် စစ် ဆေးသည်။ ကျော်ကျော်လှက မြောင်ပင် ငြင်းဆန်နေသည့်အ ဖြစ် မထိမဲ့မြင် ကလန်ကဆန် ပြန်ပြောနေသေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် ကို မတရားစွပ်စွဲနေကြတာ၊ လုပ် ကြံအမှုဆင် ဖမ်းဆီးတာ၊ တရား ခံအစစ်ကို မမိတာကြောင့် ရဲတွေ နာမည်ပျက်နေတာကို နာမည် ကောင်း ယူချင်လို့ ရဲကျင့်ရဲကြံ ကြံကြတာ”

“ဖြန်း... အင့်... အား ... ဝုန်း...”

အခန်းထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်း ကြုံ ပြိုလဲကုန်ကြသည်။ နယ် ထန်းဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုက၊ နာမည် ကသာပြုံးချို၊ လူက မပြုံးချိုနိုင် တော့ဘဲ၊ ကျော်ကျော်လှ စကား ကို နားကြားပြင်းကတ် နားခါး လွန်းလှစွာဖြင့် ကျော်ကျော်လှ ၏ နားရင်းကို လက်ဝါးစောင်း

ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျော်ကျော် လှရော ထိုင်ခုံပါလဲကျသွားလေ တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ခွေး ပါးစပ်က လူလို ဟစ်မနေနဲ့ကွ။ မင်း လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ် စေရမယ်”

“ကိုပြုံးချို... စိတ်ကို ထိန်းပါဗျာ”

“ခွေးထက် မိုက်တဲ့ ကောင်က ရဲတပ်ဖွဲ့ကို စော်ကား လွန်းလို့ပါ ဗိုလ်ကြီးရာ”

“မူးနေတဲ့ ကောင်၊ ဘုန်းကြီးကိုတောင် လူစိတ်မရှိလို့ လုယက်သတ်ဖြတ်တဲ့ကောင်၊ တိရစ္ဆာန်နဲ့ဖက်ပြီး လက်အနာ ခံမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ရဲ သိက္ခာကျ တယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန် တော့်ကို လုယက်သတ်ဖြတ်ပါ တယ်လို့ ပြောရအောင် ဘာ သက်သေအထောက်အထား ရှိ လို့လဲ”

“တော်တော် လာသေး တဲ့ကောင်ပါလား၊ ကဲ ပြောနေ ကြာတယ်ကွာ။ ဟို လင်မယား ကို ခေါ်ခဲ့စမ်း”

ရဲအုပ် သက်မောင်က

အောင်စိန်တို့ လင်မယားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ ရဲအုပ် သက် မောင်ရှေ့သို့ အောင်စိန်တို့ လင် မယား ရောက်လာကြသည်။

အောင်စိန်တို့ လင်မ ယားကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါက ကျော်ကျော်လှ မျက်နှာအမူအရာ ပျက်ကာ၊ ပြစ်မှုကို ဝန်ခံတော့ မည်ဟု ရဲအုပ်သက်မောင်တို့ ထင်မြင်မျှော်လင့်ထားခဲ့သမျှပါ စင်အောင် လွှဲချော်သွားကြသည်။

ကျော် ကျော် လုံ က အောင်စိန်တို့ လင်မယားကို တစ် ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး သူနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်သလို၊ ခပ်တည်တည်ပင် ဣန္ဒြေရနေသည်။

ရဲအုပ် သက်မောင်နှင့် ဒုရဲအုပ်ပြုံးချိုတို့ နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့် လိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ ရဲအုပ်သက်မောင် က စကားစသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော် ကျော်လှ၊ မင်းနဲ့ အောင်စိန် ဘုန်းကြီးကို လုယက်သတ်ဖြတ် ခဲ့ကြတာကို အောင်စိန်တို့ လင်မ ယားက ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးထား

ပြီ။ မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“သူတို့ ဝန်ခံကြတာနဲ့ ကျွန်တော်က တရားခံဖြစ်ရမှာ လားဗျ။ သူတို့လင်မယားက သူတို့ဟာသူတို့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြတာကို ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထည့်လို့ ဘယ်မှာရမှာလဲ။ အဲဒီလို ရရီးရှိစတမ်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ အချုပ်ခန်းတွေဆွဲမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက မနာလိုမုန်းတီးတိုင်း မတရားလိမ်ညာပြီး လုပ်ကြံအမှုဆင် ဖမ်းဆီးနေကြရင်း ခင်ဗျားတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဒီလောက်အင်အားနဲ့ မရဘူး။ အင်အားတိုးထားကြပေတော့။ အချုပ်ခန်းတွေ ထောင်တွေ တိုးချဲ့ထားကြပေတော့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရာရာဟာ ခေတ်မီနေကြပြီဗျ။ ခေတ်မီကြသေးတာက ခင်ဗျားတို့ရဲတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ သက်သေ အထောက် အထား မခိုင်လုံဘဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို အသရေဖျက်မှု၊ မတရား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားမှုနဲ့အမှု ပြန်ဖွင့်မှာပဲ။ ကျွန်တော့်လို ခေတ်ပညာတတ်ကို လာထိလို့ကတော့ မြွေ

ပွေးကို ထိမိတာထက် အထိနာသွားမယ်မှတ်”

ဒုရဲအုပ် ပြီးချီက လက်လှုပ်ရုံရှိသေးသည်။ ရဲအုပ် သက်မောင်က ဖမ်းထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဒီကောင် ကြိုးစင်ပေါ်မရောက်ခင်၊ နမူနာခပ်ပြင်းပြင်းပေးမှ ရတော့မယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ သေခါနီးမှာ (ကယောင်ကတန်း ဖြစ်နေတဲ့ အရူးကောင်ပါ။ ကျွန်တော် .. ဒီကောင်ပိုးစပ် ပိတ်သွားအောင် လုပ်ပြပါမယ်။ ဟေ့ကောင် ကျော်ကျော်လှ (၁၀) တန်းနှစ်ခါကျ။ အလုပ်လက်မဲ့၊ လယ်ရာပြန်စား၊ အသောက်သမား၊ လောင်းကစားသမား၊ မင်းကများ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပညာတတ်တဲ့။ ဘာပညာတတ်လဲ။ သောက်တတ်တာ၊ မဲရိုက်တတ်တာ၊ လိမ်ညာစားတတ်တာတွေဟာ မင်းရဲ့ပညာတွေလား။ အယုတ်တမာ ယုတ်ညံ့တဲ့ အတတ်တွေကြောင့်ပဲ အခုလို ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အကျင့်ကို မင်း ကျင့်ကြံကျူးလွန်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ တို့ရဲတပ်ဖွဲ့က တကယ်ကျူးလွန်တဲ့ တရားခံ(၁၀)ယောက် လွတ်

ချင်လွတ်သွားပါစေ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဥပဒေမဲ့ လက်လွတ်စပယ်မဖမ်းဘူး မချုပ်နှောင်ဘူးကွ—

“မင်းကများ ခွေးပါးစပ်က လူလိုဟစ်ရတယ်လို့ကွာ။ မင်းစကားနဲ့ပဲ မင်းကို ပြောရဦးမယ်။ ဒီမှာ နားထောင်ကြည့်”

ရဲအုပ် သက်မောင်က အသံဖမ်းစက်ကို ဖွင့်ပြလိုက်ရာ၊ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ဆူညံသံများကြားမှ ကျော်ကျော်လှ အသံကတိုးညှင်းစွာထွက်လာသည်။

“ကိုစိန်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဆင်ထားတဲ့ ခွင်ထဲပင်သွားတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို ရဲတွေ သံသယ မဝင်အောင် လင်မယားချင်း အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်ချင်ယောင်ဆောင်၊ အချုပ်ထဲခဏနေ၊ ပြန်ထွက်လာတာနဲ့ ခင်ဗျား ရွာကအပြီးလစ်သွားဖို့ စီစဉ်ထားတာ၊ အောင်မြင်ပြီ။ နှုတ်မဖွာနဲ့။ နှုတ်လုံပါစေ။ နှုတ်ဖွာ နှုတ်မလုံလို့ကတော့ ဘုန်းကြီးကို ကျွန်တော်ဘယ်လို သတ်ခဲ့သလဲ ရက်စက်ဖို့ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား အမြင်ပဲ။ ခင်

ဗျားအတွက် ဝေစုတစ်ဝက်ကို ခင်ဗျား မိန်းမကို ပေးလိုက်ပြီ။ ဟိုမှာပဲ အခြေချနေပေတော့။ အခုလဲ အပြန်စရိတ် ကျွန်တော် ပေးလိုက်မယ်”

“ငါ့ကို ယုံပါ ကျော် ကျော်လှရား၊ ငါ နှုတ်လုပ်ပါမယ် ကွဲ့။ မင်းကျေးဇူးကို ငါတစ် သက်မမေ့ပါဘူး”

ရဲအုပ် သက်မောင်က အသံဖမ်းစက်ကို ပိတ်လိုက်ရား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်ကျော်လှ လင်းတကြီး လည်လိမ်ကျသွား လသို ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား လေသည်။

အောင်စိန်က တရားရုံး တွင် အသေးစိတ်ဖြောင့်ချက်ပေး သည်။

“ကျော်ကျော်လှက ဖဲ ကြေးပေးဆပ်ဖို့ ငွေရှာဖို့ ကြံရွယ် နေတုန်းမှာ သူ့အဖေက သိမ် ဆောက်ဖို့ ဘုန်းကြီးဆီမှာ သိန်း (၄၀)ကျော်ရှိတယ်လို့၊ မိသားစု ထမင်းတိုင်းမှာ ပြောနေတာကို သိပ်ခန်းထဲမှာငြိမ်ပြီး နားထောင် နေတဲ့ ကျော်ကျော်လှက ကြား ကြားချင်း ကျွန်တော့်ကို လာတိုင် မင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ အ

တံခါးဖွင့်ပေးလို့ ကျောင်းဆောင် ထဲရောက်တာနဲ့ ကျော်ကျော်လှက ကြေးစည်ထုတဲ့ ထုနဲ့ဘုန်းကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

စကတော့ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အရက် တိုက်ပြီး ရဲဆေးတင်ပေးပါတယ်။ ဘုန်းကြီးရဲ့သားချင်း ကပ္ပိယလေး ကလဲ ရွာပြန်ချိန်မှ ဘုန်းကြီး တစ် ပါးတည်းရှိနေတဲ့ ည (၁၀)နာရီ လောက်မှ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကို သူ့အဖေ ဦးကျော်ဇောက ဝတ္ထု ငွေ အပို့ခိုင်းလိုက်တာပါလို့ လိမ် ညာပြောတော့ ဘုန်းကြီးကလဲ ဒကာရင်း ဦးကျော်ဇောရဲ့ သားမို့ စိတ်ချပြီး တံခါးဖွင့်ပေး ခဲ့ပါ တယ်--

“တံခါး ဖွင့်ပေးလို့ ကျောင်းဆောင်ထဲ ရောက်တာနဲ့ ကျော်ကျော်လှက ကြေးစည်ထု တဲ့ ထုနဲ့ဘုန်းကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။ သတိလစ်

သွားတဲ့ ဘုန်းကြီးကို ကျောင်း မှာ အဆင်သင့်တွေ့တဲ့ နိုင်လွန် ကြိုးနဲ့ပဲ သူကိုယ်တိုင် တုပ် နှောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး သတိ ရလာတော့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး တောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက မရှိဘူး မသိဘူးပြောတာနဲ့ သူ က ဓားနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျိန်းစက်ရာ မွေ့ရာနဲ့ ခေါင်းအုံးတွေကို ဓားနဲ့ခွဲ၊ မွေ့ နောက်ရှာခဲ့ကြပါတယ်။ မွေ့ရာ ရဲ့ ခြေရင်းဘက်က ငွေကျပ် သိန်း(၅၀)ကျော်နဲ့ ရှေးဟောင်း ငွေဒင်္ဂါး (၁၀၀) ရခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်း အစီအစဉ်ကတော့ ဗိုလ်ကြီးအသံဖမ်းထားတဲ့ အတိုင်း ပါပဲ”

ကျော်ကျော်လှလည်း မနေသာတော့ဘဲ ဖြောင့်ချက် ပေးခဲ့ရပါတော့သည်။ အစီက

ရှုထောင့်အားဖြင့် ရသနာတရား

တရားခံက ကျော်ကျော်လှဖြစ်ပြီး ကြံရာပါက အောင်စိန်တို့ လင် မယားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ တရားရုံး သို့ အမှုကို ခိုင်လုံပြည့်စုံစွာ တည် ဆောက်ပြီး တရားစွဲဆို တင်ပြ ပို့ခဲ့ရာ တရားခံများအားလုံး ထိုက်တန်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံသွားကြရလေသည်။



“ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော် သိချင်တာလေးကို ရှင်းပြပါဦး”
“ဘာကို သိချင်တာလဲ ဟု”

ရဲအုပ် သက်မောင်ကို ဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုက သူ့ရင်ထဲမှာ တအုံအုံနွေးနွေး သိချင်နေသည် ကို မရမက မေးနေလေသည်။
ရဲ အုပ်သက်မောင်ကလည်း ဒုရဲ အုပ်ပြုံးချိုကို ပညာမျှဝေပေးချင် နေတာကြောင့် မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး မှုခင်းပဟေဠိ လုပ်နေ သည်။

ဒုရဲအုပ် ပြုံးချိုက သိ ချင်လွန်းသောကြောင့် ထပ်မံ၍ အစဖော်ကာ ပြန်လည်မေးမြန်း ရသည်။

“ကျော်ကျော်လှနဲ့ အောင်စိန်တို့ရဲ့ ဆက်စပ်မှု သ

တင်းရယ်၊ အခုလို အသံဖမ်းနိုင် အောင်ရယ်၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ထား သလဲဆိုတာကိုပါ”

“နံပါတ်တစ် အချက် က အမာခံသတင်းပေး အမွေး ကောင်းဖို့လိုတယ်ဗျ။ အဲဒီ အ မာခံသတင်းပေးလေးက အခု ရဲ အတတ် သင်တန်းကျောင်း ရောက်သွားပြီ။ ခင်ဗျား သိနေ ပါတယ်။ ရဲစခန်းဘေးက မုန့် ဟင်းခါးသည် ဒေါ်မြရဲ့ သား ဇော်ဇော်လေဗျာ”

“ဪ သိပြီ၊ သိပြီ။ ဒီကောင်က ၁၀ တန်းအောင်ပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်နေတာလေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ဇော်ဇော်က စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်နေရင်းက စား သောက်ဆိုင်မှာ လာနေကျ၊ ကျော်ကျော်လှနဲ့ အဖွဲ့ကျသွား ကြရင်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သွား ကြပြီး ကျော်ကျော်လှရဲ့ အတွင်း ရေးတွေ၊ ဖဲရှုံးနိုင်တာကအစ သိ နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ရွာခံ သတင်းပေးရဲ့ စကားအရ မြို့ခံ သတင်းပေးအဖြစ် ဇော်ဇော်ကို မွေးလိုက်တာ သဲလွန်စတွေရ

လာတာပေါ့ဗျာ။ ဇော်ဇော်ကလဲ ကျော်ကျော်လှလာရင် စပယ် ရှယ်ပြုစု အရေးပေးနေခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေမှာ အောင်စိန်လဲ ပါလာတာ ဇော်ဇော်က သိနေလို့ အောင်စိန်နဲ့တော်တော်လဲ ရင်းနှီး နေကြပြီ”

“နံပါတ်နှစ်အချက်က အောင်စိန်အညာဘက် ပြန်မယ့် နေ့မှာ ကျွန်တော်က ဇော်ဇော်ကို အသံဖမ်းစက်ပေးထားပြီး အသံ ဖမ်းမှတ်တမ်းတင်ခိုင်းခဲ့တယ်”

“ကျော်ကျော်လှရော အောင်စိန်ပါ မူးနေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ရှူးပေါ်ဘူးခွံကို ဖွင့်ထားပြီး အဲဒီအထဲမှာ အသံဖမ်းစက်ကို ထားပြီး အသံဖမ်းထားခဲ့တာပဲ ဟု”

“ပိုင်လိုက်လေဆရာ၊ ဆရာပညာကို ချီးကျူးလေးစား ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့လို မျိုး ဆက်သစ် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် လူငယ် တွေ၊ စံနမူနာယူကြပေါ့ဗျာ”

“တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပညာ မျှဝေ ပေးမှုပါပဲ ဗိုလ်ကြီးရာ။ ကျေးဇူး ကြီးလှပါပေတယ်”
မောင်ငြိမ်းသူ(ကြို့ပင်ကောက်)

ဆုငွေချီးမြှင့်မည့် မှုခင်းပဟေဠိ

အမှတ် (၇၀)အတွက် အောက်ပါမေးခွန်းများကို ဖြေကြည့်ပါ။

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) ဝတ္ထုလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို အနှစ်သာရရှိရှိ ဘယ်လိုပေးရင် ကောင်းမလဲ?
- တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် သဲလွန်စတွေက ဘာတွေလဲ?
- သည်မှိုင်းဖြစ်ပေါ်ရခြင်းရဲ့အကြောင်းအရင်းတွေက ဘာတွေလဲ?
- ဒီမှိုင်းဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ပြီး ဘာတွေ သင်ခန်းစာယူသင့်သလဲ?

အဖြေလွှာများကို သီးခြားလျှောက်လွှာဖြင့် ဖြေဆို၍ မှိုင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး
(အမှတ်၉၆၊ မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့)သို့
လိပ်မူ၍ (၁၀-၉-၂၀၁၃)နေ့နောက်ဆုံးထား၍ ပေးပို့ကြပါရန်နှင့် ဖြေဆိုကြရာ၌
အဓိကအချက်ကို လိုတိုရှင်းသာ ဖြေကြပါ။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်ကို ရှည်လျားစွာ
ရေးသားထားပါက ထည့်သွင်းစဉ်းစားမည် မဟုတ်ပါ။

- ၁။ ဆုငွေရရှိသူများသည် နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်နှင့်အတူ မှိုင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး
တည်ရှိရာ နေရာတွင် ကိုယ်တိုင်လာရောက် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။



၆၅ ကျပ်တန်
လူသတ်သမား၏
သီးခြားဝန်ခံချက်

ရဲရင့်သူရိန် (နေပြည်တော်)

“ဇိဌ ကျပ်တန်
လူသတ်သမား၏
သီးခြားဝန်ခံချက်”

ရဲရင့်သူရိန်-နေပြည်တော်

မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်

များ အနေဖြင့် ရပ်ရွာအေးချမ်း
သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုး
မိုးရေး တာဝန်များထမ်းဆောင်ရ
သကဲ့သို့ မူခင်းမဖြစ်ပွားအောင်
ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး၊ ဖြစ်ပွားပြီး
မှုခင်းများအား စုံစမ်းဖော်ထုတ်
တရားစွဲတင်ရေးလုပ်ငန်းများမှာ
လည်း မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ရ
သည့် လုပ်ငန်းများဖြစ်ပေသည်။

၁၉၉၀ ခုနှစ်အတွင်း မိုး
ဦးကာလ အချိန်ပိုင်းလောက်က
ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း၊ တံတေး
ရဲခန်းမှ ဒုရဲအုပ် စိုးအောင်ပါ
တပ်ဖွဲ့ဝင် ငါးဦးတို့သည် ရပ်ရွာ
အေးချမ်းသာယာရေးအတွက်
ကျေးရွာစဉ်အလိုက် လှည့်ကင်း
တာဝန်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။
ညနေပိုင်း နေဝင်ရီတရောအချိန်
ခြောက်နာရီခန့်၌ ရန်ကြီးအောင်
ကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီး
ကျေးရွာလူကြီး ဦးထွန်းမြ အိမ်
၌ ခရီးတစ်ထောက်နားခဲ့ကြလေ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွာသား
တစ်ဦး အပြေးအလွှားရောက်ရှိ
လာပြီး “အဘဦးထွန်းမြ ...
ရွာထိပ်က ဒေါ်နှင်းအုံကို သရဲ
ဝင်စီးနေလို့ ... သူ့ကိုယ်သူလဲ
ဒေါ်မယ်မပါလို့ ပြောတယ်။
နောက်ပြီး သူ့ကိုသတ်တာ
ခလုတ်ရွာက မိုးထောင်လိုပြော
နေတယ်။ သတ်ပြီးနားကပ် ချွတ်
ယူသွားတယ်လို့လဲ ပြောတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ လွန်ခဲ့သည့်
တစ်ပတ်ခန့်က တံတေးတောကြီး
တန်းမှ မုန့်သည် ဒေါ်မယ်မ
အသတ်ခံရမှုကို ချက်ချင်း သတိ
ရသွားမိသည်။ ရွာလူကြီး ဦး
ထွန်းမြက ကျွန်ုပ်အား-

“ဗိုလ်လေး စိုးအောင်
ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်က
လည်း-

“ကောင်းတယ် ဦးထွန်း
မြ သွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရွာသား၏ ခေါ်
ဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ကြရာ ရွာ
ထိပ်ပိုင်း တဲအိမ်တစ်လုံး၏ အ
ပေါက်ဝတွင် မိန်းမတစ်ဦးက-

“ကျွန်မ ဒေါ်မယ်မပါ။

ကျွန်မကို သတ်တာ မိုးထောင်
ပါ။ နားကပ်လဲ ယူသွားတယ်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆို
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်စုံတစ်ဦးက ဝင်စီး
၍ ပြောနေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။
ရွာသူရွာသားများမှာလည်း
အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ဝိုင်းအုံ
ကြည့်နေကြသည်။

တံတေး တောကြီးတန်း
၌ အသတ်ခံရသူမှာ ဒေါ်မယ်မ
ဖြစ်ပြီး နားကပ်ပါ ယူသွားသည့်
အမှုအား ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိရှိ
ထားသည်။ တောကြီးတန်းနေရာ
မှာ လူပြတ်သည့်နေရာဖြစ်၍
တရားခံမှာ မုန့်ရောင်းသူ ဒေါ်
မယ်မအား သတ်ဖြတ်ပြီး နား
ကပ်ယူသွားခြင်းဖြစ်သည်။ လူ
သတ်တရားခံကို စုံစမ်းနေဆဲဖြစ်
သည်။

ရွာလူကြီးက ဒေါ်နှင်းအုံ
အား ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းနား
လည် တတ်ကျွမ်းသည့် လူကြီး
များနှင့် ပြသပြီး ရေစင်ရေမန်း
များဖြင့် ပက်ဖျန်းရာ ဒေါ်နှင်းအုံ
မှာ ပြန်၍သတိရလာသည်။ သူမ
ပြောခဲ့သည့် စကားများကိုတော့



ပြန်လည်၍ မမှတ်မိတော့ချေ။
ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ကျွန်ုပ်စိတ်
ဝင်စားသွားပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်
က ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမြအား
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဦးထွန်းမြ ကျွန်တော်
တို့ ဒီမှာစခန်းမချတော့ဘူး။ ခရီး
ဆက်ထွက်တော့မယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါ်နှင်း
အုံ ပြောသည့် ခလုင်ရွာမှ ဖိုး

ထောင်အား အာရုံစိုက်သွားမိ
လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့လည်း
လှည့်ကင်း ဆက်လက် ထွက်ခဲ့
ကြပြီး ထိုညမှာပင် ခလုင်ကျေး
ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ခလုင်ရွာ၌ စုံစမ်း မေး
မြန်းလိုက်ရာ ဖဲသမား၊ အရက်
သမား ဖိုးထောင်အား အသင့်
တွေ့ရှိသဖြင့် ရဲစခန်းသို့ခေါ်
ဆောင်ခဲ့လေသည်။ စခန်းမှူးထံ

သို့လည်း ဖြစ်စဉ်အား သတင်းပို့
အစီရင်ခံလိုက်သည်။ ထိုညမှာ
ပင် စစ်ကြောရေးအခန်း၌ ဖိုး
ထောင်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့
လေသည်။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး...
မင်းက ဒေါ်မယ်မကို ဘာလို့
သတ်ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော် အရက်
သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံလဲမရှိ၊ ဖဲရိုက်

နီလဲ ပိုက်ဆံလိုနေတာနဲ့ နားကပ် ကိုလုခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာ သိဖြစ်နေမှန်း အနားရောက်မှ သိလိုက်တဲ့အတွက် ဓားနဲ့လှီး သတ်ခဲ့ပါတယ်။ လူတွေ မြင်တွေ့ မှာ ကြောက်တဲ့အတွက် နားကပ် ကို ချွတ်ချိန်မရလို့ နားရွက်ဖြတ် ခြီး ယူခဲ့ပါတယ်”

ဖိုးထောင်က ငြင်းကွယ် ငြင်းမရှိဘဲ အဖြစ်မှန်အား ဝန်ခံ ပြောကြားလေသည်။

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ ဆရာ”

နံနက် ခြောက်နာရီ အချိန်ခန့် တံတေးတောကြီးတန်း ရှိ ကုက္ကိုပင်ပေါ်၌ ဖိုးထောင် တစ်ယောက် ဓားမြှောင်တစ် ချောင်းနှင့်စောင့်နေခဲ့သည်။ လမ်း သွားလမ်းလာများလည်း သိပ် မတွေ့ရ လူပြတ်သည့်နေရာ လည်းဖြစ်သည်။ ခေတ္တစောင့် ဆိုင်းနေစဉ်မှာပင် မိန်းမတစ်ဦး ဇနီးရွက်၍လာနေသည်ကို တွေ့ ရသည်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် အရောက်၌ ဖိုးထောင်မှာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

“အမလေး”

အမျိုးသမီး၏ လန့်

အော်သံနှင့်အတူ ဒေါ်မယ်မ လဲကျသွားသည်။ ဖိုးထောင်မှာ ချက်ချင်းပင် ဒေါ်မယ်မ၏ နားနှစ်ဖက်အား ဓားဖြင့် ဖြတ်ယူလိုက်သည်။

အော်သံနှင့်အတူ မုန့်ရောင်းသည့် ဗန်းလည်း လွတ်ကျသွားခဲ့ သည်။

“ဟာ ဒေါ်မယ်မပါ လား”

အံအားသင့် သွား သည်။

“ဖိုးထောင် ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

မထူးတော့ပြီမို့ ဖိုး ထောင်မှာ ဒေါ်မယ်မအား ဓား ဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“အင့် ... အား ”

အော်သံနှင့်အတူ ဒေါ် မယ်မ လဲကျသွားသည်။ ဖိုး ထောင်မှာ ချက်ချင်းပင် ဒေါ်မယ် မ၏ နားနှစ်ဖက်အား ဓားဖြင့် ဖြတ်ယူလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်သည့် ပတ်

ဝန်းကျင်မို့ မည်သူမျှ မသိလိုက် ကြ။ ဖိုးထောင်မှာ သူကျူးလွန်ခဲ့ သည့် ပြစ်မှုအား ပြန်လည်ပြော ရင်း နောင်တရနေဟန်ရှိသည်။

“ဖိုးထောင် ... မင်း တော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ

... ကျွန်တော် မှားခဲ့မိပါတယ်”

ဖိုးထောင်၏ အစစ်ခံ ချက်အရ ရွှေထည်ပစ္စည်း နား ကပ်အား ပြန်လည် သိမ်းဆည်း ရမိခဲ့လေသည်။

“မင်း ... အဲဒီနားကပ် ရောင်းတာ ဘယ်လောက် ရခဲ့ လဲ”

“နားကပ်ရောင်းတာ (၆၅)ကျပ် ရခဲ့ပါတယ်ဆရာ”

“မင်းနှလုံးကွာ (၆၅) ကျပ်နဲ့များ လူ့အသက် ထစ်

ချောင်း သတ်ပစ်ရတယ်လို့”

ကျွန်ုပ်က မချင့်မရဲပြော
လိုက်သည်။

အဆိုပါ အမှုနှင့် ပတ်
သက်၍ တရားခံ ဖိုးထောင်အား
သက်သေခံပစ္စည်း အထောက်
အထားများနှင့်တကွ တရားစွဲ
တင်ပို့ခဲ့ပြီး ဖိုးထောင်မှာ တရား
ဥပဒေအရ ပြစ်ဒဏ်ကျခံခဲ့ရလေ
သည်။

တရားခံ ဖိုးထောင်
ထောင်သို့ မသွားမီ ရဲအချုပ်၌
ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်အချုပ်ရှေ့မှ ဖြတ်
သွားစဉ်၌-

“ဆရာ ... ဆရာ”

ဟု လှမ်းခေါ်နေသဖြင့်
ကျွန်ုပ်မှ-

“ဘာလဲကွ ဖိုးထောင်
ရ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖိုး
ထောင်က-

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်
ဆိုရင် ထောင်ကိုသွားရတော့မယ်
ဆရာ။ ထောင်မသွားခင် ဆရာ
ပြောတဲ့ (၆၅)ကျပ်နဲ့ လူသတ်ရ
သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်
တော် သီးခြားဝန်ခံချက်ပေးချင်
လို့ပါ။ အမှုနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး

ဆရာ”

“မင်း စကားက အ
ဆန်းပါလားကွ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...
တကယ်တော့ ကျွန်တော်က
ဒေါ်မယ်မကို သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်
ချက်မရှိပါဘူး (၆၅)ကျပ်တန် နား
ကပ်ကို လိုချင်လို့လဲ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော် တကယ်သတ်
ဖို့ ရည်ရွယ်တာက တန်းလျား

လေးရွာကျောင်းကို နေ့တိုင်းစာ
သွားသင်တဲ့ ကျောင်းဆရာမ
တစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ပါ။ အဲဒီ
ကျောင်းဆရာမမှာ ရွှေငွေလက်
ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံနဲ့ဆို
တော့ သူ့ကိုသတ်ပြီး ကျွန်တော်
ပစ္စည်းယူမလို့ပါ။ ကျွန်တော်နေ့
တိုင်း ခလရ(၇၀)တပ်ရင်းနဲ့ တန်း
လျားလေးရွာသွားတဲ့ လမ်းခု
လတ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်က



ရွှေစာပေအဖွဲ့ချုပ်ရသံစုံမဂ္ဂဇင်း

စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတိုင်း ဆရာမ နောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက် လိုက်လိုက်လာတာတွေ့နေရလို့ သတ်ဖို့ အခွင့်မသာခဲ့ပါဘူး ဆရာ။ နောက်ဆုံးကြံရာမရဖြစ်ပြီး လာတဲ့လူကို သတ်ဖြတ်လုယူခဲ့တာပါ ဆရာ”

“ဒါဆို အဲဒီ ကျောင်းဆရာမ ကံကောင်းသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ... ကျောင်းဆရာမ ကုသိုလ်ကံပေါ့ ဆရာ”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်လည်း စစ်တပ်မှနေ၍ တန်းလျားလေးရွာကျောင်းသို့ သွားသည့် ဆရာမအား စုံစမ်းခဲ့ရာ ဒေါ်ကေသီဆိုသူဖြစ်ပြီး ၎င်း

မှာ ဘာသာတရား ယုံကြည်ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်ကြောင်းသိရှိရလေသည်။

ကံတရားကား ဆန်းကြယ်လှပေစွ။ ကုသိုလ်တံရား၏ ဖေးမမှုကြောင့် ဆရာမ ဒေါ်ကေသီမှာ အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးခဲ့ခြင်းဖြစ် ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာမ ဒေါ်ကေသီနှင့်တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ရာ ဒေါ်ကေသီကနေ့စဉ်ကျောင်းသို့သွားသည်မှာမှန်ကန်ကြောင်း ၎င်းတစ်ဦးတည်းသာ သွားခြင်းဖြစ်ပြီး ၎င်းနောက်မှ မည်သူမှ လိုက်ပါခြင်းမရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေသည်။

(၆၅)ကျပ်တန် လူသတ်သမား၏ သီးခြားဝန်ခံချက်အရ ဆိုလျှင် ဆရာမဒေါ်ကေသီမှာ

အသက်အန္တရာယ်မှ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကင်းလွတ်ခဲ့လေသည်။ ဘာသာတရားအား ကိုင်းရှိုင်း ကြည်ညိုမှု အကျိုးကျေးဇူးများပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်တိုင်း ဆရာမ၏ နောက်၌ လိုက်လာသည့် အဖော်များကို အမြဲတမ်း မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလော။ တွံတေးတောကြီးတန်းလူသတ်မှုမှ သင်ခန်းစာများရရှိခဲ့လေသည်။ လူခြေတိတ်သည့် နေရာသို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မသွားသင့်ပေ။ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားများအနေဖြင့် ပိုမိုသတိပြုဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရွှေငွေ လက်ဝက်လက်စားများဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားလာခြင်းသည် အချိန်အခါမရွေး အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်ပေသည်။ သို့အတွက် ကာလဒေသ အခြေအနေကို ကြည့်ရှု၍ သတိပြု ဆင်ခြင်သွားလာကြပါဟုသာ သတိပေး ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ရဲရင့်သူရိန် (နေပြည်တော်)

**ကံတရားကား ဆန်းကြယ်လှပေစွ။
ကုသိုလ်တံရား၏ ဖေးမမှုကြောင့်
ဆရာမဒေါ်ကေသီမှာ
အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။**



အဂ္ဂိဇာတ်

ဟောင်ဟောင်စိန်လင်း (နတ်ဟောက်)

“အရှင်ထုပ်”

မောင်မောင်စိန်လင်း

(နတ်မောက်)

(၁)

ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံ နယ်
မြေတွင် လူသိများထင်ရှားသော
ပွဲရုံပိုင်ရှင်ကြီး (ဦးမျိုးခိုင်)၏
မွေးနေ့ညဉ့်ခံပွဲတွင် ဖြစ်သည်။

“စားကြပါ သောက်ကြ
ပါ။ ဘာမှအားနာသော မလိုပါဘူး
ရွှေညီအစ်ကိုတွေပဲ ရိက္ခာအပြည့်
လိုလေသေးမရှိ”

“ကဲ ကဲ အဓိက သော့
ချက်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အ
ဖြစ် ဆွေးနွေးချင်တာဗျာ”

“ပြောပါ ဆွေးနွေးပါ
ဆရာကြီး ပဲကျော်ငြိမ်း”

“ဒီလိုပါဗျာ သူ့မွေးနေ့
မှာ သူ့ကျွေးတာမွေးတာသောက်
ပြီး ဟန့်တားပိတ်ပင်ရတာ အား
လဲနားတယ်။ ခင်လဲ ခင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ (မကြည်ဖြူ)
နဲ့ ယူမှာကို သဘောမတူဘူး။
မယူစေချင်ဘူးဗျာ”

ပဲမျိုးစုံ ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦး
ကျော်ငြိမ်းက သူ၏သဘောထား
ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်တင်ပြသည်။

“ဟာ ဆရာကလဲ ခုမှ

ကိုမျိုးက အသက် (၅၀)ကျော်ပဲ
ရှိသေးတာ။ သူ့မှာ လူ့အခွင့်
အရေးတွေ အများကြီးရှိသေး
တယ်လေ”

ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်
သွန်နီပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးခင်မောင်လေး
က ပဲမျိုးစုံပွဲရုံပိုင်ရှင် (ပဲ ကျော်
ငြိမ်း) ဦးကျော်ငြိမ်း၏ ကန့်ကွက်
ချက်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ထောက်ခံ
လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ သား
သမီးလေးယောက် ရှိတယ်လေ။
ကလေးတွေ မျက်နှာငယ်ရမယ်။
မိထွေးဆိုတာ ဂေါတမိကလွဲရင်
ဘယ်မိထွေးမှ မကောင်းဘူးဗျာ”

ပဲ ကျော်ငြိမ်းကလည်း
၎င်း၏ကန့်ကွက်ချက်ကို ထပ်
ဆင့်တင်ပြ ကန့်ကွက်သည်။
ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံနယ်မြေမှ ပွဲရုံ
ပိုင်ရှင်ကြီးများက ထင်ရှားကျော်
ကြားသော (ဦးမျိုးခိုင်)၏ မွေးနေ့
ပွဲမှာ ဆီပွဲရုံ၊ ဆန်ပွဲရုံ၊ ဆားပွဲရုံ၊
ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ၊ ငြုပ်
ငါးခြောက်ပွဲရုံပိုင်ရှင်ကြီးများ စုံ
လင်လှသည်။ ကျွေးမွေးညဉ့်ခံ
သော ယမကာများ၊ အမြည်း
များ၊ စားဖွယ်များလည်း စုံလှ

သည်။ မုဆိုးဖို ကိုမျိုးခိုင်၏ အိမ်
ထောင်ပြုသင့် မပြုသင့်ပြဿနာ
ကို ပွဲစားကြီးများ၏ စားသောက်
ပိုင်းတွင် ပိုင်းပြီး ဝေဖန်ဆွေးနွေး
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ညီ အစ်
ကိုများကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြသူများ
ဖြစ်ကြ၍ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ဖြင့်
ဝေဖန်၊ လေကန် ဆွေးနွေးနေကြ
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီလို ရှိတယ်ဗျာ ဒီ
ကနေ့ အခြေအနေမှာ သမီးရည်း
စားတစ်ဝမ်းကွဲတို့၊ လင်မယား
တစ်ဝမ်းကွဲတို့ လစ်ဗင်းတူကဲသား
တို့ ခေတ်စားနေတဲ့အချိန် ဖြစ်
တယ်။ ပုတ်နဲ့ခြင်းနဲ့ လှောင်ထား
ဖို့ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ”

ကြက်ကြီးခေါ် ကြက်
သွန်ဖြူ၊ နီ ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးစွန်ရှူး
ကလည်း သူ့၏ဆန္ဒသဘော
ထားကို တင်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ သူ့
အကျိုး၊ ကိုယ့်အကျိုးမျှတတာ
အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတပဲ။ ဒါပေ
မယ့် လမ်းခေါ်ပျော်မှည့်ဆိုတာ
မျိုးတော့ မဖြစ်ဖို့လိုတယ်”

ဆီပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးတင်
အောင်(အောင်လံ)ကလည်း
အပြုသဘောဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်

ကင်ပြသည်။

နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုလိုသော မုဆိုးဖို ဦးမျိုးခိုင်အား ဟန့်ထားပိတ်ပင်မှု၊ အိမ်ထောင်မပြုဖို့ တားဆီးသူများဘက်မှ ဆန္ဒမဲသာသောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်ကူးများပျက်ပြားသွားခဲ့ရလေပြီ။ သားသမီးများလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြရလေသည်။ သီရိဂေဟာ၊ သီရိဂေဟာ။



(၂)

သောကြာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ (၃) ရက်ဆက်တိုက် ရုံးပိတ်ရက်ဆိုသော စနေနေ့ညနေ (၅)နာရီခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံနယ်မြေမှ ပိုင်ရှင်များ၊ ပွဲစားကြီးများ၊ အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများ ဆုံစည်းနေကျ “ယမင်းဘီယာဆိုင်ကြီး” တွင် ဝိုင်းတော်သားများ အပန်းတော်ဖြေနေကြသည်။ ဟို အကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း၊ အနီကြောင်း၊ သန်ရာ သန်ရာ ဆွေးနွေးကြသည်။ သဘောထားအမြင်ချင်း ဖလှယ်နေကြသည်။ ပဲကျော်ငြိမ်းသည် သူ၏

ပရာဒိုကားကြီးဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။ ကားပေါ်တွင် ဘော့စီ နှစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ အနည်းငယ် ထွေလာကြသည်။

“ကဲ ဆရာတို့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ချစ်ဟောင်းကို အောက်မေ့တဲ့ ခံစားချက်၊ ငယ်စဉ်ဘဝခံစားခဲ့ရမှုတွေကို ပြန်လည် ခံစားစေလိုတဲ့အနေနဲ့ ကာရာအိုကေ မြန်မာသံစဉ် သီချင်းသည်မလေးတွေရဲ့ သီဆိုမှုကို သွားပြီး ခံစားကြမယ်”

“ဒကာခံမယ့် သခင်ကြီး ဆန်ပွဲရုံဘော့စီ ကိုအောင်ကျော်ထူးနှင့် ပဲကျော်ငြိမ်းတို့က အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများနှင့် ဝါသနာချင်း တူသူတို့ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ဆိုလို့မရဘူးလား ဆရာ”

ဝါသနာရှင် ငါးခြောက် ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဖိုးဆိုချင် ခင်မောင်ညွန့်က စူးစမ်းလိုက်သည်။

“စုံတွဲ ဆိုချင်တဲ့သူတွေကတော့ အဲဒီက သီချင်းသည်မလေးတွေကို အဖော်ရှာပြီး ဆိုလို့ရပါတယ်”

“ကဲ ဝါသနာပါသူတွေ ကားပေါ်တက်”

ပဲကျော်ငြိမ်း အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်း ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံပိုင်ရှင်များသည် ကိတရသခံစားကြရန်အတွက် (အလှတစ်ရာ အပြုံးတစ်ရာ စင်တင်တေးကိတနှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီး) သို့ တစ်ညတာ အနားယူ အပန်းဖြေရန် သွားရောက်ကြလေသည်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၊ တောင်ထန်းပင်ကြီးများတွင် မီးရောင်စုံ ခြယ်ထားသော ခြံကြီးအတွင်းသို့ ကားရောက်ရှိလာသည်နှင့်-

“ဒီမှာ ရပ်ပါ ဆရာ”
“ကြွပါ ဆရာ ကြွပါ”
ကားပါကင် စီစဉ်ပေးသူကပေး၊ ဖိတ်မန္တကပြုသူကပြုဖြင့် လှိုက်လဲ့ပျူငှာစွာ ဖိတ်ခေါ်ကြသည်မှာ လူကုံထံတို့၏ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကြီးကဲ့သို့ပင်။

“ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲ ဆရာ”

“လောလောဆယ် ဘီယာတစ်ဂျား၊ ဘလက်လေ ဘယ်တန်လုံး၊ ဆော်ဒါ၊ ရေခဲ၊ ကြက်ကြွပ်ကြော်၊ ဆိတ် ကြွပ်



ကြော် ပေးကွာ”

ဘုရင့်နောင် ပွဲရုံနယ် မြေသားတွေက မြန်မာသံစဉ်၊ မြန်မာတေးဂီတများကို သာယာ နာပျော်ဖွယ် ခံစားလိုကြသော ကြောင့် လာရောက်ခံစားအား ပေးကြတာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သီချင်း သည်မလေးများထံ ဆက်သွယ် ပြီး ကိုယ်ကြိုက်ရာ၊ ကိုယ်ပိုင်ရာ သီချင်းများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခံစားချက်အမူ အရာဖြင့် သိဆိုကြသည်။

ခံစားချက်၊ ရင်တွင်းဖြစ် သဒ္ဒါ၊ ပီတိ၊ ဂွမ်းဆီထိ ခံစားရ သော ပွဲရုံပိုင်ရှင်များသည် မိမိ ကြိုက်ရာ ရွေးချယ်ပြီး၊ ပန်းကုံး များစွပ်ပြီး ဆုချကြသည်။ လက်

ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သီချင်း သည်မလေးများ၊ အဆိုတော် မလေးများကလည်း မိတ်ဆက် စာ၊ နာမည်၊ ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း နံပါတ်များ ပေးကြသည်။ ဝါသနာ အိုးကြီးများကလည်း လိပ်စာ ကတ်များ ပေးကြသည်။

ဂီတ၊ ရသခံစားကြ သော ဆရာများအနက်မှ ကိုယ် တိုင်သီဆိုတတ်သူများကလည်း စုံတွဲသီချင်းများကို တစ်တွဲပြီး တစ်တွဲ ဆိုကြသည်။ ကဲကြ သည်။ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ် ရာမမေ့သာကဲ့သို့ ချင်ခင်ရင်းနှီး ခဲ့ကြသည်။



(၃) ကလေးပြပွဲ

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါ ကျွန်တော် ဦးမျိုးခိုင်ပါ”

“သမီး စုစုစံပါ သတိရ လို့၊ သူများလက်ဦးသွားမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်တာပါ ဦး”

“ဦးလဲ စုစုစံကို ခင်ပါ တယ်။ ဦးက တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်၊ ပိတောက်ဆို ပိ တောက်ပါ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဦး”

ဦးမျိုးခိုင်နှင့် သီချင်း သည်မလေး စုစုစံတို့ နှလုံးသား ရစ်ပတ်မှုများ ရှိနေကြလေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး သမီးက ဦးအတွက်ဆိုရင် စနေ လဲအားတယ်၊ တနင်္ဂနွေလဲ အား တယ်။ ခုနစ်ရက်လုံး အဆင်သင့် ပဲဟေ့ဆိုသလိုပါပဲ ဦးရယ်”

စင်တင်တေးဂီတမှ သီ ချင်းသည်မလေး စုစုစံနှင့် ဘုရင့် နောင်က ဘော့စီ ဦးမျိုးခိုင်တို့ ကား သမီးရည်းစား တစ်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ပုရိ သယောကျ်ားတို့အား ဖမ်းစား တတ်သော စုစုစံနှင့် မုဆိုးမို့ ဦး မျိုးခိုင်တို့သည် (ကြောင်ခံတွင်း ပျက်နှင့် ဆက်ရက်တောင်ပံ

ကျိုး)ဆိုသကဲ့သို့ တဏှာလမ်းသို့
လျှောက်လှမ်းနေကြသူများ ဖြစ်
ကြလေသည်။

“ဟယ်လို ပြောပါ
ခင်ဗျာ”

“ဪ ခုစံလား၊

“ဪ ခုစံ
လား၊ အတော်ပဲ
မနက်ဖြန် (၁၀)
နာရီ မင်္ဂလာ
သန်းမြင့်
ဆိုင်ရှေ့လာခဲ့၊
မှတ်ပုံတင်လည်း
ယူလာခဲ့၊
ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံရိုက်
ခဲ့၊ ခုစံအတွက်
ငါးသိန်းတန်ဖုန်း
ဝယ်ပေးမလို့”

အတော်ပဲ မနက်ဖြန် (၁၀)နာရီ
မင်္ဂလာသန်းမြင့် ဆိုင်ရှေ့လာခဲ့၊
မှတ်ပုံတင်လဲ ယူလာခဲ့၊ ဓာတ်ပုံ
နှစ်ပုံရိုက်ခဲ့၊ ခုစံအတွက် ငါးသိန်း
တန်ဖုန်းဝယ်ပေးမလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး၊ ဝမ်းသာ
လိုက်တာဦးရယ်”

ဦးမျိုးခိုင်နှင့် ခုစံတို့
သည် ဟန်းဖုန်းဝယ်ပြီးနောက်
ဟိုတယ်တွင် အနားယူအပန်းဖြေ
နားနေကြလေသည်။ (သောက်
လေသောက်လေ ငတ်မပြေ
ဆားငံရေသို့တည်း) ဆိုသလို
ကိုမျိုးခိုင်နှင့် ခုစံတို့ တဏှာနဲ့
တွင်း နစ်နေကြလေပြီ။

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါ”

“ဪ ဦးလား ပြော
ပါဦး၊ ချောင်းသာလား၊ ငွေ
ဆောင်လား ဦး၊ ဪ ဟုတ်ကဲ့
ဦးသဘောပါ ခုစံအဆင်သင့် ပြင်
ထားပါမယ် ဦး”

ခုစံ၏ တဏှာညွတ်
ကွဲတွင် သက်ဆင်းနေသော
ဦးမျိုးခိုင်သည် ချောင်းသာကမ်း
ခြေရှိ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုတွင်
ကာမစည်းစိမ်၊ ဘဝစည်းစိမ်
ခံစားလိုက်၊ ပင်လယ်ရေချိုးပြီး
ပင်လယ်အစားအစာများ စား

လိုက်၊ ပင်လယ်လေကောင်းလေ
သန့် ရှူရှိုက်ရင်းဖြင့် အနားယူ
အပန်းဖြေနေကြလေသည်။



(၄)

ဦးမျိုးခိုင်သည် (သား
အပေါင်းတို့၏ အသွေးအသားကို
ဖော်ထုတ်စားသုံးတတ်သော
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်
သည့် ခြင်္သေ့၌ ခြေလက်လေး
ဖက်နှုတ်သီးဟူသော လက်နက်
ငါးပါးရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမ
တို့တွင် အဆင်း၊ အနံ့၊ အသံ၊
အရသာ၊ အတွေ့ဟူသော လက်
နက်ငါးပါးရှိ၏) ဆိုသော အချက်
ကို သတိမရှိ၊ အသိမရှိ။

ဣတ္ထိဝက် - ကျမ်းအလိုအရ
- မိန်းမတို့၏ သဘောသဘာဝ
သည် ကာမဂုဏ်အာရုံငါးပါးတို့
၌ ယောက်ျားတို့ထက် အဆ (၈)
ဆသာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
ဆိတ်ကွယ်ရာဝယ် ရောက်ရှိပါ
က၊ ကာမဂုဏ်အာရုံငါးပါးနှင့်
ပတ်သက်၍ ဖောက်ပြန်လွယ်
သော သဘောရှိသည်။

- မည်မျှပင် အသက်ကြီးစေ
ကာမူ။

- မည်မျှပင် သမာဓိ တည်

ရွှေတောင်ရွာအတွင်းရှိသောစင်္ကြံ

ကြည်စေကာမူ။

- ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ဖြားယောင်
သွေးဆောင်ခံရသော် ဖောက်ပြန်
လွယ်တတ်သည်။

- ထိုကာမဂုဏ်အားလုံးကို အ
ကြောင်းပြုပြီး၊ ယောက်ျားလင်
သားတို့ကို အလွယ်တကူ ဖျက်
ဆီးတတ်သည်။ ပျက်စီးစေတတ်
သည်။

ဆိုသော အသိတရား၊
သတိတရားများလည်း မေ့
ပျောက်နေသည်။ စုစုပေါင်း မိန်းမ
ဇာယာသဲကိုးဖြာဖြင့် ဖြားယောင်း
ထားသည်ဆိုသော အချက်တို့
ကိုလည်း သတိမမူ၊ ဂူမမြင် ဆို
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“ဦး စုစံမှာ သားအိမ်
မှာ အလုံးရှိနေတယ်။ ခွဲစိတ်
ကုသရမယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြော
တယ်ဦး ဒီမှာ ဆေးမှတ်တမ်း
စာအုပ်”

“ခွဲဆိုလဲ ခွဲလိုက်ပေါ့
ကွာ။ ကုန်ကျစရိတ် ဘယ်
လောက်ရှိမလဲ”

“ဆယ်သိန်း၊ ဆယ်ငါး
သိန်းလောက် ကုန်မယ်လို့ ပြော
တယ် ဦး”

“ဒါဆိုလဲ ငွေယူသွား

ခွဲဖို့စဉ်လိုက် စုစံ။ လိုအပ်တာ
ရှိရင် ဖုန်းဆက်”

စုစုစံသည် ဦးမျိုးခိုင်ထံ
မှ ငွေတစ်ဆယ့်ငါးသိန်းပိုက်ကာ
ပြန်ခဲ့လေသည်။

(၁၅) ရက်ခန့် ကြာသော်

“ဦး သမီး စုစံပါ။
မော်လမြိုင်မှာနေတဲ့ အမေ
အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံ
တင်ရတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွား
တယ်။ အသုဘလဲ ချပြီးခဲ့ပါပြီ။
ဒါကြောင့် ဦးပေးထားတဲ့ ဆယ့်
ငါးသိန်းကုန်သွားပြီ။ အလုံးကို
လဲ မခွဲရသေးဘူး။ ဒါကြောင့်
နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးသိန်း
လောက် ထပ်ပေးပါဦး ဦး”

“ငါ မတတ်နိုင်တော့
ဘူး၊ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ နင့်ဟာ
နင် ခွဲချင်ခွဲ၊ မခွဲချင်နေ ငါ့ဆီ
ဖုန်းလဲ မဆက်နဲ့တော့ လာပြီးလဲ
မတွေ့နဲ့တော့ နင့်ကို မုန်းလိုက်
ပြီ”

ဦးမျိုးခိုင်သည် စုစုစံ
အပေါ် အယုံအကြည် မရှိတော့။
လိမ်စားနေမှန်း သူသိသွားပြီ။

အမှန်အားဖြင့် စုစုစံ၏
မိခင်ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်မှာ ငါး
နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ လိမ်ပြီး အကြောင်း

အမျိုးမျိုးပြုပြီး ငွေချူနေခြင်းဖြစ်
သည်ဆိုသော အချက်ကို အ
တွင်းသိ၊ အစင်းသိ၊ စင်တင် စား
သောက်ဆိုင်ကြီးမှ ဝန်ထမ်းလေး
များအခြားမိန်းကလေးများပြော
ပြတော့မှ သိရခြင်းဖြစ်သည်။



(၅)

“တီး တောင် တီး
တောင်”

“ဒါ ဦးမျိုးခိုင်တို့ အိမ်
ပါလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်
တော် ဦးမျိုးခိုင်ပါ”

“ကျွန်တော် သမ္ဗန်စာ
လုလင်ပါ။ သမ္ဗန်စာလာပေးတာ
ပါ။ လက်ခံရရှိကြောင်း လက်
မှတ်ရေးထိုးပေးပါခင်ဗျာ”

ဦးမျိုးခိုင်သည် တရား
ရုံးမှ ဆင့်ခေါ်သော စာကိုဖတ်
ကြည့်လိုက်သည်။ စုစုစံဆိုသော
မိန်းကလေးက ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၁၃
အရ ကာမကို လိမ်လည်လှည့်
ဖြား ရယူမှုအတွက်ဆိုပြီး တရား
စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးခိုင်
သည် ရှေ့နေစာရေးဆရာ၊ စာ
ရေးဆရာရှေ့နေ အသိုင်းအဝိုင်း
ဖြစ်သော စိန်ဘရာသား ဥပဒေ

အကျိုးဆောင် အုပ်စုထဲသို့ အ
ပြေးအလွှားသွားပြီး ဦးတိုက်ရ
လေသည်။

“ဟာ ဘော့စ် ဦးမျိုး
ခိုင် ကြွပါဗျာ ကြွပါ။ အလာ ထူး
ပါလား။ ကဲ ဆိုဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ ဆရာ”

“ဟောဒီ သမ္ဗန်စာကို
သာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့ ဆရာ
တို့ရယ်”

“ဪ—ဒါ မစိုးရိမ်ပါ
နဲ့ ဆရာရယ်၊ မိန်းမပေါ့လေး
တစ်ယောက်က ဆရာကို ချူစား
တာ မရတော့လို့ အမှုစွဲတာပါ။
သူ့အကြောင်း၊ သူ့စရိုက်၊ သူနဲ့
ပျော်ဖူးသူတွေရဲ့ အထောက်
အထားတွေနဲ့ ရှင်းလိုက်ရင် ပြီး
သွားမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဝိုင်း
ကူပေးပါ့မယ် စိတ်အေးအေး
ထားပါ ”

“အားကျိုးပါတယ်
ဆရာတို့ရယ်၊ အကျိုးဆောင်ခ
လဲ အများနည်းတူ ပေးပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူးဗျာ မလို
ပါဘူး၊ ဒါ—ဒါလေးနဲ့ ညှဉ်းခံရင်
ပြီးတာပဲ ဆရာမျိုးရယ်”

ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၁၇ ပြစ်မှု
ကြီးမှုအမှတ် (၀၀၇/၂၀၁၂)ကို

ရုံးတော်မှ တရားလိုနှင့် သက်
သေများ၊ တရားလိုဘက်မှ တင်
သွင်းသော အထောက်အထား
များ၊ တရားခံနှင့် တရားခံဘက်
မှ သက်သေများ၊ အထောက်
အထားများကို စစ်ဆေးစွဲချက်
တင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ရုံးတော်မှ
အမိန့်ချရန် ဒုတိယအကြိမ် ချိန်း
ဆိုခြင်း ဖြစ်၍ ဤချိန်းတွင်
အမိန့်ချဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

တရားခွင် စာရေးက
အမှုခေါ်သည်။ တရားလိုနှင့်
အကျိုးဆောင်များ၊ တရားခံနှင့်
အကျိုးဆောင်များ၊ ရုံးရှေ့ရောက်
ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ တရားသူ
ကြီး၊ တရားခွင်သို့ တက်ရောက်
လာပြီဖြစ်သည်။

“အမိန့်”

တရားလို၏ ထွက်ဆို
ချက်၊ တရားလိုတင်သွင်းသော
ညစ်ညမ်း (စီဒီခွေ)၊ ညစ်ညမ်း
(ဓာတ်ပုံ)တို့အရနှင့် တရားခံ
ဘက်မှ တင်သွင်းသော အခြား
ယောက်ျားသားတို့နှင့် ဆက်ဆံ
သည့် သက်သေခံညစ်ညမ်း (စီဒီ
ခွေ)၊ ညစ်ညမ်း (ဓာတ်ပုံ)များ
အရ လည်းကောင်း၊ နှစ်ဖက်

သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်
အရလည်းကောင်း၊ တရားလို
စုစုစံသည် တရားခံနှင့် ဖိုမ၊ ကူး
လူးဆက်ဆံမှု ရှိသကဲ့သို့၊ အခြား
အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြင့်
လည်း ဖိုမကူးလူးဆက်ဆံမှု ရှိ
ကြောင်း မငြင်းနိုင်ပေ။ တရားလို
နှင့် ငွေကြေးအလို့ငှာ၊ ကူးလူး
ဆက်ဆံခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ တရားလိုနှင့် တရားခံတို့
သည် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်
မထိုက်သော သက်ဆံမှုရှိသော်
လည်း တရားလိုက ကာမကို
လိမ်လည်လှည့်စားခြင်း၊ မရှိ
ကြောင်း မြင်သာထင်ရှားသည်။
ထို့ကြောင့် တရားခံအား ဤ
အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်
သည်။

“ကာမတဏှာ အရှုပ်ထုပ်တို့
မည်သည်မှာ ကာမတဏှာ
ရှိနေသမျှ ဇာတ်ရှုပ်နေကြ
ဦးမည်သာ”

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)



နှစ်ထပ်ကျွမ်း ၃၀၂

အောင်ရဲကျော်
(မှုခင်း)



“နှစ်ထပ်ကွမ်း ၃၀၂”

အောင်ရဲကျော်(မှခင်း)

“ဒေါင် .. ဒေါင်”

တနင်္သာရီတိုင်း ဒေသကြီး ဗြိတိသျှတော်ဝင်၏ ဗဟိုမျှော်စင်ကြီးမှ ကင်းတာဝန်ကျ အစောင့်တို့၏ သံချောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်က တိတ်ဆိတ် အိပ်မောကျနေသည့် ထောင်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းမိုးသွားခဲ့တော့သည်။ ညဉ့်နှစ်နာရီရှိပြီ ဖြစ်သည်တိုင် အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေသူ ထောင်ကျဆောင်မှ အကျဉ်းသား ဖိုးသံချောင်းမှာ အတွေးဝင်ပါထဲတွင် ချာချာလည်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့ရပေမယ့် အကျဉ်းထောင်၏ စည်းကမ်းချက်များကို လိုက်နာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်မို့ ထိုင်နေ၍က မဖြစ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း မှောက်နေလိုက် ပက်လက်လှန်လိုက်များဖြင့် အိပ်မပျော်သော ညကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးမြသော လရောင်တို့က အိပ်ဆောင်၏ ဝန်းကျင် အနှံ့နေရာယူထားကြခြင်းမို့ ပြင်

ပတွင် လင်းထိန်လျက် ရှိနေသော်လည်း လပြည့်ညရဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ဖိုးလမင်းကြီးကို တော့ လှမ်းမြင်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ အိပ်ဆောင်ပတ်လည် ကာရံထားသည့် သစ်သားတိုင်ကြီးများက ဖိုးရွှေလမင်းနဲ့ သူ့အကြား တံတိုင်းသဖွယ် ခြားနားနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သည်ယနေ့မှာပင် ဗြိတိသျှခရိုင်တရားရုံးမှ သူ့အားလူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၈)နှစ် စီရင်ခြင်း ခံရသူဖြစ်၍ ထောင်ကျဆောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရခြင်းအတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ကျေကျေ နပ်နပ် ရှိခဲ့ရပါသည်။ လက်ရှိသူ့ရဲ့ အကျဉ်းခံဘဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားမှုထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မသိသေးသည့် သူ့ရဲ့ အတိတ်ဆီက တင်ရှိခဲ့ဖူးသော ရာဇဝတ်ကြွေးများကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

“ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်” ဆိုသည့် စကားတို့အား ထိုကာလ တစ်ခုတုန်းက ရယ်မော၍ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့မိသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း သူ့ကျူးလွန်ခဲ့မိသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုအတွက် ရှောင်ပြေးပုန်းရှောင်နေခဲ့ရာမှ သူ့အတွက် လွတ်မြောက်နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ကျွန်းစုမြို့နယ်တောင်ပြိုကျေးရွာသို့ရောက်လာ၍ လျှို့ဝှက်စွာ ခိုအောင်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယမိဒေါသကို ထိန်းချုပ်မှု မရှိခဲ့တာကြောင့် တောင်ပြိုရွာသား မောင်ပိုက်ကို ရဲတင်းနှင့် ခုတ်သတ်ခဲ့ပြီး ထိုလူသတ်မှုကြောင့် ဗြိတိသျှခရိုင် တရားရုံးမှ ထောင်ဒဏ်(၈)နှစ်ကို လက်ဆောင် ရရှိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

(၈)နှစ်ဆိုသည့် ကာလရှည်တစ်ခုအား အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ဘဝဖြင့် လျှောက်လှမ်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက် နည်းနည်းလေးမှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေမယ့်အတိတ်ဆီက သူ့အပေါ်တင်ရှိနေခဲ့သော ရာဇဝတ်ကြွေးအတွက် ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရှိနေသည့်ကာလတစ်လျှောက်သည် ရာဇဝတ်ကြွေးတို့က အရိပ်ပမာ သူ့နောက်သို့ ကပ်ပါပြီး မြောက်

ရွှေတောင်အင်းရွာ၊ ရွှေဘိုခရိုင်

လှန့်နေမည်သာ ဖြစ်၏။ ယခု ကဲ့သို့ အကျဉ်းခံဘဝထဲမှာ ထို ကျန်ရှိနေသည့် ရာဇဝတ်ကြွေး အား ပေးဆပ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝနောင်ရေးအတွက် စိတ် အေးချမ်းသာရှိလိမ့်မည်ဆိုသည် ကို တွက်ဆမိသည်။

သည်ကိစ္စကို လက်ရှိ ဦတ်အကျဉ်းထောင်မှ ထောင်ပိုင် ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး မိမိမှလွဲ၍ မည် သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိ သေးသော သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုအား ဖွင့်ဟဝန်ခံ ခဲ့ပါလျှင် ထောင်ပိုင်ကြီးမှ တစ် ဆင့် သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေရဲစခန်း နှင့်ဆက်သွယ်ပြီး တာဝန်ရှိသည့် အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက် ခြင်းဖြင့်သာ သူ့အပေါ် တင်ရှိခဲ့ ဖူးသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြွေးတို့ ကို ပေးဆပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော် လင့်နေခဲ့မိသည်။ နံနက် မိုး သောက်သည်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီး ထံ တွေ့ဆုံခွင့်တောင်း၍ မခြင်း မချန်ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောဆိုမည် ဟု သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အား ခိုင်မာ စွာ ချမှတ်လိုက်သည်။ သည်ဆုံး ဖြတ်ချက်ကြောင့် သူ့စိတ်အစဉ် မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသကဲ့

သို့ သူ့ရင်ထဲမွန်းကျပ်နေသည့် ခံစားမှုတို့ လျော့နည်းသွားခဲ့ကြ သည်။ နံနက်မိုးလင်းမည့်အချိန် ကို မှန်းဆနေရင်း အိပ်ရာထက် တွင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ အိပ် ပျော်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့

(၂)

၂၈-၃-၂၀၀၅ ရက်နေ့ ဖြတ်အကျဉ်းထောင်မှ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် သူ့ထံ အ ရေးကြီးကိစ္စ တင်ပြခွင့် တောင်း လာသည့် ထောင်ကျအကျဉ်း သား အမှတ် ၈၀၃၉/စီ ဖိုးသံ ချောင်းအား တွေ့ဆုံခွင့်ပေးခဲ့ပြီး နောက် ဖိုးသံချောင်းတင်ပြပြော

ဆိုလာသည့် သူ့ရဲ့အတိတ်ကာ လဆီက ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇာ ဝတ်ပြစ်မှုဖြစ်စဉ်တို့အား စိတ်ရှည် စွာနှင့် သေချာစွာနားထောင်ရင်း အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သူ့ရဲ့ ထောင်အရာထမ်း ဘဝ အတွေ့အကြုံအရ ဤသို့ မိမိ တွင် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ သည့် ပြစ်ချက်ဟောင်းများကို တရားဝင်ဖွင့်ဟ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့ ဖူးသော အကျဉ်းသားမျိုး မတွေ့ ဖူးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခု ဖိုးသံချောင်းအဖြစ်က မည်သူမျှ မသိသေးသော သူတစ်ဦးသာ သိနေခဲ့သည့် တစ်ချိန်က သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှု



အတွက် ဝန်ခံဖွင့်ဆိုခဲ့ပြီး သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းနှင့် ဥပဒေအရ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခွင့် တောင်းဆိုလာခြင်းကြောင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ရှိစေသူပြောလာသည့် အကြောင်းခြင်းရာတို့အား ရေးမှတ်ယူထားခဲ့ပြီး သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းနှင့် ဆက်သွယ်မေးမြန်းရမည့် တာဝန်က သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။ သို့ကြောင့်လည်း ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ဝေါမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံသို့ ဖိုးသံချောင်း ပြောပြခဲ့သည့် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သည့် နေရာအပိုင်နယ်မြေ ရဲစခန်း၊ သေဆုံးသူအမည် နေရပ်လိပ်စာတို့ကို ညွှန်း၍ မေးမြန်းအကြောင်းကြားစာပို့နိုင်ရန်အတွက် လက်ထောက်ထောင်မှူးတစ်ဦးအား တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ရင်း ထောင်ကျအကျဉ်းသား ဖိုးသံချောင်း ပြောပြ ထွက်ဆိုခဲ့သည့် အတိတ်ဆီက သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုဖြစ်စဉ်တို့ကို စိတ်ဝင်တစား ပြန်လည်ဖတ်ရှုနေမိပါတော့သည်။

အဲဒါအဲဒါအဲဒါအဲဒါ

(၃)

တပေါင်းလေ၏ အရှေ့တွင် ဝိုင်းပတ်ကျေးရွာအနီးရှိ ရွာချောင်းရိုးစပ်မှ လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့် မားသော ကိုင်းပင်များတို့မှာ ယိမ်းပျိုဖြူများ ကနေသည့်အလား လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေကြသည်။

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး အတွင်း ဝေါမြို့နယ်တွင် ဝိုင်းပတ်အမည်ပေါက်သည့် ရွာနှစ်ရွာရှိသည်။ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာမှာ သိပ်ဝေးလှသည်တော့မဟုတ်ပါ။ ဖိုးသံချောင်းတို့ ရွာမှာ အောက်ဖိုင်း ဟုခေါ်ဆိုကြပြီး ခပင်လ၊ မင်းလ၊ မင်းထန်းဖိုတန်းမြင်နေရသည့် ရွာအား အထက်ဝိုင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ သူတို့ဒေသရှိရွာများမှာ လယ်ယာအလုပ်ကို အဓိက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည့်ဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ မွေးမြူရေးအဖြစ် ဥဘဲမများကိုမွေးမြူတတ်ကြလေသည်။ အများနည်းတူ ဖိုးသံချောင်း မှာလည်း မိဘများနှင့်အတူ လယ်ယာလုပ်သကဲ့သို့ မွေးမြူရေးအဖြစ် ဘဲများ မွေးမြူခဲ့ပြီး သူ့ဘဲ

များအား လယ်ထဲတွင် ဘဲတဲဖြင့်ထားရှိကာ နံနက်ပိုင်းတစ်ချိန် ညနေပိုင်းတစ်ချိန် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘဲများလွှတ်ကျောင်းလေ့ရှိသည်။

သည် နံနက်စောစောကပင် သူ့ဘဲအုပ်အား ရွာချောင်းရိုးထဲမှာ လွှတ်ကျောင်းထားပြီး ဖြစ်၍ ဘဲများရှိနေရာ အနီးအနားမှရပ်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဘဲများမှာ တစ်အုပ်နှင့် တစ်အုပ် ရောပါသွားတတ်သဖြင့် ဘဲရှိသော နေရာဆီ မကြာခဏ ကြည့်နေရသေး၏။ ဘဲများမှာ ချောင်းရိုးအတိုင်း ရေဆန်တက်၍ ငါးများ ရှာဖွေစားနေသည်တွေ့သဖြင့် နံနက် (၁၀)နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ဘဲများ ပြန်သွင်းရန် မောင်းမည် ပြင်ဆင်နေစဉ် အထက်မှ စုန်ဆင်းလာနေသည့် လယ်နီးချင်း ဦးသာမြိုင်၏ ဘဲများမှာ ရုတ်တရက် သူ့ဘဲအုပ်ထဲသို့ ရောနှော ဝင်ရောက်လာကြသည် တွေ့၍ အပြေးလေးသွားခဲ့ကာ ဘဲများအား အုပ်ခွဲ၍ မောင်းလိုက်သည်။ ဘဲတို့၏ အမူအကျင့်မှာ အုပ်စုဖွဲ့နေတတ်ပြီး အုပ်ခွဲလိုက်သည်နှင့် သူ့အုပ်စုကို သူမှတ်မိသော အလေ့အကျင့်ရှိ

၍ လူများထက်ပင် သစ္စာရှိသည် ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ ဘယ်သောအခါမှ သူများအုပ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားတတ်ခြင်း မရှိကြပေ။ ဘဲများရဲ့ သဘာဝကို နားလည်ထားသူပီပီ ဖိုးသံချောင်းက သူ့ဘဲအုပ်အား လယ်ပေါ်မောင်းတင်ပေးလိုက်သည်နှင့် စောစောကရောနေသည့် ဘဲများနှစ်အုပ်စု ဖွဲ့၍ ခွဲသွားကြသည်။

“ဟေ့ ကောင် ဖိုးသံချောင်း ငါ့ဘဲတွေမင်းထဲပါသွားပြီ”

ဘဲကျောင်းရင်း ဘယ်သွားနေသည်မသိသော ဦးသာမြိုင်မှာ အလျင်အမြန်ပြေးလာရင်း သူ့အားအော်ပြော၍ ဖိုးသံချောင်းက ပြုံးပြရင်းပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ ဘဲအကြောင်းသိသားနဲ့ ရောရောချင်း ကျုပ် အုပ်ခွဲလိုက်တာပါ။ မပါသွားဘူး စိတ်ချ”

ဦးသာမြိုင်ထံ ပြောကြားရင်း လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ဘဲများမှာ လယ်ထဲရှိ ဘဲတဲအနီး ချဉ်းကပ်သွားပြီဖြစ်သလို ဦးသာမြိုင်ရဲ့ဘဲအုပ်မှာလည်း ချောင်းရိုး



အတိုင်း သူ့ဘဲတဲရှိရာဆီသို့ စုန်ဆင်းသွားနေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါ့ဘဲတွေ မင်းအုပ်ထဲ တွေ့လိုက်တယ်၊ မင်းဘဲအုပ် ပြန်မောင်းပြီး အခု စစ်ပေးကွာ”

“ခက်လှချည်ရဲ့ဗျာ။ ဒါမှ ခင်ဗျားမသင်္ကာရင် တဲလိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဘဲလေးရာ ပိုတဲ့ဘဲအကုန်သာဖမ်းသွားပေတော့”

ဖိုးသံချောင်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ထဲမှ ပေါက်တူးအား ထမ်း၍ ဘဲအုပ်ရှိရာ တဲဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“လူပါးဝတဲ့ ခွေးသား၊ မင်းဘဲ ပြန်မောင်းမလား၊ မမောင်းဘူးလား ဒါပဲပြောကွာ”

သူ့ဘက်မှ လယ်နီးချင်း မို့ ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံနေခါမှ ဦးသာမြိုင်၏ ရိုင်းစိုင်းသော ဒေါသသံနှင့် ပြောလာသည့် နှုတ်ထွက်စကားတို့က သူ့နားစည်ထဲသို့ သံရည်ပူနှင့် အလောင်းခံရသည့်ပမာ ခံစားသွားခဲ့ရသဖြင့် ဒေါသစကားပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ကျုပ်ဘက်က မမောင်းပေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဖိုးသံချောင်းရဲ့ အဖြေက ဦးသာမြိုင်၏ မကျေနပ်ချက်တို့အား နှိုးဆွပေးသကဲ့သို့ ရိုဦးဦးသာမြိုင်မှာ ဖိုးသံချောင်းအနီး ပြေးကပ်ခဲ့ကာ လက်သီးဖြင့် ထိုး

ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်နှင့် ဖိုးသံချောင်းမှာလည်း သူ့ဒေါသကို ချွန်းအုပ်နိုင်ခြင်းမရှိဖြစ်ကာ သူထမ်းထားသည့် ပေါက်တူးဖြင့် ဦးသာမြိုင်ရဲ့ ဦးခေါင်းဆီသို့ အားကုန် ခုတ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒုတ်.. အင် .. အင်”
ထိုအသံနှင့်အတူ ဦးသာမြိုင်တစ်ယောက် ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိလျက် သွေးအိုင်အတွင်း သတိလစ်၍ လဲကျသွားတော့သည်။ ရုတ်တရက် ဖြစ်တည်လာသည့် ဒေါသကြောင့် သူ့ရှေ့မှာ သွေးသံရဲရဲမြင်ကွင်းအတွက် ဖိုးသံချောင်းမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ခဲ့ကာ ပေါက်တူးပစ်ချကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ညတွင်းချင်း ကားလမ်းနံဘေးရှိ ကျောက်ညှပ်ကျေးရွာသို့ ရောက်သွားခဲ့ကာ ဦးလေးအိမ်တစ်အိမ်မှာ တည်း၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး လမ်းစရိတ်တောင်း၍ နောက်တစ်နေ့ နံနက် မိုးမလင်းမီ ကြုံရာကားနှင့် မော်လမြိုင်သို့ ပြေးခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြိတ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ကျွန်းစုမြို့နယ်

တောင်ပြိုကျေးရွာတွင် ရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံ ခိုကပ်နေထိုင်ကာ ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့၏။ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးသော ရာဇဝတ်မှုတို့ကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်သည်မို့

**သူ့ရှေ့မှာ
သွေးသံရဲရဲ
မြင်ကွင်းအတွက်
ဖိုးသံချောင်းမှာ
အထိတ်တလန့်
ဖြစ်ခဲ့ကာ ပေါက်
တူးပစ်ချကာ
ခြေဦးတည့်ရာသို့
ထွက်ပြေးခဲ့သည်။**

သူ့အတွက် အရာရာလုံခြုံမှုက အပြည့်။ ဒါ့ကြောင့်ပင် “ရာဇဝတ်ဘေး ပြေး၍မလွတ်” ဟုဆိုသည့်စကားအပေါ် ပြက်ရယ်ပြု၍ လှောင်ပြောင်နေခဲ့ရင်း ဘဝသစ် တစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ပေသည်။

ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်

တင်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် တရားလက်လွှတ်ဖြစ်ပြီး ဒေါသတရားရဲ့ ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့်ပဲ ဆိုရလေမလားတော့ မသိ။ သူ့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုအတွက် ပြေးရင်း ပုန်းရင်း ဝရမ်းပြေးဘဝမှာပင် သူ့နေထိုင်သော တောင်ပြိုကျေးရွာမှ မောင်ပိုက်ဆိုသူ အရွယ်တူ လူငယ်နှင့် စကားများရန်ဖြစ်ကြသည်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ရဲတင်းဖြင့် ခုတ်ခဲ့မိပြီး သေဆုံးသွား၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူ့အတွက် ထွက်ပြေးချိန်မရခဲ့ဘဲ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရပြီး (၈)နှစ်မည်သော ကာလ အပြစ်ဒဏ်ခံရင်း သည်မြိတ် အကျဉ်းထောင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့

(၄)

မြိတ်အကျဉ်းထောင်မှ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ စုံစမ်းမေးမြန်းသော အကြောင်းကြားစာအရ ဝေါမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက မိမိလက်အောက်ရှိ မြစ်ကျိုးရဲစခန်းမှူးထံသို့ (၁)ရာ/၂၀၀၅ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂/ကျင့် ၅၁၂ အရ တရားခံမှာ ယခုအခါ မြိတ်အ

ကျဉ်းထောင်တွင် လူသတ်မှုနှင့် ထောင်ဒဏ် (၈)နှစ် ကျခံနေရသောကြောင့် ခရိုင်တရားသူကြီးထံ ထောင်ထုတ်ဝရမ်း တင်ပြတောင်းခံ၍ အမြန်ဆုံး သွားရောက်ခေါ်ယူပါရန် ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် မြိတ်ထောင်မှ ထောင်ကျ အကျဉ်းသား ထောင်ဝင်အမှတ် ၈၀၃၄/စီ ဖိုးသံချောင်းမှာ ဝေါမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ခေန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး နောက် ပဲခူးခရိုင်တရားသူကြီးရုံးတွင် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုအတွက် စစ်ဆေးခြင်းခံယူခဲ့ရလေသည်။

၂၂-၈-၂၀၀၈ ရက်နေ့ နံနက် (၁)နာရီ

ပဲခူးခရိုင် တရားသူကြီးခေန်းတွင်း၌ အပ်ကျသံကို ကြားရသည့်အထိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ထူသည်။ ဖိုးသံချောင်းအား စီရင်ချက်အမိန့်ချမှတ်မည့် နေ့ရက်ဖြစ်၍ ပိုင်းပတ်ရွာမှ မိဘများနှင့် ဆွေမျိုးများအားလုံး ရောက်ရှိနေကြပြီး ရုံးခန်းပေါက်ဝနားတွင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် တရားသူကြီးထံ အမိန့်ကို နားစွင့်နေကြသည်။

သူ့အတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ကြသောဆွေမျိုးအချို့မှာတော့ ပြေး၍လွတ်မြောက်နေခါမှ ထောင်ပိုင်ထံ နောက်တစ်မူရှိကြောင်း ဖွင့်ဟ ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့သည့် သူ့အပေါ် တီးတိုးဝေဖန်နေကြသည်။

ဖိုးသံချောင်းမှာတော့ ခံစားမှုဟူ၍ မြဲမှုန်မျှပင် မရှိတော့ပေ။ သူ့ဘဝ၏ နောက်ကွယ်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါခြောက်လှန့်နေမည့် စိတ်တစ္ဆေအားကြောက်လန့်စရာမလိုတော့ပြီ မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ ဒေါသအမှားအတွက် ပထမကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် ဒုတိယအကြိမ် ရရှိလာမည့် အပြစ်ဒဏ်တို့အား သူ့အနေဖြင့် ရဲဝံ့စွာ ခံယူနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သကဲ့သို့ သူ့ဘဝမှ ထာဝရငြိမ်းချမ်းမှုပေးနိုင်မည့် ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမ တရားများကို လက်ကိုင်ထားပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုသည့် မကောင်းမှုစိတ်များ နောက်ဘဝဆက်တိုင်း မကိန်းအောင်နိုင်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့် သူ့ရဲ့ ဘဝသစ် တစ်ခုအတွက် အစွန်းအထေး အညစ်အကြေးဖြစ်သည့်

ရာဇဝတ်ကြေးများကို ပေးဆပ်နိုင်တော့မည် ဖြစ်၍ သူ့ဘဝအပေါ် ကျေနပ်နေမိသူသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် တည်ငြိမ်ပြတ်သားလှစွာသော ခရိုင်တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်အမိန့်က တိတ်ဆိတ်မှုအားလုံးကို ဖြိုခွင်းပစ်ခဲ့သည်။

“ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ တရားခံဖိုးသံချောင်းအပေါ် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်”

ပဲခူးခရိုင် တရားရုံးပေါ်မှ လက်ထိတ်၊ ခြေကျင်းတို့ဖြင့် ဖိုးသံချောင်းအား တာဝန်ရှိရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ခေါ်ယူခဲ့ကြသည်။ ဝရန်တာမှ ကားလမ်းမပေါ်သို့ သူမသိမသာ လှမ်းကြည့်မိတော့ ညိုမည်းနေသော မိုးတို့က သဲသဲမဲမဲပြိုကျလာနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ့ဘဝအတွက် ကျန်ရှိနေဦးမည့် ဒေါသတရားများ ရှိခဲ့ပါလျှင် သည်ဖိုးနှင့်အတူ ပါသွားပါစေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းလိုက်မိပါတော့သည်။

အောင်ရဲကျော်
(မှခင်း)



ဆွေမြင့်သူ
(ဇနီး/ဇဖေ)

အမေ နှင့် အဖေ



“အမေနှင့် အမေ့”

ဆွေမြင့်သူ
(ကြေး/မြေ)

အိုမင်းမစွမ်း သက်ကြီး
ရွယ်အိုဘဝတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၊
တရားမရှိက တစ်စုံတစ်ရာမှား
တတ်ကြသည်။ ထိုအမှားတစ်စုံ
တစ်ရာကား အခြားမဟုတ်။
ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမော့ သွေးဆောင်
ဖြားယောင်းသူနောက် နား
ယောင်၍ တကောက်ကောက်ပါ
သွားခြင်းပင်။

ခုလည်း ကြည့်လေ၊ မိမိ
တို့မိသားစုနှင့် နှစ်ပေါင်း (၂၀)ခန့်
အတူတကွ နေထိုင်လာပြီးမှ ညီ
ဖြစ်သူ၏နေအိမ်သို့ ခေတ္တပြောင်း
ရွှေ့နေထိုင်ဦးမည်ဆိုပြီး ပြန်မ
လာတော့သော မိခင်ကြီးကို
“မြင့်သူ” မည်သို့ နားလည်ရ
မှန်း မသိတော့ချေ။

ခပ်ခပ်ခပ်ခပ်ခပ်ခပ်

ရန်ကုန်မြို့ (---) ရပ်
ကွက်တွင် မြင့်သူတို့ မိသားစု
အေးအေးလူလူနှင့် နေထိုင်လာ
ခဲ့သည်မှာ (၁၉၈၉) ခုနှစ်၊ ဒဂုန်
ဝေဟင်ပိုင်းမြို့သစ် စတင်တည်
ထောင်ခဲ့ချိန် ကတည်းက ဖြစ်

သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက မြင့်သူက
အလုပ်ထဲဝင်ခါစဖြစ်၍ မြေကွက်
မရသေး။ သို့သော် မိခင်ကြီးက
(---) ဝန်ကြီးဌာန၊ ဝန်ထမ်း
တစ်ဦးဖြစ်၍ လုပ်သက် (၂၅)နှစ်
ကျော်သည့် ဝန်ထမ်းများအား
အစိုးရမှ မြေကွက်များချထားပေး
ရာမှ ပေ (၄၀x၆၀) မြေကွက်
တစ်ကွက် ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က မြို့သစ်များ
တွင် အမှန်တကယ် အိမ်ရာ
ဆောက်လုပ် နေထိုင်မည့် ဝန်
ထမ်းများကိုအစိုးရက သွပ်၊ သံ၊
ဘီလပ်မြေနှင့် သစ်သားများကို
အစိုးရဈေးအတိုင်းရောင်းချပုံပိုး
သောကြောင့် “ဒေါ်အိုဇာ” က
၎င်း၏ချွေးနဲ့စား အိုစာမင်းစာ
ငွေကလေးဖြင့် သွပ်မိုးပျဉ်ကာ၊
ပျဉ်ခင်းအိမ်ကလေး တစ်လုံး
ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ပထမတွင် သားကြီး
“မြင့်သူ”၊ သမီး “သူသူ” နှင့်
သားငယ် “ဝင်းသူ” တို့နှင့်အတူ
နေထိုင်လာခဲ့ပြီး ဒေါ်အိုဇာပင်စင်
ခံစားချိန်တွင်လည်း ဆက်လက်
နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သားကြီး
မြင့်သူက အိမ်ထောင်သည်မို့၊

၎င်းတို့ လင်မယားက မွေးဖွား
လာသော သားသမီးများကို ဒေါ်
အိုဇာ၊ သူသူနှင့် ဝင်းသူတို့က
ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သည်။

နောက် “ဝင်းသူ”
မိန်းမရတော့ အိမ်ခွဲဆင်းသွားပြီး
(---)မြို့က ၎င်းယောက္ခမများ
နှင့် လိုက်နေရာ၊ ဒေါ်အိုဇာသည်
သားကြီးမြင့်သူတို့ မိသားစုနှင့်
အတူတကွ ဆက်လက်နေထိုင်
လာခဲ့သည်။

သည်မောင်နှမ သုံးဦး
အနက် ပြေးကြည့်၍မှ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ နှစ်
ဦးစလုံး အိမ်ထောင်ရက်သားကျ
ခဲ့ကြပြီဆိုသော်လည်း ဝင်းသူတို့
လင်မယားက မိခင်ကြီးဆီလာ
လည်လိုက်ကြ၊ သီတင်းကျွတ်၊
သင်္ကြန်အခါ ကန်တော့လိုက်ကြ
စားလိုက်သောက်လိုက်ကြနှင့်
ချစ်ခင်မပျက်ရှိခဲ့ကြရာမှ ဝင်းသူ
၏ဇနီး “အေးအေးငြိမ်း” ဟူ
သော သူစိမ်းဖက်လာသောအခါ
တွင်မူ ...။

ခပ်ခပ်ခပ်ခပ်ခပ်ခပ်

“သားကြီးရေ မင်းညီ
ဝင်းသူက စီးပွားရေးအခြေအနေ
ကောင်းလို့ (---)မြို့သစ်မှာ အိုး

ပိုင်အိမ်ပိုင်တောင်ရနေပြီပဲ။ အဲဒါ
အမေသူတို့ဆီက သွားလည်
လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကောင်းသားပဲ အမေ၊
အိမ်မှာလူကြီးတစ်ယောက် လာ
နေတော့ ညီလေးလဲ အားရှိတာ
ပေါ့။ တကယ်လို့ သူ့အလုပ်များ
လို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ဒါမှ
မဟုတ် ခရီးသွားရင် မိန်းမနဲ့
ကလေးအတွက် အိမ်ကိုစိတ်ချ
ရတာပေါ့”

“အေးကွယ် အမေလဲ
ခဏပါ။ ဒီမှာနေလာတာ ကြာ
တော့ နောက်တစ်နေရာမှာ အ
ကြာကြီးမနေချင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”
သို့သော် နောက်တစ်
နေရာမှာ အကြာကြီး မနေချင်ပါ
ဟု ပြောခဲ့သော ဒေါ်အိုဇာက ငါး
စိမ်းမြင်တော့ ငါးကင်ပစ်သည့်
အလား၊ သားငယ်၏ နေအိမ်မှ
ပြန်မလာတော့ပေ။ သူမ၏ ကျန်
ရစ်သာ အဝတ်အစားအသုံးအ
ဆောင်များကို ချွေးမ အေးအေး
ငြိမ်းနှင့်အယူခိုင်းလိုက်သေးသည်။
သမီး“သူသူ”ကား အပျိုကြီးဖြစ်
၍ မြင့်သူတို့နှင့်အတူနေသည်။
မြင့်သူ၏ ဇနီး “အေးမြ

ဝင်း”က

“အမေကလဲ ပြော
သွားတုန်းကတော့ ခဏတဲ့၊ ခု
တော့သူ့သား၊ သူ့သမီးတွေနဲ့
အတူနေတော့မယ်တဲ့၊ စိတ်အ
ပြောင်းအလဲကလဲ မြန်လိုက်တာ
လွန်ရော”

“လူကြီးတွေရဲ့ စိတ်
သဘောက ဒီလိုပါပဲ မိန်းမရာ၊
အငယ်ဆုံးသားကို ပိုချစ်တတ်
ကြတာလဲ မိဘတိုင်းလိုလိုပါပဲ။
သူပျော်တဲ့ဆီမှာနေပါစေ။ ဝင်းသူ
တို့ အိမ်က ဒီအိမ်ထက်တော့
အစစရာရာသာတာကိုး။ တို့အခု

နေတဲ့ နေအိမ်က သက်တမ်းနှစ်
ဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ဟိုကတော့
အိမ်သစ်လေး နောက်ပြီးပတ်ဝန်း
ကျင်အသစ်နဲ့ စည်စည်ကားကား
ရှိလို့နေမှာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်က
အမေ့အိမ်ပဲလေ၊ အချိန်တန်
တော့ အိမ်ပြန်လာမှာပါ”

အချိန်တန် သော်လည်း
အိမ်ပြန်မလာသည့် မိခင်ကြီးက
သူ့သားငယ်၏ အိမ်တွင် အနေ
ကြာသည့်အခါ “ဝင်းသူ”တို့
လင်မယားက မည်သို့ကပ်ချွဲ
လိုက်သည်မသိ။ သူမ၏နေအိမ်
ကို ဝင်းသူအား (G.P)လွှဲအပ်



လိုက်ကြောင်း ကြားသိရသည်။ အနီသတင်းကို ယူဆောင်လာသူကား ညီမ “သူသူ” ဖြစ်သည်။

မြင့်သူက ပထမတော့ မယုံရေးချ မယုံ။ မိခင်ကြီးက အနစ် (၂၀)ခန့် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်လာခဲ့သော နေအိမ်ပေါ်တွင် မြင့်သူတို့မိသားစု ရှိနေပါလျက်နှင့် မည်သည့်အတွက် ခက်ရက်စက်စက် လုပ်ရက်ပါသနည်း။

“ဟုတ်ရဲ့လား သူသူရယ်၊ ဒီအိမ်က အမေပိုင်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အငယ်ဆုံးသား တစ်ယောက်တည်းကို “ဂျီပီ” လွှဲလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဝင်းသူက သူချယ်လှယ်ချင်းတိုင်း ချယ်လှယ်နိုင်ပြီပေါ့။ တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်က မြောင်းထဲရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုမှ အစ်ကိုကြီးကလဲ။ မနုဏ္ဍ “သူသူ”တို့ သူတို့အိမ်သွားလည်တော့ အမေကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်တာ။ သူ့ချွေးမကိုလဲ တော်ကြောင်း၊ တတ်ကြောင်း၊ လိမ္မာကြောင်း၊ သူ့ကိုဘယ်လိုပြုစုတဲ့

အကြောင်း ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လိုက်တာ၊ နားကြားပြင်းတောင် ကတ်လာတယ် သိလား”

“အေး အဲဒါ အမေ့ဆီက ဒီအိမ်ကိုအပိုင်စီးချင်လို့၊ အဘွားကြီးရဲ့ အလိုလိုက် အကြိုက်ပေးပြီး အယုံသွင်းနေတာ မှတ်ထား”

“ဝင်းသူက အစ်ကိုကြီးနဲ့ညီမတို့အပေါ် မဟုတ်တရုတ်တော့ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါတယ်။ အမေကလဲ သဘောရိုးနဲ့ ဂျီပီလွှဲပေးတာနေမှာ”

“အမေက သဘောရိုးပေမယ့်၊ ဝင်းသူတို့က သဘောတစ်မျိုးမို့ ခုလိုလုပ်တာပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမချင်းဘယ်လောက်ပဲ သွေးစည်းကြပေမယ့် သူစိမ်းဖက်လာရင် မကောင်းတော့ဘူးပေါ့”

မြင့်သူ၏ဇနီး အေးမြဝင်းကလည်း ဤသို့ဝင်ပြောသည်။

“မောင်လေးက စိတ်ထားကောင်းပါတယ်။ ခုကိစ္စက သူ့မိန်းမ စနက်နေမှာ အမေ့အဝတ်အစားတွေလာယူ သွား

တဲ့နေ့ကတည်းက သူ့အမူအရာတွေ မရိုးသားဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ ခုတော့ သင်းရဲ့ အကြံအစည်ကိုး”

“သူတို့ ကြံစည်တိုင်း တို့ကငုံခံလို့ ရမလားကွ၊ ဒီအိမ်က အမေ့အိမ်ဆိုပေမယ့် တို့မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးရဲ့ အမွေဆိုင်အိမ်ပဲဟာ၊ နောက်ပြီး ငါက သားအကြီးဆုံးဆိုတော့ အမွေခွဲရင် ငါကတောင် ပိုရဦးမှာ”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုဝင်းသူတို့က တစ်လုံးကော၊ နှစ်လုံးကော၊ သုံးလုံးကော ကိုင်တယ်ပြောတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့ နေချင်းညချင်းဆိုသလို ထောလာတာကိုး”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် မဖြစ်ချေဘူး၊ တော်ကြာမတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သွားရင် ဒီအိမ်ကြီးပါ ပါသွားနိုင်တယ်၊ အမေ့ကို သွားပြောရတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”



မြင့်သူက မိခင်ကြီးထံသွားရောက်၍ အရေးဆိုသည်ကြ

ကာရိုသေး မြင့်သူတို့ရပ်ကွက်မှ ရာအိမ်မှူးဦးမြဝင်းက စာရွက်နှစ် ရွက်ကို ခြေထောက်လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားသည်။ ထိုရာအိမ်မှူးကား ဝင်းသူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် အတော်ခင်မင်သည်။

“မြင့်သူရေ ပြောရမှာ တော့အားနာတယ်၊ မပြောလို့လဲ မပြီးဘူး၊ ဝင်းသူက ပြောခိုင်း လိုက်လို့၊ ခု-မင်းတို့နေတဲ့အိမ် ကြီးကို မင်းအမေရဲ့သဘောတူ ချက်နဲ့ ရောင်းလိုက်ပြီတဲ့၊ မင်းတို့ မိသားစုကတော့ ဒီအိမ်ကနေ ဆင်းပေးရမယ်နဲ့တူတယ်၊ ငါ့ကို တော့ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် မိတ္တူတစ်စောင်ပေးလိုက်တယ် ဟောဒီမှာ ...”

ဦးမြဝင်းပေးသော စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ရာ၊ ဝင်းသူက ဦးမြဝင်းဆိုသူအား သိန်း(၅၀) တန်ဖိုးမြေနှင့် နေအိမ်အရောင်း အဝယ်စာချုပ်၊ စာချုပ်တွင် မိခင် ကြီးနှင့် ခယ်မတို့က သက်သေ နေရာတွင် လက်မှတ် ရေးထိုး ထားသည်။ သို့ပေမယ့် ရယူက ရုံးတွင် နှစ်ဦးသဘောတူ ချုပ်ဆို ထားသောအရပ်စာချုပ်သာ ဖြစ် သည်။

“ဒီကောင်က အလာ ကြီးပါလား၊ ဒါ-ကျွန်တော့်ကို စမ်းတာဗျ ဦးမြဝင်းရ၊ မြေတို့ အိမ်တို့ရောင်းတဲ့နေရာမှ ဒီအရပ် စာချုပ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်တရားဝင် မှာတုန်း၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်က

အမေအိမ်မှန်ပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သုံး ယောက်စလုံးရဲ့ အမွေဆိုင်အိမ် လေ။ သူတစ်ယောက်တည်း သဘောတူနဲ့ ဒီလိုလုပ်လို့ ရမှာ လဲ”

“ငါလဲ မသိဘူးလေ ကွာ၊ မင်းတို့အမေက သူ့တစ် ယောက်တည်းကို အာဏာကုန် လွှဲထားတာတဲ့၊ မင်တို့က သူ ပေးသလောက်နဲ့ ကျေနပ်ရမှာလို့ ပြောတာပဲ”

“ဒါကြောင့်မို့၊ သူက အိမ်တန်ဖိုးကို သိန်းငါးဆယ်ပဲ ပြ ထားတာပေါ့ ဦးမြဝင်းရဲ့၊ ဒီအိမ် က ကာလပေါက်ဈေးသိန်းငါး ဆယ်ပဲတန်သလားဗျာ၊ ခင်ဗျား



ရှုဖော်ပြသောအခန်းကဏ္ဍ

လဲ ဒီရပ်ကွက်အနေအထားနဲ့ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“အေးဟုတ်သားပဲ၊ မင်းတို့အိမ်တန်ဖိုးက အနည်းဆုံး သိန်းရာကျော်ရနိုင်တယ်ကွ၊ ဘာ ဖြစ်လို့များ ဝင်းသူက သိန်းငါး ဆယ်နဲ့ ရောင်းလိုက်ရသလဲ၊ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

“စဉ်းစားစရာ မလိုပါ ဘူး ဦးမြဝင်းရာ၊ ဒီစာချုပ်စာ တမ်းက “အင်” ကြီးပါ။ ကျွန် တော့်ကို စမ်းတာပါ။ ကျွန်တော် က ဘယ်လိုစကားပြန်မယ်ဆို တာ အကဲစမ်းတာ ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကို ထူထောင် အများ မှတ်နေသလား မသိဘူး”

“မင်းတို့ ညီအစ်ကို ချင်းတွေ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ် စေချင်တယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့မင်းညီမ တို့လဲ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အမွေကို ရ သင့်ရထိုက်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ အားလုံးသဘောပေါက်ပါတယ်။ ပြဿနာကို တတ်နိုင်သမျှ အေး အေးဆေးဆေး ရှင်းစေချင်တယ် မြင့်သူ”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျွန် တော်လဲ အရာရှိတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အမှားကို ကိုယ့်အမှားမဖြစ်

စေရပါဘူး၊ လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်စေရပါဘူးလို့ ကျွန် တော်ကတိပေးပါတယ်”

“အေးကွာ၊ မင်း စိတ် ထားက ဖြူစင်မွန်မြတ်ပါတယ်၊ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

~~~~~

မြင့်သူသည် ဝင်းသူတို့ နှင့် အတူတကွ နေထိုင်သော မိခင်ကြီးနှင့် သွားရောက် တွေ့ ဆုံပါသည်။ ထိုအချိန်က ဝင်းသူ တို့လင်မယားက အပြင်ထွက် လည်နေကြသည်။

“အမေရယ် ဘာဖြစ် လို့ ဝင်းသူလက်ထဲ ဒီအိမ်ကြီး ကို ထည့်လိုက်ရတာပဲဗျာ၊ သား တို့နဲ့ နှစ်ရှည်လများ နေထိုင်လာ ခဲ့တာကို နည်းနည်းလေးမှ မ ထောက်ထားတော့ဘူးလားဟင်”

“ဒါကတော့ သားကြီး ရယ်၊ အမေက သူတို့အိမ်မှာ နေ ရတာဆိုတော့ သူတို့သဘောကျ လက်မှတ်သာ ထိုးပေးလိုက်ရ တာ၊ ဝင်းသူဒီလိုလုပ်မယ်မှန်း အစက မသိလို့ပါကွယ်”

“အမေ သိပ်ရက်စက် တယ်ဗျာ၊ ခု ဝင်းသူက အမွေ အိမ်ကို သားတို့မသိဘဲ သူတစ်

ပါးကို ရောင်းလိုက်ပြီအမေရဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ သားကြီးရဲ့၊ သူ အမွေအိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရင် သားကြီးရော သမီးကြီးပါ အမွေရကြမှာပဲဟာ ကို”

“ဝင်းသူကလည်တယ် အမေရဲ့၊ အိမ်တန်ဖိုးကို သိန်းငါး ဆယ်သတ်မှတ်တော့ သားတို့ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ အမေ”

“သိန်းငါးဆယ်ဆိုတာ မနည်းပါဘူးသားကြီးရဲ့၊ အမေ အဲ့ဒီအိမ်ဆောက်တုန်းက တစ် သိန်းလောက်ပဲ ကုန်တဲ့ဟာ”

“အမေ မသိပါဘူးဗျာ၊ အမွေအိမ်ခုခေတ်ကာလ ပေါက် ဈေးနဲ့ဆို သိန်းရာကျော်တန်နေ ပြီအမေရဲ့၊ ဝင်းသူက သက်သက် လူလည်ကျတာကဲ အမေပြီးခဲ့ တာတွေလဲ ပြီးပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကြီးတို့ မောင်နှမကတော့ ဝင်းသူဆီက တန်ရာတန်ကြေးရ ဖို့ တရားရုံးမှာ တင်ပြတောင်းဆို ရတော့မယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အမွေဆီက အမွေရလို့မူနဲ့ တရား စွဲရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကျွန်တော့် ကို ခွင့်ပြုပါ အမေ”

မြင့်သူက မိခင်ကြီး၏ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ လက်တင် အုပ်မိုးရှိခိုးကန်တော့ရင်း မျက် ရည်လည်ချဲ့ဖြင့် ငိုပွဲဆင်သည်။ ဒေါ်အိုဇာကလည်း မနေသာ တော့ဘဲ

“အေးကွယ် သာသနာ သာသနာ အမေအနေနဲ့ ဒီ လောကီရေးရာကိစ္စတွေကို နား မလည်လို့ သားလေးဝင်းသူရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့သ လို၊ သားကြီးကနေ အခုလို ရ သင့် ရထိုက်တဲ့ အမေရဲ့ အမွေ ကို ရဖို့ကြိုးစားမယ့် ကိစ္စကိုလဲ အမေ ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုပါ တယ် သားကြီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် အမေ”

အိတ်အိတ်အိတ်အိတ်အိတ်

တစ်အူထုံဆင်း မောင် နှမရင်းချာဖြစ်စောကာမူ၊လောဘ ဟူသော လိုချင်တပ်မက်ခြင်းက စေ့ဆော်သော်အခါ တစ်နေ့သော် သည်လိုပဲဖြစ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ “ ကိုယ်မချို၊ အမိသော် လည်း သားတော်ခဲ”ဆိုသည် မျိုးလို တရားတဘောင်ရင်ဆိုင် ကြရသည်။

ခုလည်းကြည့်လေ၊ မြင့် သူနှင့် သူသူတို့က အမွေရလိုမှု ဖြင့် မိခင်ကြီးကို တရားစွဲရသည်။ ပြီးတော့ ဝင်းသူက တစ်ပါးသူကို ရောင်းချလိုက်သော အိမ်တန်ဖိုး ကို ကာလတန်ဖိုးသတ်မှတ်စေ လိုမှုဖြင့် တရားရုံးသို့ လျှောက် ထားရပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ “တ ရားကို နတ်စောင့်သည်”ဟု ဆိုရ မည်၊ အမှုဖြစ်ပွားသော နေအိမ် သည် ဒေါ်အိုဇာ၊ မြင့်သူ၊ ဝင်းသူ နှင့် သူသူတို့အမွေဆိုင်အိမ်ဖြစ်၍ လေးပုံတစ်ပုံစီ အမွေခွဲဝေရယူ စေရန် မြို့နယ်တရားရုံးမှ ဆုံး ဖြတ်ချက် ချမှတ်လိုက်သည်။ ထို့ ပြင် အချင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့် မြေ တန်ဖိုးအား ကာလပေါက်ဈေး အရသိန်း(၂၀၀)သတ်မှတ်လိုက် ရာ မြင့်သူနှင့် သူသူတို့က အမွေ တစ်စုစီရကြပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း ပေးသည်။ ဝင်းသူလည်း အလား တူ အမွေတစ်စုရသည်။

အမွေတစ်စု ရရှိသော ဒေါ်အိုဇာကမူ သူမရရှိသော ငွေ ကြေးအားလုံးကိုဘုရား၊ကျောင်း၊ ကန်၊ ဇရပ် အလှူခံဌာနများသို့ အကုန်လှူပစ်လိုက်ပြီး၊ မိုးကုတ်

ဝိပဿနာစခန်းသို့ တရားအား ထုတ်ရန် အပြီးအပိုင် ဝင်ရောက် သွားလေသည်။

“သူသူ”မှ လွဲ၍ “မြင့် သူ”နှင့် “ဝင်းသူ”တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးမှာ လမ်းတွေ့ရင်တောင် ကွေ့ရှောင်သွားမည့် လူစားကဲ့သို့ သံယောဇဉ်အမျှင်အတန်း မရှိ တော့ဘဲ ရှင်ခန်းလုံးဝပြတ်လေ သည်။

ဒေါ်အိုဇာ၏ နေအိမ်မှာ မူ (----)ရပ်ကွက်အတွင်း၌ သော့ခလောက်တန်းလန်းဖြင့် ဝမ်းပန်းမသာ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် မကြာမီ တက်ရောက်လာမည့် အိမ်ရှင်အသစ်ကို စောင့်မျှော်နေ ရှာသည်။

(ဪ ---ရန်ကုန်မြို့ ၏ ဆင်ခြေဖုံးရင်ကွက်များ၌ လူနေမှုအဆင့်အတန်း တိုးတက် လာချိန်၊ အိမ်ဈေးမြေဈေးများ ထိုးတက်လာချိန်တွင် ယင်းကဲ့သို့ သော မိသားစုပြဿနာအရှုပ် အရှင်းများ ဖြစ်ပွားတတ်ကြ သည်မှာ ရိုးနေသောအဖြစ်ဆန်း တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား)

ဆွေမြင့်သူ  
(ကြေး/မြေ)



# လိမ္မော်ကြည် ညကြည်...

မောင်မောင်  
(ပိတောက်မြို့)



“လိမ်ကြသည် ...  
ညာကြသည် ...”

မောင်မောင်

(ပိတောက်မြိုင်)

မြန်မာမှုနယ်ပယ်တွင်  
ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့သည်။ “ဒီကောင်  
လေးက သူခိုးနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်မွေး  
တာကွ၊ မခိုးရရင် မနေနိုင်ဘူး”  
မဟုတ်တာ ဟုတ်တာ အသာ  
ထား၊ တချို့ကလေးငယ်များ  
ငယ်စဉ်ကပင် ခြေဆော့လက်  
ဆော့ရှိတတ်သည်ကိုတော့ တွေ့  
ခဲ့ဖူးသည်။

ဘာနက္ခတ်၊ ညာ  
နက္ခတ်နဲ့ မွေးခဲ့သည်ဟု သမုတ်  
ခံရခြင်း မရှိသော လူလိမ်၊ လူ  
ညာတွေ ဒုနဲ့ဒေးရှိခဲ့သည်မှာ အံ့  
ဩစရာတစ်ခုလို့ ဆိုရပေတော့  
မည်။

❀ ❀ ❀

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၃  
ခုနှစ် ဧပြီလဆန်းလောက်က ဖြစ်  
သည်။ တစ်နေ့အိပ်ချင်စိတ်  
ပေါက်လာသဖြင့် အိပ်ရာစော  
စောဝင်ခဲ့သည်။ မှေးခနဲ ပျော်  
သွားရုံရှိသေးသည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်  
မှ အိမ်ငှားကောင်လေး ကောင်  
မလေးလင်မယား၊ ဆူညံဆူညံ

ဖြင့် စကားများသံကြားလိုက်ရ  
သဖြင့် လန့်နိုးခဲ့ရသည်။

“နင်က ဒီအလှူခံ မိန်း  
မကြီးကို၊ တစ်ပုံတည်းတစ်  
သောင်းရှစ်ထောင်တောင် လှူ  
လိုက်တယ်ဆိုတော့ မလွန်ဘူး  
လား မိခိုင်ရယ်၊ တို့တစ်နေ့ရှာရ  
တဲ့ ငွေက အဲဒီလောက်ရလို့လား  
အဲဒီလောက်ငွေဟာ တို့မိသားစု  
သုံးယောက်၊ တစ်ပတ်စာ  
လောက် အိမ်သုံးစရိတ် ရနိုင်  
တယ်မဟုတ်လား၊ နင်လုပ်လိုက်  
ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောင်  
လေးက မခံချိမခံသာဖြင့် ပြော  
လိုက်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ကောင်မ  
လေး၏ ပြန်ပြောသံကလည်း အံ့  
ဩစရာလည်းကောင်း၊ စိတ်ဝင်  
စားစရာလည်းကောင်းနေပါသည်။  
ကောင်မလေးက လေအေးလေး  
ဖြင့် ပြောနေသည်။

“အေးဟယ်၊ နင်အပြစ်  
ငြောရင်လဲ ခံရတော့မှာပဲ၊ ငါလဲ  
ဘာဖြစ်သွားမှန်းကို မသိပါဘူး၊  
ဒီမိန်းမကြီးကို မြင်လိုက်ကတည်း  
က စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဟဲ့၊  
ကြောက်သလိုလို၊ ဘာလိုလို၊  
ခံစားနေရတယ်၊ သူကြည့်ရတာ

မြန်မာအမျိုးသမီးတော့ မဖြစ်နိုင်  
ဘူး၊ လူမျိုးခြားထဲက ထင်တာ  
ပဲ။ အသားကမည်းမည်း၊ သွား  
က ခေါ်ခေါ်၊ မျက်လုံးက ပြူး  
ကြောင်ကြောင်၊ ဆံပင်တွေက  
ကောက်တိကောက်ကွေးနဲ့”

“နင်က လူလူချင်း  
ဘာလိုကြောက်တာလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလဲ  
မပြောတတ်တော့ပါဘူးဟယ်၊  
သူမြင်တာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်  
သလိုဖြစ်နေတာပဲ သိတယ်”

“မိခိုင်ရယ်၊ နင်ဟာ  
လေ၊ လည်မလိုလိုနဲ့၊ အတော်  
အ သေးတာပဲ၊ ခံရတာပဲ  
ကောင်းတယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေ  
တော့ ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ နင်ခံလိုက်ရပုံ  
လေး ငါ့ကိုအစအဆုံး ပြောပြ  
စမ်းပါဦး၊ ဟိုဘက်အိမ်က စာ  
ရေးဆရာ၊ ဦးကြားသွားရင်တော့  
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားမှာ  
သေချာတယ်ဟေ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်  
ပြောဟာ၊ ဒီအချိန်လောက်ဆို ဦး  
အိမ်လောက်ပါပြီ”

“ဒီလိုဘဲ၊ ငါအိမ်ပေါ်မှာ  
စက်ချုပ်နေတယ်၊ အမျိုးသမီး  
ကြီးတစ်ဦး အိမ်ရှေ့မှာလာရပ်  
တယ်။ ‘မယ်တော်အတွက်

အလှူခံပါတယ်' လို့ အော်ပြောတယ်။ သူ့လက်မှာလဲ စတီးဗန်းလေးတစ်ခု ကိုင်ထားတယ်။ ငါအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး ငွေနှစ်ရာကျပ် ထည့်လိုက်တယ်။ စတီးဗန်းလေးထဲ ကြည့်လိုက်တော့၊ ဆေးအနီ၊ အဝါမှုန့်တွေလဲ တွေ့ရတယ်။ အပ်သုံးချောင်းလဲ တွေ့ရတယ်--

အမျိုးသမီးကြီးက ငါ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ 'သမီးမယ်တော်အတွက် အပ်လှူပါ အန္တရာယ်ကင်းမယ်၊ ကျန်းမာမယ်၊ စီးပွားလဲတက်မယ်၊ ထိထိုးပါ၊ ထိပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်' ငါက လှူပါမယ်၊ အပ်တစ်ချောင်း ဘယ်လောက်ကျသလဲဆိုတော့ ခြောက်ထောင်ပဲ ကျပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါဆိုရင် အပ်တစ်ချောင်းလှူလိုက်မယ်လို့ ပြောတော့၊ သူက မယ်တော်ကို တစ်ချောင်းတည်းလှူလိုတော့မရဘူး၊ သုံးချောင်းလှူရမယ်၊ အခု သမီးတို့ အိမ်မှာ အန္တရာယ်မြင်နေတယ်၊ လှူလိုက်ရင်တော့၊ မယ်တော်က ဖယ်ရှားပေးမှာပါလို့ ပြောတယ်"



"ငါလဲ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ပါဘူး။ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်ပြီး အပ်သုံးချောင်းအတွက် ငွေတစ်သောင်းရှစ်ထောင် ယူပြီး ပေးလိုက်မိတာပဲဟယ်"

"နင့်ဟာ တစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဘယ်ကတော့ မလဲ။ စောစောက လှူထားတဲ့ နှစ်ရာနဲ့ဆိုရင် နင့်ဟာ တစ်သောင်းရှစ်ထောင်နှစ်ရာ ဖြစ်နေပါပေါ့လား မိခိုင်ရယ်"

"မိန်းမကြီးက ပြောသွားသေးတယ်ဟဲ့၊ ဒီငွေတွေကို မယ်တော်ကို ဆက်ကပ်လိုက်မယ်၊ မယ်တော်လက်နဲ့ထိပြီးတဲ့ ငွေတစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ကို

မနက်ဖြန် လာပေးမယ်၊ အမြဲဆောင်ထားပါ။ ကောင်းကျိုးတွေပေးလိမ့်မယ်" တဲ့။

"မလာတော့ဘူး မဟုတ်လား"

"အေး"

"ကောင်းတယ်"

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး အချေအတင် ပြောကြပြီး၊ နောင်ချိန်ချတော့မှာပဲလို့ မိမိတွေ့လိုက်မိသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ဘာမျှဖြစ်သံမကြားရ၊ တစ်ယောက်အမှား တစ်ယောက်နားလည်ခွင့်လွတ်တတ်ကြသော ဤလင်မယားကို ချီးကျူးမိပါသည်။

တစ်ဖက်အိမ်က မိခင် တို့လင်မယားကတော့ ပြောကြ၊ ဆိုကြပြီး ငြိမ်သွားကြသည်။ အိပ် ပျော်သွားကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ မိမိက တစ်ရေးနိုးပြီး ပြန်အိပ်မပျော်ဖြစ် နေသည်။ စိတ်တွေက ဟို ရောက်၊ ဒီရောက်၊ ဟိုတွေ၊ ဒီ တွေးနှင့် တစ်ခါက အတိတ်ဆီ သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

တစ်နေ့မှာ မရောက် တာကြာပြီဖြစ်သော ဇာတိရွာသို့ အလည်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ သည်။ ရန်ကုန်လက်ဆောင် ကိတ်မုန့်လေးတစ်ဘူးဖြင့် ဘ ကြီးတော်သူ ဦးစိန်ညိုအိမ်သို့ သွားရောက် ကန်တော့ခဲ့သည်။

ဘကြီးက အသက် (၈၀) ကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ပညာလည်း ကောင်း ကောင်း သင်ခဲ့ရပုံမပေါ်၊ အသွား အလာကလည်း နည်းပါးတော့ ဗဟုသုတကလည်း အားနည်း သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဘကြီးက မိမိရောက် သွားတော့ ဝမ်းသာနေသည်။ ထန်းလျက်ခဲနှင့် ရေနွေးကြမ်းချ စေပြီး ညှော်ခံစေသည်။ စကား တွေ ထွေရာလေးပါးပြောကြရင်း

က ဘကြီးက ကောက်ကာငင် ကာ မေးသည်။

“လူလေး တို့ ရွာအ နောက်ပိုင်းက ငညွန့်သား ညွန့် ရွှေကို မင်းသိမဟုတ်လား”

“သိပါတယ် အဘိုး”

“အေး . . . ဒီကောင် ရန်ကုန်မှာ ဖိုးတွမ်းတီးဖြစ်နေ တယ် ကြားတယ်၊ ဟိုတစ်လော ကရွာ ပြန်လာသေးတယ်၊ သား သားနားနား ဝတ်လို့စားလို့ကွ၊ ငါ ကိုတောင် မုန့်တွေဘာတွေနဲ့ ကန်တော့သွားသေးတယ်--

“ဒီကောင်လေး ငါး တန်း ခြောက်တန်းလောက်ပဲ ပညာသင်ဖူးတာပါ၊ ရန်ကုန်မှာ ဖိုးတွမ်းတီးတောင် ဖြစ်နေတယ် ဆိုတော့ လခကောင်းကောင်း ရ မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါဘာရာထူး လဲကွ၊ ဒီကောင်က လူရေတော့ လည်တယ်”

ဘကြီး စကားကြား လိုက်ရသည့်အခါ မိမိမှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလိုတောင် ဖြစ်မိသေး သည်။ ဘကြီးနားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

“ဖိုးတွမ်းတီး ဆိုတာ၊ ရာထူးမဟုတ်ပါဘူး၊ အဘိုးရဲ့

မြန်မာလိုဂဏန်း (၄၂၀)ကို အင်္ဂလိပ်လိုကြတော့ ဖိုးတွမ်းတီး လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဥပဒေပုဒ်မ အနေနဲ့ ပုဒ်မ၄၂၀ ဆိုတာ၊ လိမ် လည်မှုလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ လူလိမ် လူညာတွေကို အရေးယူတဲ့ပုဒ်မ ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် လူလိမ်လူညာ တွေကို ဖိုးတွမ်းတီးလို့ တင်စား ခေါ်ကြတာ အဘိုးရဲ့”

“ဆိုနိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်း တို့ အင်္ဂလိပ်စကား တွေကို တို့က နားမမလည်ဘဲကိုးကွ၊ တလွဲ တစ်ချော်တွေ ထင်နေတာပေါ့၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

အဘိုးက အားရပါးရ၊ ရယ်ချလိုက်သည်။ အမှန်တော့ လည်း အဘိုးပြောသော ကိုညွန့် ရွှေမှာ ပညာအချေခံမရှိ၊ ရန်ကုန် တက်လာပြီး ဟိုလူ့အိမ်ကပ်နေ လိုက်၊ ဒီလူ့အိမ် ကပ်နေလိုက်၊ အလုပ်က မည်မည်ရရမရှိ၊ ဆွေ မျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်း တွေထံ နည်းမျိုးစုံနှင့် လိမ်ညာ တောင်းရမ်းနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ တို့မှာ လူလိမ်လူညာအဖွဲ့ရှိသည်။ ဖြတ်ပိုင်းအတု၊ ထောက်ခံချက် အတုတွေနှင့် မြို့တကာ ရွာတ ကာလှည့်၍ လိမ်ညာအလှူခံ

တတ်ကြသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် အဖမ်းခံရသည်လည်း ရှိသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူခံရသဖြင့် ထောင်ကျခဲ့သည်လည်း ရှိသည်။ ဒါကြောင့် ညွန့်ရွှေအမည်ရှေ့က ဖိုးတွမ်တီး ညွန့်ရွှေဟု အမည်ရ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

❀ ❀ ❀

အဘိုးက ဗဟုသုတက နည်းရှာလို့၊ ဖိုးတွမ်တီးဆိုတာ ရာထူးတစ်ခုလို့ ထင်ခဲ့သည်။ အိမ်နားက မိခိုက်က မအူမလည် နှင့် ငွေတစ်သောင်းရှစ်ထောင် နှစ်ရာ အလိမ်အညာခံလိုက်ရသည်။ မိမိတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ဘာထူးသေးလဲ၊ ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ ငွေနှစ်ထောင် လိမ်ညာခံလိုက်ရသည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ပြိုလဲထဲတွင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ည (၈) နာရီ သတင်း၊ ရုပ်မြင်သံကြားမှ နားထောင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ “အဘအဘ” ဟု ခေါ်သံကြားသဖြင့် ထွက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဆိုက်ကားတစ်စီးလမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသည်။ လူရွယ်တစ်ယောက်က ခြံတံခါးပေါက်ဝတွင်ရပ်နေသည်။

အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မြင်ဖူးသလိုတော့ ရှိသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မဟုတ်။ အသေအချာစဉ်းစားကြည့်လိုက် သည့်အခါ မနေ့နံနက်က သူ့ဆိုက်ကားကို စီးလာခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။

“ဘာ ကိစ္စလဲကွာ”

“အဘရယ် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ။ ကျွန်တော့် ဒီနေ့အံ့နာခပေးရမယ်၊ ပေးရမှာက ခြောက်ထောင်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတာက လေးထောင်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ထောင်လိုနေတယ်၊ ခေတ္တချေးပါ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ်နာရီ တိတိမှာ ဆက်ဆက် လာပေးပါမယ်---”

“ဒီနေ့မှ အံ့နာခ မပေးရင်၊ အံ့နာက ဆိုက်ကား ပြန်သိမ်းမယ် ပြောနေပါတယ်၊ အဘမကူညီရင် ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်တော့မှာပါ။ ကူညီပါ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာပေးမှာပါ”

အ ပြော လေး က ကောင်းသည်။ သူ့စကားထဲမှာ ဒီနေ့ မပေးနိုင်ပါရင် အံ့နာက

ဆိုက်ကားပြန်သိမ်းမယ်ဆိုသည့် စကားသည်၊ မိမိရင်ကို ထိခိုက်သွားစေခဲ့ပါသည်။

“ဒီဆိုက်ကားလေး အသိမ်းခံလိုက် ရရင်ဖြင့် သူတို့ မိသားစု ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပဲလို့”

အပိုထည့်တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိခဲ့ရပါသည်။ ဒါလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စေတနာ၊ ကရုဏာ၊ ကြင်နာတတ်သော မေတ္တာစိတ်တို့ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒီတော့ ငြင်းပယ်လို့ စိတ်မရှိတော့ဘဲ-

“အမေကြီးရေ ငွေနှစ်ထောင်ယူခဲ့ပါကွာ”

ဟု ဇနီးသည်အား လှမ်းတောင်းယူကာ မောင်မင်းကြီးသား ဆိုက်ကားသမားကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်တော်ချောက် ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဟု တောင် ပြောဖော်မရ ဆိုက်ကားပေါ်တက်လျက် သုတ်ခြေတင်သွားလေတော့သည်။ သူပြော ခဲ့သည့် မနက်ဖြန်လည်း ပေါ်မလာ၊ သန်ဘက်ခါလည်း ပေါ်မလာ၊ ဖန္ဒခါလည်း ပေါ်မလာ

ရှုထောင့်များနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

တော့ပေ။

၁၁၁

ကိုယ်တိုင် ခံလိုက်ရတော့ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်သည့်အခါ အဖွဲ့တွေနှင့် ဆုံကြတော့ ခံလိုက်ရပုံလေး ပြောလိုက်မိသည်။

ဆရာ ဦးထွန်းအောင် ငွေက ကောက်ကာငင်ကာ

“အဲဒီကောင်က မျက်နှာပြားပြား၊ အရက်ဖေါဖေါနေတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ခံလိုက်ရဖူးတယ်၊ သူ့အမေ မကျန်းမာဖြစ်နေပါတယ်။ ‘ဆေးဖိုးမရှိလို့ ကူညီပါ’ ဆိုပြီး ငိုပြလို့ ကျွန်တော့်ဇနီးက ငွေငါးထောင်ထုတ်ချေးလိုက်တာ ဒီနေ့အထိ စုပ်စုပ်မြုပ်ပါပဲဗျာ”

မိမိတို့ ပြောနေသည်များကို နားစိုက်ထောင်နေသော ဆရာဦးတင်ကြည်က ပြုံးစိစိဖြင့် ဆိုပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဆိုက်ကားသမား ဗလရဲ့ မှိုင်းမိသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဟာ ဒီကောင်ကို ဆရာက နာမည်တောင် သိနေပါလား”

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင့် ရိုက်ချက်က ကျုပ်တို့ တစ်လမ်းလုံး အိမ်စေ့တော့မယ်၊ ဟိုတစ်လောက ဒီကောင် ကျွန်တော့် အိမ်ရောက်လာတယ်၊ ဒီကောင်နည်းနည်းတော့ အိမ်လန်ဝေသွားတယ်ဗျ”

“ဆရာ ဘယ်လိုပညာပြလိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ သူ့ အကြောင်း၊ ကျွန်တော်က သိထားပြီးသားပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်က ‘ဟေ့ကောင် ဗလမင်းငွေအခက်အခဲ ဖြစ်လာတယ် ထင်တယ်’

လို့ ဆိုလိုက်တော့၊ ဒီကောင်က ပျာပျာသလဲနဲ့-

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားအုံနာခပေးစရာမရှိလို့၊ ဒုက္ခဖြစ်နေပါတယ်၊ ကူညီပါဆရာရယ်”

လို့ ဆိုလာတယ်။ ကျွန်



တော်က ကူညီရမှာပေါ့ကွာဆို  
လိုက်တော့ ဒီကောင်အားတက်  
သွားပုံရတယ်---

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်  
ပါဝဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့  
အုတ်ကျီးကားကလဲ အိမ်ရှေ့မှာ  
ရပ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်  
အကြံပြုပြီး---

“ဟေ့ကောင် ဗလ၊  
မင်းငွေတွေလိုတယ် မဟုတ်လား  
ဒီကားပေါ်က အုတ်ကျီးအိတ်  
တွေကို နောက်ဖေးပို့ပေးကွာ၊  
မင်းလဲ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ကိုယ် ငွေ  
ယူရာကျတယ်၊ ငါကလဲ ငွေ  
ချေးရာ မကျတော့ဘူး၊ ဘယ်  
နဲ့လဲ”

ဆိုလိုက်တော့ ဒီကောင်  
လေပျော့လေးနဲ့  
“ရပါတယ် ဆရာ  
ရယ်”

လို့ မပွင့်တစ်ပွင့်လေး  
ဆိုပါတယ်။

ဒါနဲ့ ဒီကောင် ကားပေါ်  
က အုတ်ကျီးအိတ်တစ်ဆယ့် ငါး  
ဆိတ်ကို နောက်ဖေးထမ်းပို့  
လိုက်ရတာ တော်တော်အိစလန့်  
သွားပုံရပါတယ်၊ လူက အ  
ရက်သမား၊ မျက်နှာက ဖောသွပ်

သွပ်နဲ့ အားအင်က ချည်နဲ့နေ  
တော့ သူ့ကြည့်ရတာ အတော်  
မောဟိုက်နေပုံရတယ်ဗျာ၊ ဒီ  
ကောင့်ကြည့်ရတာသက်ဆိုးရှည်  
ပုံ မပေါ်ပါဘူးဗျာ၊ ပြီးသွားတော့  
ကျွန်တော် ငွေသုံးထောင် ပေး  
လိုက်ပါတယ်”

“ဆရာ ပညာပေး  
လိုက်ပုံက ပိုင်တယ်ဗျာ၊ ဒါပေ  
မယ့် ကျွန်တော် ခံလိုက်ရတာ  
တော့ ဆရာ ဦးတင်ကြည့်နဲ့  
ဆရာ ဦးထွန်းအောင်ငွေတို့မှာ  
တာဝန်မကင်းဘူးဗျ”

“ဟာ ဘာဆိုလို့လဲ  
ဗျာ”

သူတို့ နှစ်ယောက်က  
ပြိုင်တူဆိုကြသည်။

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ တ  
ကယ်လို့များ၊ ဗလအကြောင်းကို  
ဆရာတို့ ကြိုကြိုတင်တင် ပြော  
ခဲ့ကြရင် ကျွန်တော် ရှောင်လို့  
တိမ်းလို့ ရတာပေါ့ဗျာ”

“အမယ်လေး မှားပါ  
တယ် ဆရာမောင်ရယ်”

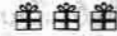
သူတို့ နှစ်ယောက်က  
ပြိုင်တူပဲ ဆိုလိုက်ကြပြန်သည်။  
တစ်ချိန်လုံး ဇာတ်လမ်းပမာ တစ်  
ပုဒ်လို နားထောင်ကောင်းနေကြ

တော့ ဆရာဦးလှမြင့်နှင့် ဆရာ  
ဦးစန်းမောင်တို့က တစ်ပြိုင်တည်း  
ဆိုလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော် တို့က  
တော့ ဆရာတို့ကို ကျေးဇူးတင်  
တယ်ဗျို့၊ ဆရာတို့ ဖောက်သည်  
ချလိုက်လို့၊ ကျွန်တော်တို့ သိ  
သွားခဲ့ရပါပြီ၊ ဗလ လိုကောင်မျိုး  
ရဲ့ လိမ်ညာမှုဘေးက လွတ်သွား  
နိုင်ပြီပေါ့ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ...  
ဟား ...”

မိမိတို့ တစ်တွေ၊ အား  
ရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြတော့  
သည်။



ဒီ လိမ်မှု ညာမှုတွေနဲ့  
ပတ်သက်လို့ တွေးစရာလေးများ  
တော့ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ရံရောအခါ  
က နာမည်ကြီး လူလိမ်၊ လူညာ  
ဖိုးတွမ်တီး အမည်ရ အိစွပ်(ခေါ်)  
ခင်မောင်သန်းကို မေးကြည့်ခဲ့ဖူး  
သည်။ သူ့ ဖြေကြားချက်များ  
ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ သတိ  
ပြုစရာတော့ ကောင်းပါသည်။

ဒီကောင် အကြောင်း  
နည်းနည်းလေး ပြောရဦးမယ်၊  
ဒီကောင်က ရန်ကုန်တိုင်းဒေသ

ကြီးအတွင်း ရဲစခန်းအတော် များများမှာ သူ့အမှုနှင့် မကင်းသည်သာ ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်ကလည်း ဒီအမှု အာမခံရလျှင် နောက်တစ်မှု ထပ်လိမ်လိုက်သည်သာဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ့မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ (လိမ်လည် မှု) တွေ သံသရာလည်နေတော့ သည်။ ထောင်ကျတဲ့အခါလည်း ကျလိုက်၊ ထောင်က ထွက်လာ ပြန်တော့လည်း လိမ်မည် လိမ်မည်သာဖြစ်သည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း သူ့နာမည်ရှေ့က ဖိုးတွမ်တီးဘွဲ့ ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိစ္စပ် မင်းဟာ လိမ်ညာမှုမတွေနဲ့ မကြာခဏ၊ အဖမ်းခံရတယ်၊ ထောင်လဲကျခဲ့တာလဲရှိတယ်၊ ရဲစခန်းတွေကလည်း ဖမ်းဆီးအရေးယူတယ်၊ သတင်းစာတွေကလဲ ရေးသားဖော်ပြကြတယ်။ စာနယ်ဇင်းတွေကလည်း ပညာပေးရေးသား နေကြတယ်၊ လိမ်လို့လဲရနေကြတာပဲကွာ၊ ငါတော့ အံ့သြရမလို့ ဖြစ်နေတယ်။

“မအံ့သြပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် လိမ်နေတာက တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို

လိမ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ လူတွေက သန်းပေါင်းများစွာရှိတယ်လေ၊ ဒီလူတွေရှိသရွေ့ ကျွန်တော်တို့ကလဲ လိမ်လို့ရနေဦးမှာပဲ ဆရာ—

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဆရာ၊ လိမ်ညာတဲ့ သူနဲ့ အလိမ်ခံရမယ့်သူ ကွာဟချက်တော့ ရှိတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ လိမ်ညာမယ့်သူဆိုတာ မှင်မောင်းကောင်းရတယ်၊ အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်ရတယ်၊ တစ်ဖက်သားနားဝင်လာအောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်ရတယ်၊ ဗဟုသုတ ကလဲနည်းနည်းတော့ လေ့လာထားရတယ်၊ တစ်ဖက်လူ အထင်ကြီးအောင် ဝတ်ပြရတယ်၊ စားပြရတယ်၊ အထူးသဖြင့်ကတော့ တစ်ဖက်လူယုံကြည်လာအောင် ပြောတတ်ရတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ အရည်အချင်းလို့ပဲ ဆိုပါတော့ ဆရာ—

အလိမ်ခံရတဲ့ သူတွေဘက်က ကြည့်ရင်း များသောအားဖြင့် အလိုရမ္မက်ကြီးတတ်သူ၊ ယုံလွယ်တတ်သူ၊ သနားကြင်နာတတ်သူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒါသူတို့အတွက် အား

နည်းချက်တွေလို့ ဆိုရမှာပေါ့ ဆရာ၊ တကယ်တော့ ဆရာရယ် လူလိမ်လူညာလို့ အခေါ်ခံရတာ နာမည်ဆိုးပေမယ့် လူကတော့ သက်သာတယ်ဆရာ”

“တော်စမ်းပါ အိစ္စပ်ရာ၊ ဒါထက် မင်းက အလိမ်အညာမှာ နာမည်ကြီးဆိုတော့ ငါ့ကို လက်တွေ့တစ်ခုတော့ လိမ်ညာပြနိုင်မလား”

“ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ သိပ်မခက်ပါဘူး”

အိစ္စပ်က ခပ်အေးအေးပဲ ပြောသည်။ တစ်ခုတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည့် အနေအထားဖြင့် ညာဘက်လက်ကလေးနှင့် မေးစေ့လေးကို ပွတ်နေသည်။ ခေါင်းကလေးကို အပေါ်မော့ထားသည်။ ခဏကြာမှ မိမိကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ကာ မရဲတရဲလေသံလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဆရာ့ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခံတွင်းချဉ်လာလို့ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် တိုက်ပါလား”

“ဒီမှာ အိစ္စပ် မင်းနည်းက ရိုးနေပါပြီကွာ၊ ငါ့က စီးကရက်လဲ ပေးလိုက်ရော မင်းက

လိမ်ညာပြီးပြောလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

မိမိထံမှ အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် အိစ္စပ် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက် သွားသည်။ အိစ္စပ်က မျက်နှာ ကို ချက်ချင်း ကျွန်ဆယ်လိုက် သည်။ ပျာပျာသလဲ စကားဆို လာသည်။

“ဒီသဘော မဟုတ်ရ ပါဘူးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ခံတွင်း ချဉ်လို့တောင်း မိတာပါ။ နောက်ပြီး ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်က ရင်းနှီးသူတွေမို့လဲ တောင်းရဲတာပေါ့၊ တခြားသူဆို ခင် ဘယ်တောင်းရဲပါ့မလဲ ဆရာ ရယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော် လိမ် ညာပြဖို့ ဆိုတာလဲ၊ ဆရာလို့ ပါး နပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ် လိမ်ညာလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ---

“ဆော်ရီးပဲဆရာ၊ ခဏ စောင့်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲစခန်းရှေ့ တ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စီး တရက် ပြေးဝယ် လိုက်ဦးမယ်။ ဆရာတို့အတွက်လဲ လက်ဖက် ရည်နဲ့ မုန့်တစ်ခါတည်း မှာခဲ့ မယ်လေ၊ ဆရာလက်ဖက်ရည် လား၊ ကော်ဖီလား”

အိစ္စပ်က ပျာပျာသလဲ ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထရန် ပြင် လိုက်သည်။

“ငါဘာမှ မသောက် ချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလဲ သွားမနေ ပါနဲ့တော့၊ ရော့ မင်းသောက်ချင် တဲ့ စီးကရက်၊ ငါလဲအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်။ မင်းရဲ့လိမ်ညာ နည်းကို မြန်မြန်ပြကွ”

မိမိက အိတ်ထဲမှ စီး ကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ၊ သူ့ကို တစ်လိပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အိစ္စပ်က လက်ကလေး နှစ်ဖက် ဖြင့် တရိုတသေလှမ်းယူသည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိုလျက် မီးခိုး များကို အားရပါးရဖွာထုတ်လိုက် သည်။ ပြီးနောက် မိမိအားပြုံးစိစိ ဖြင့် ကြည့်ကာ-

“ကျွန်တော် လိမ်ညာ လို့ ပြီးသွားပါပြီဆရာ”

“ဘယ်လိုကွ”

“ဒီမှာလေ ဆရာရဲ့”

အိစ္စပ်က စီးကရက် ကလေးကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ မိမိ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ် သွားခဲ့ရသည်။

“ဆရာ အံ့ဩသွား သလား။ ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့

ကျွန်တော်က ပထမနည်းကို သုံး ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာက ပါး နပ်သူပီပီ ကျွန်တော် နည်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် တော့ ကျွန်တော်အခက်ကြုံသွား ရတယ်။ ဒါနဲ့ချက်ချင်းပဲ ဒုတိယ နည်းကို သုံးလိုက်တယ်။ ယုတ္တိ တန်သလိုရှိသွားတော့၊ ဆရာ မနေနိုင်တော့ဘူး။ စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ပေးခဲ့တယ် မ ဟုတ်လား။ အဲဒါပေါ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိမ်ညာစားတဲ့ သူ တွေကတော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ လုပ်ကြံရတာပဲ”

အိစ္စပ်က အောင်မြင် သော မျက်နှာထားဖြင့် မိမိကို စိုက်ကြည့်သည်။ မိမိ အောင့် သက်သက်ဖြင့် ခံခဲ့ရဖူးသည်။

လူလိမ် လူညာဆိုသည် မှာ ချို့ပေါက်နေသူများမဟုတ်ပါ။ မိမိတို့တစ်တွေ အသိတရားဖြင့် သတိထားကြရမည်သာ ဖြစ်လေ တော့သည်။

လူလိမ်လူညာများနှင့် ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ။  
မောင်မောင်-ပိတောက်မြိုင်



# နောင်းနောင်တ

တို (တက္ကသိုလ်)

မန္တလေး-ရန်ကုန် အမြန် ရထားသည် ရန်ကုန် ဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ရထားတွဲပေါ်မှ စုပြုံဆင်းလာကြသော ခရီးသည်များ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသော အကြိုထောက်သူများ၊ ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်များ၊ အလုပ်သမားများဖြင့် စကြို အမှတ် (၄) သည် တုတ်ထိုး ဆွခံရသော ပရွတ်အုံပမာ ရှုပ်ယှက် ခတ်သွားလေ၏။

ဤအချိန်အတန်သည် ကိုအောင်ကျော်ထူးအတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်၏။ သူသည်အလတ်စား အတက်ချီကွေ့ကိုဆွဲကာ အထက်တန်းတွဲပေါ်မှ ကသုတ်တရက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် လူအုပ်နှင့်ရောကာ သံလမ်းဖြတ်လူထူးတံတားပေါ်တက်သွားပြီး အောင်ဆန်းကွင်းရှိရာ ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေကားအဆင်းတွင် ခရီးသည်တွေ တစ်ဆိုနေသည်။ အတင်းပါးသော ကိုအောင်

ကျော်ထူးသည် အထွက်တံခါးပေါက် ဆီသို့ မျက်စိတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်၏။ ကိုအောင်ကျော်ထူး၏ စူးရှသော မျက်စိတွေက ခါတိုင်းရှိနေကျ လက်မှတ်စစ်နှင့် မီးရထားရဲအပြင် ယူနီဖောင်းဝတ်အချို့ကို ခရီးသည်များအကြားမှ လှစ်ခနဲ သတိပြုမိလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ မနည်းသည့် ကိုအောင်ကျော်ထူးပင်လျှင် ရင်ထိတ်သွားပြီး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သို့သော် နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အနီးရှိ ခရီးသည်များမှာလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း သူဖြစ်အင်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြချေ။

ကိုအောင်ကျော်ထူးလည်း မသိမသာနှင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဘက်မှ ထွက်မည်ဟုကြံကာ သံလမ်းဖြတ်တံတားအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သော်လည်း တံတား

ထိပ်မရောက်ခင်မှာပင် သူ့အကြံမှာ ပျက်ပြားသွားရလေ၏။ တစ်ဖက်ထိပ် ထွက်ပေါက်တွင်လည်း ရှာဖွေ စစ်ဆေးလျက်ရှိနေသည်တကား။

မသိမသာ နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။ စကြို ပေါ်သို့ ဟန်မပျက် ပြန်ဆင်းကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည်။ ထိုစဉ် အနောက်ဘက် စကြို အစွန်တွင် ရပ်ထားသော ရထားပြာပြာတစ်စီးကို မြင်လိုက်ရာ ကိုအောင်ကျော်ထူး ခေါင်းထဲသို့ အလင်းရောင်တစ်ခု လျှပ်ပြက်သလို လက်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ထိုအလင်းရောင်တန်းနှင့်အတူ ဝမ်းသာမှု ပီတိအဟုန်ကလည်း လှိုက်ခန်ကြွတက်လာသည်။

သို့သော် ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် ရထားဆီသို့ ဝမ်းသာအားရ စွတ်ရွတ်မသွားဘဲ အဝေးမှနေ၍ ရထားအနီးတစ်ဝိုက်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ပြီး စိတ်ကျေနပ်မှု ထူမြဲရ ရ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ နောက်

မြတ်ဗုဒ္ဓအား ခုတ်ခတ်

ဆုံးတွဲပေါ်တက်၍ ထောင့်ကျကျ ခုံတစ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုအောင်ကျော်ထူးအသွင်မှာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် မထူးခြားလှသော်လည်း အဓမ္မတ္တသန္တာန်ကို မြင်နိုင်မည်ဆိုပါမူ စိတ်လှုပ်ရှား ယောက်ယက်ခတ်နေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်လေ၏။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ လေး-  
-ငါး-ဆယ်မိနစ်--။ မြို့ပတ်ရထားက မထွက်နိုင်သေး။ ရထားအထွက်ကို စောင့်နေရသော မိနစ်ပိုင်းကိုပင် ညူစိတ်ထဲ၌ ကမ္မေတက္ကယထင်မှတ်နေ၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာမှ ရထား ထွက်သည်။ သည်တော့မှ ကိုအောင်ကျော်ထူး တစ်ယောက် စိတ်လက်ဝေပါးသွားသည်။



ဘူတာကြီးအလွန် တစ်ဘူတာမှာပင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှတစ်ဆင့် သံလမ်းဖြတ်ခုံးတံတားကို ဣန္ဒြေရရ ဖြတ်ကျော်ကာ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်းပေါ်ရောက်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် နဝဒေး လမ်းထဲ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး အလံပြဘုရားလမ်းအထိ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အလံပြဘုရားလမ်းသို့ ရောက်ခါနီးတွင် သူသည် တက္ကစီရလိုရင်း စောင့်ကြည့်သေး၏။ အရေးထဲကျမှ တက္ကစီကလည်း ကားအလွတ်ပေါ်မလာချေ။ ထို့ကြောင့် စောင့်လိုက်၊ ရှေ့အနည်းငယ် သွားလိုက်ဖြင့် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရာ အမှတ်(၁)အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း (ဒဂုံ)ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

လမ်းဘေးတွင် ကားတွေ စီတန်းရပ်ထားသည်။ ရပ်ထားသော ကားတန်းကြောင့် လမ်းကျဉ်းသွားသဖြင့် ယာဉ်ကြောနှစ်ဖက်မှ ကားအသွားအလာကို ယာဉ်ထိန်းရဲနှစ်ယောက်က ထိန်းပေးနေသည်။ ကျောင်းဘက် ပ

လက်ဖောင်းပေါ်တွင်လည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ၊ မိဘတွေနှင့် ဈေးသည်တွေ စည်ကားနေသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာလည်း ရောင်စုံပူပေါင်းတွေ၊ အလံတွေ၊ ပိုစတာတွေနှင့် သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ရှိလှသည်။ ပင်မ နဖူးစည်းဆိုင်းဘုတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့နေရသည်။

**“မူးတစ်ဆေးပါ၊ ဆန့်ကျင်တိုက်ရယ်ရေးနှင့် တောပြောပွဲ”**

ကိုးအောင်ကျော်ထူး မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ အတတ်ချီကွေ့စ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိလေသည်။ ကျောင်းရှေ့မှာပင် ယောင်တောင်တောင် ရပ်နေမိလေသည်။ သူက တတ်ထရတ် တိုက်ပုံ၊ ရခိုင်လုံချည် အကွက်စိပ်၊ ကတ္တီပါသည်းကြိုးတပ်ဖိနပ်၊ နေတာမျက်မှန်နှင့်ဆိုတော့ မိမိရင်သွေးကို လာစောင့်နေသော ကျောင်းသားမိဘတစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။

“ဒေါ်ခင်သက်လှိုင် သားအငယ်တောင် အောင်အောင်ရယ်လေ။ သူ့အိမ်က ပိုက်-ခံတွေ ခိုးလိုခိုး၊

ပစ္စည်းတွေ ခိုးရောင်းလိုရောင်းနဲ့ ပြော  
မနိုင် ဆိုမနိုင်မို့ စိတ်ညစ်နေကြတာ။  
တစ်နေ့က အင်းယားကန်စောင်းမှာ  
ဆေးထိုးအပ် တန်းလန်းနဲ့ သေနေ  
တာ တွေ့ရတယ်တဲ့”

“အို ဟုတ်လား။ အမှန်က  
ဒေါ်ခင်သက်လှိုင်က သူ့သားအငယ်ကို  
သိပ်ချစ်တာနော။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံရ  
တယ်ဆိုတော့ သူ့ခမျာ ရင်ကျိုးရှာမှာ  
ပဲ”

“မိဘနဲ့ သားသမီး၊ ဆရာ  
နဲ့တပည့်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ မိတ်  
ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ မေတ္တာ  
တရားတွေ သစ္စာတရားတွေ ကိုယ်  
ကျင့်တရားတွေ ပျက်ယွင်းကျိုးပေါက်  
လာရတာဟာ ဘိန်းဖြူကြောင့်ပဲ။ ဒီ  
အမင်္ဂလာ ဘိန်းဖြူကို ဘယ်သူတွေ  
တများ သယ်ယူလာကြပါလိမ့်နော်”

အနီးရှိ ကျောင်းသားမိခင်  
နှစ်ဦး ပြောနေသံကို ကိုအောင်ကျော်  
ထူး ကြားရသောအခါ ထိုနေရာတွင်  
ဆက်ရပ်မနေရဲအောင် မျက်နှာပူလာ  
သည်။ “ဒါကတော့ သူ့ကံနဲ့ သူပဲ  
လေ” ဟု စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး သူတို့  
စကားကို ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ခေါင်း

ထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ကားလမ်း ကို  
အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်ကူးလိုက်မိလေ  
သည်။

“ကျွဲ”

ကိုအောင်ကျော်ထူးနှင့်  
တစ်ပေခန့်အကွာတွင် ကားတစ်စီး  
တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ကားမောင်းသူ  
က ခေါင်းပြုတ်ထွက်၍ ဆဲဆိုကြိမ်း  
မောင်းသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲသားတစ်  
ယောက် ရောက်လာပြီး နောင်မဆင်  
မခြင် လမ်းဖြတ်မကူးရန် ပညာပေး  
ပြောဆိုသည်။ လူအချို့ ကြည့်နေကြ  
သည်။ သူအနေကျလှလာသည်။ လူ  
အုပ်၏ အလယ်တွင် အာရုံစူးစိုက်မှု  
ခံနေရသဖြင့် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် မရှိ  
သင့်သော သူ့လုပ်ငန်းသဘာဝနှင့်  
ဆန့်ကျင်သွားပြီး မနေတတ်၊ မထိုင်  
တတ်ဖြစ်လာသည်။ သိုဖြစ်၍ ယာဉ်  
ထိန်းရဲနှင့် ကားဆရာကို တောင်းပန်  
ကာ ထိုနေရာမှ အမြန်ထွက်လာခဲ့လေ  
သည်။

လမ်းထိပ် အရောက်၌  
တက္ကစီအလွတ်တစ်စီး အခန့်သင့်  
တွေ့၍ ဈေးပင်မဆစ်တော့ဘဲ ငှားစီး  
လာသည်။ ကိုအောင်ကျော်ထူးက

လိပ်စာတစ်ခု ပြောပြပြီး ထိုလိပ်စာ  
အတိုင်း မောင်းစေသည်။ သူသည်  
ကားပေါ်ရောက်မှ စိတ်ချလက်ချရှိ  
သွားသည့်အလား စီးတရက်တစ်လိပ်  
ထုတ်ယူမီးညှိ၍ အားရပါးရ ရှိတ်ဖွာ  
လိုက်သည်။ အတတ်ချီကေစီကို  
ပေါင်ပေါ်တက်၍ နောက်မှီတွင် ခပ်  
လျော့လျော့ မှီထိုင်ကာ ယနေ့နံနက်  
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်သနစ်များကို  
စားမြုံ့ပြန်ရင်း ခုမှ ပြီးနိုင်တော့သည်။  
သို့တိုင်အောင် သတိလက်လွတ်တော့  
မနေရဲချေ။ ကားလမ်းတစ်လျှောက်  
ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လာခဲ့  
ရသည်။

လိပ်စာပါလမ်းသို့ ရောက်  
လာ၏။ ကိုအောင်ကျော်ထူးသည်  
ကားကို လမ်းဘေးမှာဝင် ရပ်တန့်စေ  
ပြီး ခြံထဲသို့ ခြေလျင်လျှောက်ဝင်လာ  
ခဲ့သည်။ ခြံကို ငါးပေမျှမြင့်သော ခြံ  
စည်းရိုးဖြင့် ကာရန်ထားသည်။ လာ  
နေကျလူဖြစ်သဖြင့် ခြံစောင့်က အ  
လွယ်တကူ တံခါးဖွင့်ပေး၏။

ခြံထဲတွင် သရက် ပိန္နဲ စ  
သော ရာသီပင်များ၊ ပိတောက်၊ ခရေ  
စသော အပင်များ အုပ်ချုပ်ညှိထား

သည်။ ပင်ခြေတွင် ရွက်ခြောက်ကြွေများ ပြန်ကြနေသည်။ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးသော မြက်ရိုင်းများနှင့် ချုံနွယ်များကြောင့် လူသူတင်းဝေးနေသော ယင်းမြို့ ချယ်ကြီးမှာ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုနှင့် တူတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အထီးကျန်နိုင်ခြင်းသည် လျှို့ဝှက်မှု၏ သင်္ကေတပင်ဖြစ်လေသည်။ ခြံအလယ်၌ ရေနံချေးသုတ်ထားသော အုတ်ခံပျဉ်ကာအုတ်ကြွပ်မိုး နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီးသည် ရဲတိုက်ကြီးပမာ ထီးတည်းမားမားတည်ရှိနေသည်။ ဤအိမ်မည်းကြီးထဲသို့ ကိုအောင်ကျော်ထူး ဝင်သွားသည်။

သိပ်မကြာပါ။ နာရီဝက်မရှိတစ်ရာပင် ကိုအောင်ကျော်ထူးတစ်ယောက် ခြံထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ခြံထဲမှ မထွက်ခင် ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် ခြံဝမှရပ်၍ အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်သို့ သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်သေးသည်။ အဝင်တုန်းကလိုပင် သင်္ကာမကင်းစရာ ဘာမျှမတွေ့ရချေ။ လူ ယာဉ် စက်ဘီးတို့ ပုံမှန်သွားသွားလာလာ ရှိကြသည်။ သူသည် လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် လမ်းထိပ်

ရောက်သည်အထိ ခြေလျင်လျှောက်လာ၏။ သူ့ခြေလှမ်းသွက်နေသည်။ သူ့ရင်မှာကော့နေသည်။ သူ့ခေါင်းမှာ မတ်နေသည်။ သူ့အသွင်သည် အလာတုန်းကလို ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဖုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး မဟုတ်တော့။ ဘာကိုမျှလည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ မလိုတော့။ စိတ်ရောလူပါ ပေါ့ပါးသွက်လက်လာသည်။ ထို့အတူ သူ ဆွဲလာသော အတတ်ချီကွေ့မှာလည်း အလာတုန်းကထက် ပေါ့နေသည်။

ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် မှတ်တိုင်တွင် အသင့်ရပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် တက်လိုက်၏။ ဘတ်စ်ကားဘီးလှိမ့်စတွင် သူထွက်လာသော လမ်းထဲမှ ဆိုက်ကားတစ်စီးထွက်လာကာ ဆိုက်ကားပေါ်မှ လွယ်အိတ်အစိမ်းနှင့် လူတစ်ယောက်သည် အပြေးအလွှားလိုက်လာပြီး ဘတ်စ်ကား နောက်ပေါက်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။ ဘတ်စ်ကားစီးသူများ တွေ့ကြုံနေကျ သဘာဝမို့အထူးတလည် ဖြစ်မနေတော့။

ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ်မြည်လာမှ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်



လိုက်သည်။ ဘယ်နှစ်နာရီတောင်ခွဲနေပြီပဲ။ နေ့လယ်စာ စားချိန်ပင် လွန်ခဲ့ချေပြီကော။ စောစောက အကျဉ်းအကျပ်မှ ရှောင်ရတိမ်းရနှင့်မို့ ဆာရမုန်းမသိခဲ့။ အိမ်မပြန်ခင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဝင်၍ ဝမ်းဖြည့်သွားရန် ကိုအောင်ကျော်ထူး စိတ်ကူးမိလေသည်။

သို့ဖြင့် ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်သန့်သန့် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ စားသောက်စရာများကို မှာလိုက်သည်။ စားစရာတွေ ရောက်မလာခင် ရေခဲစိမ်းဘီယာစုပ်ရင်း အပန်းဖြေနေလေသည်။ အိမ်အပြန်မျက်နှာ ပန်းလှသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေမည့်

ရွှေလောင်အောင်နှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ဇနီးနှင့် သားမျက်နှာကို ခြင်ယောင်နေသည်။

သို့ဖြင့် ကိုအောင်ကျော်ထူး သည် သားကို သတ်ရသည်နှင့် တိုက် ခုံအင်္ကျီအတွင်း အိတ်ကပ်ကို စမ်း ထိတ်မိ၏။ ထို့နောက် အိတ်ထဲမှ ရှည် မျောမျော ကတ်ဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ် ကြည့်လိုက်ရာ အကောင်းစားနာရီ တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယခင်တစ်ခေါက် ခရီး ထွက်ရာမှ ပြန်လာခဲ့စဉ်က သား အ ဘော်လေး ပိန်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သား နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်ဟု မေ ခင် ပြောသည်။ ပိန်ချူန်း ညှိုးရော်နေ သော သားကိုကြည့်ကာ ကိုအောင် ကျော်ထူး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေးမို့ ကို အောင်ကျော်ထူး အသက်ပုံ ချစ်ခဲ့ သည်။ သူက စီးပွားရေး ကိစ္စဖြင့် ကြာခဏ ခရီးထွက်နေရသူမို့ သား ကို အမြဲတစေ ဂရုစိုက်နိုင်ခဲ့။ ထို့ ကြောင့် အိမ်တွင် ကျန်ရစ်သော အမေဖြစ်သူက သား၏ ကျန်းမာရေး နှင့် ပညာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် ဇနီး မောင်ကို မှာကြားခဲ့ပြီး နောက်တစ်

ကြိမ် ခရီးထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

“ဇေဇေ သား နာရီ ကျောင်းမှာ ကျပျောက်သွားလို့ ဒီတစ် ခါ ဇေဇေ ခရီးထွက်ရင် နာရီတစ်လုံး ဝယ်ပေးပါ ဇေဇေ”

ဟု ခရီးမထွက်မီက သား ပူဆာခဲ့၏။

ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် သားအတွက်ဆိုလျှင် အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖြည့်ဆည်း ပေးသည်ချည်းဖြစ်၏။ ယခုလည်း သားအတွက် နောက်ဆုံးပေါ် ခေါင်း သုံးလုံး နာရီတစ်လုံး ဝယ်လာခဲ့သည်။ ချစ်ဇနီး မေမေခင်အတွက်မူ ငါး ထောင်တန် ငွေစက္ကူတွေ အထပ် လိုက် အထပ်လိုက်။

“ဒိုင်း”

လမ်းမပေါ်မှ ဟိန်းထွက် လာသောအသံကြောင့် ကိုအောင် ကျော်ထူး၏ အိမ်အပြန် အတွေးက လေး ပြတ်ထွက်သွားသည်။ နဂိုကပင် လိပ်ပြာမလုံသူမို့ ရုတ်တရက်တော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိသွားသေးသည်။ ပြီးမှ ကပျာကယာထ၍ အသံကြား ရာလမ်းပေါ်သို့ ပြတင်းပေါက်မှတစ်

ဆင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့တည့် တည့် လမ်းမပေါ်၌ ကားတစ်စီး တာ ယာကွဲပြီး ရပ်နေသည်။ သည်တော့မှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ဆိုင် ထဲသို့ ပြန်လှည့်အဝင်တွင် ပလက် ဖောင်းပေါ်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်၌ ဆေး လိပ်မီးညှိနေသော လွယ်အိတ်စိမ်း လွယ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အမှတ်မထင် မျက်လုံး ချင်း ဆုံမိလေသည်။ သို့သော် အမှတ် တမဲ့သာ--။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ကိုအောင်ကျော်ထူး အိမ်ပြန်လာခဲ့ သည်။

ခါတိုင်းဆို မေခင်ဖွင့်သော ဒီဗွီဒီသီချင်းသံကို ခြံဝကပင် ကြားရ တတ်သည်။ ပြီး မေခင်သည် သူ့ကို အပြေးကလေးထွက်ကြိုမြဲ။ ယနေ့ တွင်မူ ကိုအောင်ကျော်ထူး အိမ်ပေါက် ဝတွင် ရပ်မိသည့်တိုင် အိမ်ထဲမှာ လူမှ ရှိရဲ့လားဟု သံသယ ပင်လောက် အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ကြောင့် စိတ်ထဲထင်သွား၏။ နေမှ ကောင်းကြရဲ့လားဟု တွေးမူလိုက် သည်။

ရှင်မောင်နှမနှစ်ယောက်

ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် ညွှန်ခန်းထဲမှဖြတ်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ အိမ်ခန်းထဲ၌ မေခင်သည် အပေါက်ကို ကျောပေးလျက် တစ်ဖက်သို့ စောင်းကာအိပ်နေသည်။

“ကြည့်စမ်း တံခါးကြီး ဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောရင်း အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ ထို့နောက် မေခင်ဝမ်းသာစေမည်ဟုကြံကာ ငွေတစ်အုပ်နှင့် နာရီဘူးကို ထုတ်ယူကာ ခုတင်နားသို့ ခြေဖောက်သွားလေသည်။

“မေခင်”

ကိုအောင်ကျော်ထူးက အသာအယာ ငုံ့၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မေခင်သည် ရုတ်တရက် လန့်သွား ဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်နှင့် နာရီဘူးကို တစ်ဖက်တစ်ချက် တိုင်ထား၍ ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေသော ခင်ပွန်းသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ နီရဲမို့မောက်လျက်ရှိသော မေခင်မျက်လုံးတွေထဲမှ မျက်ရည်ပူတွေ ဝေလည်

လျှံကျလာ၏။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မေခင်”

ကိုအောင်ကျော်ထူးက အ



ထိတ်ထိတ် အပျာပျာဖြင့် မေးလိုက်တာ ခုတင်စောင်းတွင် ဝင်ထိုင်၏။ မေခင်သည် တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး-

“သား--သားလေ--သား”

“သား ဘာဖြစ်လဲ။ ပြောစမ်းပါ”

“သား အဖမ်းခံရတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“ဟင်”

မေခင်ကို အံ့အားသင့်စေလိုသော ကိုအောင်ကျော်ထူးမှာ မမျှော်လင့်သော မေခင်စကားကြောင့် သူက ပြန်၍ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဖမ်းခံရတာလဲ။ ရန်ဖြစ်လို့လား”

“ဟင်အင်း”

မေခင်က ခေါင်းယမ်းသည်။ ဆတ်ပြောရန် အရေးတိုမှုနှုတ်မှ မထွက်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ ကိုအောင်ကျော်ထူးက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ထပ်မေးသည်။

“ပြောလေ ဘာလို့အဖမ်းခံရသလဲဆိုတာ”

“ဘိန်း--ဘိန်းဖြူအမှုတဲ့အစ်ကို”

“ဘာ ဘိန်းဖြူမှု ဟုတ်လား”

ယဉ်ပါးနေသော ပေါတာဖြစ်သည်။ ကြားနေကျ ပြောနေထစကားလုံးဖြစ်သည်။ သို့စဉ်လျက် ကိုအောင်ကျော်ထူး တစ်ယောက် မကြံစဖူး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရပါလျက်

ထုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရှိသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင်လည်း မှင်တက်သွားမိလေသည်။ တွေးရင်း တွေးရင်း ယူတျိုးမရဖြစ်တာ ရင်ထဲမှာ တန့်န့် နာကျင်လာသည်။

“သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဘိန်းဖြူထိုးပေးနေတုန်း ဖမ်းမိတာတဲ့ အစ်ကို။ အစ်ကို မရှိတော့ မေခင်ဖြင့် အားငယ်လိုက်တာလေ။ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးလို့ ဘာတွေ လုပ်ရမလဲဆိုတာ မတွေးတတ်တော့ဘူး။ နေ့တိုင်းငိုနေမိတာပဲ”

သို့ပြော၍ မေခင်သည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပြန်၏။ ကိုအောင်ကျော်ထူးမှာမူ မေခင်ကို ချောရမှန်းလည်းမသိ၊ ငူငူကြီးထိုင်ကာ ရင်ဝတွင် တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေလေသည်။

သူ့သားဖျားသည်ဆိုပြီး ပိန်လို့နေခြင်း၊ နာရီပျောက်ခြင်း စသည်တို့ကိုလည်း ခုမှဆက်စပ်၍ အဖြေဖော်ကြည့်နေမိသည်။ မကြာခဏ နယ်ထွက်၍ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော

အသယ်အပို၊ အရောင်းအဝယ် အလုပ်ကို ပိရိလျှိုဝှက်စွာ လုပ်ကိုင်နေစဉ် အတောအတွင်း ဘိန်းဖြူသားကောင်သတင်းတွေကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားခဲ့ရပြီး သူကလေးတို့အဖြစ်ကို ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို လျစ်လျူရှုနိုင်ခဲ့သော်လည်း ယနေ့မူ ဒေါင်သက်လှိုင်းကဲ့သို့သော မိခင်၏ခံစားချက်အောင်အောင်ကဲ့သို့သော ဘိန်းဖြူသားကောင်ကလေးများ၏ ဒုက္ခဆင်းရဲကို တစ်မဟုတ်ချင်း စာနာချင့်တွက်လာတတ်လေပြီ။

ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် ယခုထက်တိုင် ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော နာရီဘူးနှင့် ငွေစက္ကူထပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ နာရီကတ်ဘူးအပြာရောင်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ငါးထောင်တန် စက္ကူနီများပေါ်တွင် လည်းကောင်း နှင်းပွင့်ပမာ ဖြူဖွေးသော ဘိန်းဖြူမှုန့်တွေကို မြင်ယောင်လာသည်။ ယခင်က ဘိန်းဖြူမဖြစ်သော ငွေစက္ကူများကို မက်မောတွယ်တာခဲ့သော်လည်း ယခုမူ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာလာ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုင်ထားရသည်ကိုပင် မသတိသည့်အလား နာရီကတ်

ဘူးနှင့် ငွေစက္ကူများကို ကြမ်းပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ကိုအောင်ကျော်ထူးသည် မေခင်ကို ထူမ၍ ရင်ခွင်ထဲသို့ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေ့ပတ်လိုက်ပြီး နှစ်သိမ့်နေလေသည်။ သို့တိုင်အောင် မေခင်ရှိတ်သံကို ကြားနေရဆဲ။ သူလည်း အသံမထွက်နိုင်အောင် ထိန်းထားနိုင်စေကာမူ မျက်ရည်ပူများ ကိုတော့ တားဆီးနိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းချေ။

အိမ်ရှေ့တူရရှိ ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် မြင်နေရသော လမ်းပေါ်မြင်ကွင်းမှာ ဝေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်များကြောင့် တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးသွားသည်။ သို့သော် ဤသို့ မထင်မရှား မှုန်ဝါးဝါးကြားမှပင် ကွမ်းယာဆိုင်၌ တွေ့ခဲ့ရသော လွယ်အိတ်အစိမ်းနှင့် လူသည် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကိုအောင်ကျော်ထူးက မြင်မိအောင် မြင်လိုက်မိလေသတည်း။

ထို (တက္ကသိုလ်)

# သာထူးချစ်တဲ့ ငွေ

၁၉၆၈ (လမ်းပင်)



သားထူးချစ်တဲ့ ဝေး

ခင်မောင်ထွန်း(လမ်းမတော်)

(၁)

ငယ်ဘဝက စပြောရရင်--  
ဝေး (၁၄)နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဖေဖေ  
နဲ့ မေမေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို  
ဝဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြတယ်လေ။

ဖေဖေက အရင်ဆုံးတာပါ။  
ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုးဆယ့်  
ခြောက်ပါးလှေကလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။  
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘ  
နှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားကြတော့ ပိုင်  
ဆိုင်မှုဆိုတာတွေ အားလုံးကို ဝေး  
ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းတတ်မှာလဲ။  
ကြွေးမြီတွေ အားလုံးကိုတောင်းလို့  
ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ စာရင်း ဇ  
ယားတွေဆိုတာ ဝေးမှ နားမလည်ဘဲ  
အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘဏ်အပ်ငွေ  
တွေပဲ ကျန်တယ်။

အဲဒီအချိန် ဝေး ဘယ်သူ  
ကို သတိတရရှိနေလဲဆိုတော့-  
ဝေးနဲ့အဝေးကြီးကို ထွက်  
ပြေးသွားတဲ့ သာထူးကိုပေါ့။  
သူက ဝေးရဲ့ တစ်ဦးတည်း

သော ငယ်သူငယ်ချင်းလေ။ ဝေးတို့  
ခြံဘေးနားကပ်လျက်မှာနေတာ၊ သူ  
က ဆင်းရဲတယ်။ မိထွေးနဲ့နေရတာ။  
မိထွေးဒဏ်မခံနိုင်လို့ အိမ်က ထွက်  
ပြေးသွားတယ်။

အဲဒါကြောင့် မိဘမဲ့ဘဝနဲ့  
ဝေး ဒုက္ခရောက်တဲ့အချိန်မှာ ငယ်  
သူငယ်ချင်း သူ့ကို သတိရနေမိတာ  
ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သာထူးရှိရင် အား  
ကိုးရမှာ။ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဆို  
တော့ ပိုအားရှိမယ်လို့ ထင်တယ်လေ။

နောက်မှ ဖေဖေ စီးပွား  
ဖက် အစ်ကိုကြီးမြတ်ခေါင်က ဝေးကို  
စောင့်ရှောက်တာပါ။

ဪ ဟုတ်ပါတယ်။ ဦး  
မြတ်ခေါင်က ဝေးရဲ့ ခင်ပွန်းပါ။ အား  
ကိုးရာမဲ့တဲ့နောက်ပိုင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့  
လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဝေးက ဇနီးတစ်  
ယောက်အနေနဲ့ တရားလိုလုပ်ပြီး  
အမှုဖွင့် တိုင်ရတာပေါ့။

အချိန်က ညတစ်နာရီခွဲ

လောက်ရှိမယ်။ အချိန် အတိအကျ  
တော့ ဝေးမှတ်မထားမိဘူး။ အဲဒီအ  
ချိန်က ဝေး စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားမိ  
တယ်လေ။

ရှေ့ပိုင်း ဘာကဘယ်လို  
ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ဝေး မပြော  
တတ်ဘူး။ ဝေး အိပ်နေရာကနေ လန့်  
နိုးတော့ အိပ်ရာထဲမှာ အစ်ကိုကြီးကို  
မတွေ့ရဘူး။

“ရန်း”

“ဒုံး”

“အား”

ဆိုတဲ့ အသံတွေကို အပေါ်  
ထပ် အိပ်ခန်းထဲကတေ ဝေး ကြားရ  
တာပေါ့။

အိုး အသံတွေက ဆူညံနေ  
တော့ ဝေး အိပ်ရာကနေ လန့်နိုးပြီး  
ကြားရတာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း  
ဆိုတော့ ကြောက်စိတ်နဲ့ အခန်းအပြင်  
ကို မထွက်ရဲဘူး။ အတော်လေးကြာ  
ပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့မှ ဝေး အ  
ရဲစွန့်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်ကို ဆင်း

လာတာပါ။

“အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး”

ဦးမြတ်ခေါင်ကို ဝေး နှစ်ခွန်း သုံးခွန်း အော်ခေါ်မိပါတယ်။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ ထမင်းစားခန်းဘက် မီးလင်းနေတယ်

လေ။

မီးရောင်ရှိတော့ အားတက်မိတာပေါ့။ ထမင်းစားခန်းဘက်ကို ဝေးသွားကြည့်မိတယ်။

“အား”

ဝေး ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးတွေနဲ့ လဲနေတယ်။ စခန်းမှူးကြီး မြင်



တဲ့အတိုင်းပဲ။ ရေခဲသေတ္တာဘေးမှာ။

အဲဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးလက်ထဲမှာ စား၊ ဟုတ်တယ် မီးဖို

ချောင်မှာသုံးတဲ့ သားလှီးစားကို လက်က တိုင်လို့ လဲကျနေတာ။

ကျန်တာတွေ ဝေး ဘာမှမသိပါဘူး။

အစ်ကိုကြီးမှာလား--။

အိုဒီလောက် စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့လူ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိပါဘူး။

ရှင်--

ဝေးနဲ့လား၊ အဆင်မပြေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး။ ဝေးက သူ့ထက်အသက်ငယ်တော့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်လို၊ ညီမငယ်လေး တစ်ယောက်လို အစစအရာရာ မျက်နှာမညှိုးစေရပါဘူး။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့နေတာ။

ဝေးကို အစ်ကိုကြီး စိတ်ချတယ်။

ဝေးကလည်း အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း၊ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဂုဏ်ယူ ရပ်တည်ခဲ့တာပါ။

အစ်ကိုကြီးအပြင် ချစ်ရမယ့်လူလည်း မရှိပါဘူး။

ဝေးဟာ အိမ်ထောင်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိရမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။

ဘယ်ခါမဆို ဝေး သစ္စာဆိုရဲပါတယ်ရှင်။

“ကုတ္တိ ရှုပ် နေ”

မိန်းမတွေရဲ့ အချင်းဟာ လှပတဲ့ အဆင်သဏ္ဌာန်လို ဆိုထားသလို--

(၂)

မိန်းမတို့သည် မြစ်ကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်သော သဘောရှိတယ်လို့ ဆိုထားတာပါ။

ကျောင်းနေတုန်း ဖတ်မှတ်လေ့လာထားပါ။

ကျောင်းလို့ပြောလို့ ဘွဲ့မရသေးပါဘူး။ ခုမှ တတိယနှစ် (ဥပဒေ) ပါ။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ဆက်တက်နေတယ်လေ။

ရဲထဲဝင်တော့ ဆယ်တန်းကျ၊ ရဲထဲရောက်မှ ထပ်ဖြေ၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ နှစ်နှစ်ထပ်ဖြေမှ အောင်တယ်။

ရှင်တင်အောင်အောင်ရယ်အောင်

ဆယ်တန်းလည်းအောင်  
ရော လုပ်သက် ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်  
နှစ်ထဲမှာဆိုတော့ ဒုရဲအုပ် သင်တန်း  
တက်ခွင့်ရတယ်။ သင်တန်းမတက်  
ခင်က လက်မောင်းမှာ အပြာနှစ်ရစ်နဲ့  
ရဲတပ်ကြပ်ပေါ့။

နယ်ထိန်း ရဲတပ်ကြပ်  
လေ။

ဆယ်တန်းအောင် လုပ်  
သက် ငါးနှစ်ပြည့်ပြီးတဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်  
တစ်ယောက်အနေနဲ့ တပ်တွင်း ဒုရဲ  
အုပ်လောင်း သင်တန်းတက်ဖို့ အခွင့်  
အရေး ရခဲ့တယ်။

ဟာ အရည်အချင်းတော့  
စစ်ရတာပေါ့။

ဒါမှ စံချိန်စံညွှန်း ကိုက်မှာ၊  
ရဲအရာရှိငယ်အဆင့်ဝေမယ့် သေချာ  
စိစစ်ပြီးရွေးတာ။

သင်တန်းဆင်းပြီးတော့  
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ရှမ်းပြည်  
နယ်၊ ပြီးမှ မြို့သစ်ရဲစခန်းမှာ တာဝန်  
ကျတာ၊ မြို့သစ်ရဲစခန်းမှာက စခန်း  
မှူးက ရဲအုပ် မင်းမောင်၊ သူက ဆရာ  
ရှင်၊ ဒုရဲအုပ်မဖြစ်ခင် ကျောက်ဆည်  
မှာတုန်းက သူနဲ့က

နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်။  
နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်။

ဟော မြို့သစ်ရောက်တော့  
သူက စခန်းမှူး ရောက်ရောက်ချင်းပဲ

“ချစ်ခင်၊ မင်း နယ်ထိန်း  
အရာရှိလုပ်ရမယ်” တဲ့။

နယ်ထိန်းအလုပ်က အရာ  
ရှိ မဖြစ်ခင်ကတည်းက လုပ်လာတာ၊  
သင်တန်းလား။

နယ်ထိန်းမှမ်းမံ သင်တန်း  
တို့၊ အမှုစစ် အမှုလိုက် သင်တန်းတို့  
တက်ပြီးပြီ။

အခုလည်း မူးယစ်သင်  
တန်းက ဆင်းလာခါစ လေးရက်ပဲ  
ရှိသေးတယ်။

“ကဲ ဆားပုလင်းကြီးရေ  
လူသတ်မှုတဲ့”

စခန်းမှူး မင်းမောင်က  
ပြောပြောဆိုဆို မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြ  
တော့ ဘယ်နေ ခဲ့လို့ရမလဲ၊ သူကားနဲ့  
အခင်းဖြစ်ရာ ဦးမြတ်ခေါင်အိမ်ကို  
လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့။

တွန်းတိုး သတ်ပုတ်ထား  
တဲ့ အနေအထား၊ ဖရိုဖရဲနဲ့ သေဆုံး  
သူ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ မီးဒဏ်ရာ

တစ်ချက်တည်းရယ်။

အဲ စားကတော့ သူ့လက်  
ထဲမှာ အသက်ခံရတာက ထမင်းစား  
ခန်း၊ ဒါပေမယ့် အောက်ထပ်စာကြည့်  
ခန်းမှာ အခြေအနေပျက်နေတယ်။  
စင်တင်ပန်းအိုးက လဲကျနေတယ်။  
မီးခံသေတ္တာက ပွင့်နေတယ်။ ခြေရာ  
လက်ရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။  
သက်သေခံပစ္စည်းနဲ့ လက်ဗွေရသ  
လောက် ယူလာခဲ့တယ်။

ဒါတွေကို အင်းစိန် စီအိုင်  
ဒီ၊ အဲ မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့က ဓာတ်  
ခွဲခန်းတို့၊ လက်ဗွေဌာနတို့ကို ပို့ရမှာ  
ပေါ့။

တရားလိုက ဦးမြတ်ခေါင်  
ရဲ့ မိန်းမ ဝေးတဲ့။ အပြည့်အစုံက  
“ဝေးခက်မာ”

အပျံစား၊ တော်တော်ချော၊  
တော်တော်လှတဲ့ မိန်းမ၊ အသက်က  
နှစ်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တဲ့။  
ဦးမြတ်ခေါင်က လေးဆယ့်ငါးနှစ်၊  
တရားလိုတို့တော့ စခန်းမှူး မင်းမောင်  
ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းစစ်မေးနေတယ်။

အဲဒီကစ ဒီမိန်းမ “ဝေး”  
ကို တွေ့ဖူးတာ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့

မှဆိုးမဖြစ်ရတာ သနားစရာလေး။

ကျွန်းမိတုန်း အမှတ်မထင်  
သူ့ကို သေချာကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့  
လည်တိုင်မှာ---။

(၃)

ကျွန်တော် ဝေးကို တ  
ကယ် ချစ်တာပါ။

မွေးချင်းမရှိတဲ့ ကျွန်တော်  
တာ ဝေးကို ညီလေးတစ်ယောက်လို  
ချစ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့--

သူနဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်သူ  
ငယ်ချင်းလေး၊ သူငယ်ချင်း သံယော  
ဇဉ်ကြောင့်လည်း အခုလို ဖြစ်ရတာ  
ပါ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်  
တော့်နာမည် သာတူး။

သူတကာထက် သာအောင်  
ထူးအောင် ကျွန်တော့်အမေ ပေးထား  
တဲ့ နာမည်၊ အဲ ဒါပေမယ့် မိသားစုနဲ့  
ကျမှ ကျွန်တော့်နာမည် တာတူးဖြစ်  
ရော၊ မိသားစုအဖော်ခံနိုင်တာနဲ့ ကျွန်  
တော် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားမှာ အိမ်က  
ထွက်ပြေးတယ်။

နေ့စရာ၊ စားစရာမရှိ ပေ  
တေလေလွင့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို



ကယတစောင့်ရှောက်ထားကာက ဥး  
မိုး၊ သူက သူခိုးအကြီးစား၊ ဘာပဲဖြစ်  
ဖြစ် ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်လေ။

သူနဲ့ အနေကြာလာတော့  
ကျွန်တော် ခိုးတာ၊ ဖောက်တာ၊ ကျွမ်း  
ကျင်လာတယ်ဆိုတာထက် ထူးချွန်  
လာတယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ သုံးရမယ်  
ထင်တယ်။

ဪ ဝေးနဲ့ ပြန်တွေ့တာ  
လား။

သိပ်မကြာသေးပါဘူး။  
လေးငါးခြောက်လလောက်ပဲ ရှိဦး  
မယ်။ သူက ဦးမြတ်ခေါင်နဲ့ အိမ်  
ထောင်ကျပြီးမှ ပိုလှလာတယ်။ အဲ

လူကြီးဆန်ပွား တညဉ်မလာတယ်။  
ထူနေရုံရှိရုံနဲ့ ပိုကြည့်လိုကောင်းလာ  
တယ်။ ငယ်ရပ်တော့ မပျောက်ပါဘူး။

ပြန်တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း  
လား၊ အဆက်အသွယ်တော့ ရှိတာ  
ပေါ့။

တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ  
ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းချစ် ရိုး  
ရိုးရှင်းရှင်းပါ။

ဒါပေမယ့်ဗျာ ဦးမြတ်ခေါင်  
မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးကို  
သံသယမျက်စိနဲ့ကြည့်တယ်။ သင်္ကာ  
မကင်းတဲ့ သဘောပေါ့။

ဘယ်--ဗျာ၊ ဒု-သ-န-

ရှင်တော်အောင်အောင်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

သောဆိုတာ ခပ်ငယ်ငယ် ဘုန်းကြီး  
ကျောင်းမှာ နေဖူးလို့ နားလည်နေ  
တာ လင်ရှိမယား ဝေးကို စိတ်နဲ့  
တောင် မပြစ်မှားဘူး ယုံ။

ဝေးကို သူငယ်ချင်း သံ  
ယောဇဉ်နဲ့ သန့်သန့်စင်စင် ချစ်တာ  
ပါ။

ဆင်းဆင်းရဲရဲ ငတ်ငတ်  
ပြတ်ပြတ်နဲ့ ကျွန်တော့်လို ကလေးကို  
သူမို့လို့ အရောတဝင် သူငယ်ချင်းဖြစ်  
ခဲ့တာ ဝေးက ကျွန်တော့်အပေါ်  
ကောင်းပါတယ်။

ဒါနဲ့---။

တစ်နေ့တော့ ဦးမိုး အ  
ပေါင်းအသင်း ဘယ်ကျော်ဆိုတဲ့လူ  
ရောက်လာတယ်။ ထောင်က လွတ်  
လာတာ နှစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး  
လို့ သိရတယ်။ အိမ်ဖောက်ထွင်းဖို့  
အလုပ်ရှိလို့ ဦးမိုးကို လာအဖော်ညှိ  
တာ။

တုတ်တယ် ဦးမြတ်ခေါင်  
တိုက်ကို ဖောက်မလိုတဲ့။ စာကြည့်  
ခန်း မီးခံသေတ္တာထဲက ဖိုင်တွဲအနီ ကို  
အဓိကယူပေးရုံတဲ့။ ငါးသိန်းပေးဝယ်  
တဲ့လူ ရှိတယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ထုခဲ့စရာ

မလိုဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်  
ကတော့ ဘယ်သဘောတူမလဲ၊ ဝေး  
တို့ အကျိုးစီးပွားထိခိုက်မှာကိုး။ ဒီ  
တော့ ဦးမိုးက---

“ဟာကွာ တာတူးကလဲ  
မီးခံသေတ္တာက မင်းပါမှ ဖြစ်မှာ”လို့  
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောတယ်။  
ဆက်ပြီး ပြောဆိုချင်စိတ်မရှိတာနဲ့  
အိမ်ပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ပန်းခြံထဲ တစ်ယောက်  
တည်း သွားထိုင်နေတာပေါ့။

ညကျတော့ လူခြေတိတ်  
ချိန်လောက်မှာ ဝေးတို့ခြံထဲကို မှောင်  
ရိပ်ခိုဝင်၊ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးက သော့  
ကိုဖွင့်၊ စာကြည့်ခန်းထဲကို တန်းသွား  
မီးခံသေတ္တာဖွင့်ဖို့ ခဏလေး ကြိုးစား  
လိုက်ရတယ်။ ဘယ်ကျော်ပြောတဲ့ ဖိုင်  
အနီ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်ပြီး  
ဘာမှမကြာဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်အပေါ်  
ထပ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ  
ဦးမြတ်ခေါင်က ဖက်လုံးကြီးကို ခွပြီး  
အိပ်မောကျနေတယ်။

ဝေးကတော့---

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်  
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက လှနေတာ

ပဲ။

ဒါနဲ့ ဝေးကို တိုးတိုးသက်  
သာ နှိုးပြီး အောက်ထပ်မီးဖိုခန်းထဲ  
ခေါ်ခဲ့တယ်။

“ဝေး ဒီဖိုင်တွဲကို လုံခြုံ  
မယ်ထင်တဲ့ နေရာမှာ သိမ်း၊ မဖြစ်မ  
နေ လိုချင်တဲ့လူတစ်စုရှိတယ်”

“တာတူးရယ် ငါက ဘာ  
များလဲလို့၊ ဒါစာချုပ်စာတန်းတွေ  
သိမ်း တဲ့ ဖိုင်၊ ဒါထက်နေပါဦး၊ နင်က  
အချိန် မတော်ကြီး အိမ်ထဲ  
ဘယ်လိုလုပ် ဝင် လာတာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာ”

“ဒုန်း”

“ဂွမ်း”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးခင်  
မှာ အခြားအခန်းက အသံတွေ ကြား  
လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ဝေး။ တစ်ခ  
ဏတော့ ငြိမ်နားထောင်နေမိတယ်။  
ဘာသံမှ ထပ်မကြားရတော့ ပြန်မယ်  
ဆိုပြီးအထွက်၊ ထမင်းစားခန်းအ  
ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတဲ့ ဦးမြတ်ခေါင်ကို  
တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဝေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်

ရှုထောင့်အသွင်နှင့်ရသစုံအရင်း

တဲ့ အကြည့်က--၊ ကျွန်တော် အကဲ  
ခတ်တတ်ပါတယ်။ အင်မတန်အထင်  
သေးတဲ့အကြည့်၊ အင်မတန် စက်  
ဆုပ် ရှုံ့ရှာတဲ့အကြည့်၊ မီးဝင်းဝင်း  
တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊

ကျွန်တော် ဘယ်က စရှင်း  
ရမှန်း မသိခင်မှာပဲ

“သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမယုတ်  
သေပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးမြတ်  
ခေါင်တာ ဝေးဆီကို ပြေးသွားပြီး သူ  
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဝေး လည်ပင်းကို  
ညှစ်တယ်။

ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာ  
ဝေးကို သူသတ်နေတာ မကြည့်ရက်  
တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဦးမြတ်ခေါင်ကို  
ပြေးကန်လိုက်တယ်။

ဝေး သူလက်က လွတ်ပြီး  
အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဦးမြတ်ခေါင် ပန်းကန်စင်  
ဘက် လဲကျသွားရာက ထလာတယ်။  
ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဓားကို တွေ့သွား  
တယ်။ ယူတယ်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်  
ဆုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို  
ပြေးထိုးလိုက်တယ်။

ရင်ဖွင့်ပေးထားရာက ညာ  
ခြေကို တစ်လှမ်းဆုတ်၊ သူ့လက်ကို  
အမိအရတိုင် သူ့အား ကိုယ့်အား  
ပေါင်းပြီး နံရံဘက် ဆွဲပစ်ချလိုက်  
တယ်။

“ဒုံး”

“အား”

သွားပြီ။

ဆွဲပစ်လိုက်တဲ့ အရှိန်နဲ့  
နံရံကို အဆောင့်၊ သူ့ဓားနဲ့သူ ထိုးမိ  
သွားတယ်။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက်  
ဘက်၊ နှလုံးသားတည့်တည့် ပွဲချင်းပြီး  
သွားပြီ။

ကဲ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဝေး  
တို့အတူ ထွက်ပြေးမယ်ပြောတော့  
ဥပဒေဘောင်အထဲက ဖြေရှင်းမယ်  
တဲ့။ ဒါ လူသတ်မှု၊ ပေါ့သေးသေးမှတ်  
လို့သူ အလွယ်ကလေးပြောတယ်။

စောင့်တယ်။

ဝေး ရောက်မလာပါဘူး။ ရဲ  
တွေ ဖိဖိစီးစီး လိုက်နေတယ် ကြား  
တယ်။

အခြေအနေ မကောင်းဘူး  
လစ်မှ--။

ဟာ ဘယ်ကျော် ရောက်

လာတယ်။

လေထဲမိုးထဲ ဖိုင်အနီကို  
တောင်းတယ်။

မရှိဘူး။ ယူမလာဘူး။ မ  
ပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောတော့ လက်မခံ  
ဘူး။ သူ့မှာပါတဲ့ မောင်းပြန်ဓားကို  
ထုတ်တယ်။ အကြမ်းနည်းသုံးမယ်  
ပေါ့။

ဒီလိုတော့လည်း ရမလား။  
ယောက်ျားချင်းပဲ သူသေ ကိုယ်သေ  
ပေါ့။ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားတယ်။  
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့သင်ထား  
တဲ့ ကိုယ်ခံပညာနဲ့ ခုခံရမှာ လွယ်  
တော့ မလွယ်ဘူး။

သူက သတ်ပုတ်နေကျလူ  
လက်ယဉ်နေတဲ့လူ၊ ဦးမြတ်ခေါင်လို  
အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်ဘူး။

ဟော ရုတ်တရက် ပြေးထိုး  
တယ်။

ရှောင်တယ်၊ လွတ်တယ်၊  
လက်ပြန်တွတ်တယ်။ တစ်ချက် ထိ  
သွားပြီ။ သတိထားနေရင်း နောက်  
တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက် ဒဏ်ရာ  
တွေ ပွနေပြီး ညာဘက်ရင်မှာ နက်  
နက်လေး စူးဝင်သွားတယ်။ ရှောင်ရ

ရှုထောင့်မှန်းနှင်ရသစ်ဗုဒ္ဓ

ကြောက်အားလန့်အားနဲ့

ဝေး မောင်းထွက်လိုက်တယ်။

နောက်တော့---။

ကျွန်တော် ဘာမျှမသိတော့  
ဘူး။ တစ်လောကလုံး မှောင်အတိကျ  
သွားတယ်။

(၄)

ကျုပ် မညာတတ်တာ

ဆရာ သိပါတယ်။

ဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့  
လဲ။ ခိုးရင်းခိုးတယ်၊ ဖောက်ရင်ဖောက်  
တယ်ပေါ့။

လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်။ ဘာ  
ညာစရာရှိလဲ။

အဲဒီတိုက်ကို ဖောက်ဖို့ကြံ  
တာက ကျုပ်နဲ့ ဘယ်ကျော် နှစ်  
ယောက်တည်း။ ဟင့်အင်း တာတူး  
မပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ အမှန်ပါ။

အဲ ဟိုရောက်တော့ ကျုပ်  
တို့ပင်ပင်ပန်းပန်း စာကြည့်ခန်းထဲမှာ  
မီးခံသေတ္တာက ပွင့်နေပြီ၊ ဖိုင်အနီက  
မရှိတော့သလို တာတူးကိုလည်း မ  
တွေ့တော့ဘူး။

ဒီကြားထဲ ဘယ်ကျော်က  
တစ်မှောင်။

အိမ်ဝင်ခိုးပါတယ်ဆိုမှ ငြိမ်

ငြိမ် မနေဘူး။ အလည်သွားသလို ဟို  
သွားလိုက် ဒီသွားလိုက်နဲ့ ပန်းအိုးတင်  
ထားတဲ့ စင်ကလေးနဲ့ တိုက်မိတာ၊ ဒီ  
တောင် သူခိုးပါးမဝလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။

အိမ်အပေါ်ထပ်က မီးပွင့်  
လာတယ်။ ဆင်းလာတဲ့ ခြေသံလည်း  
ကြားရတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ဘယ်ကျော် စားပွဲ  
အောက် ဝင်ပုန်းနေကြတာပေါ့။

မကြာပါဘူး။ ထမင်းစား  
ခန်းဘက်က တွန်းတိုးသတ်ပုတ်သံ  
ကြားရတယ်။

နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက်  
သစ္စာဖောက်ပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်ကျော်  
သုတ်ခြေတင် ပြေးကြရတော့တယ်။  
မြင်တာတော့ ဘာမျှ မမြင်ခဲ့ရဘူး။  
အဲဒီအချိန်မှာ ပြေးနိုင်မှ လွတ်မှာကိုး။

ကျုပ်နဲ့ ဘယ်ကျော် တစ်  
ယောက် တစ်လမ်းစီ၊ တာတူး အိမ်  
ပြန်ရောက်လာမှ အခြေအနေမှန်ကို  
သိရတာ။

သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်  
တော်တော်ကြီးတဲ့အတောင်၊ ကြောက်  
တယ်လို့လည်း မပြောရဘူး။



တိမ်းရ လှုပ်ရှားရနဲ့ သွေးတွေ တော်  
တော် ထွက်လာတယ်။

ဘယ်ကျော် အပိုင်တွက်  
ပြီး ပြေးတက်လာတယ်။ ခဲတစ်လုံး  
တက်နင်းပြီး ဟန်ချက်အပျက်၊ ရှိစု  
ခဲ့စု အားကုန်သုံးပြီး ငိုက်ကျလာတဲ့  
သူမေးစေ့ကို ခြေဖျားနဲ့ ခတ်ထည့်  
လိုက်တယ်။

နောက်ကို လန်ထွက်သွား  
တယ်။ မထနိုင်တော့ဘူး။

ကားတစ်စီး ဝင်လာတယ်။

“တာတူး--တာတူး ဘာ  
ဖြစ်တာလဲ”

ဝေး ရောက်လာပြီး တွဲ  
တယ်။ ကားပေါ်တင်တယ်။

“ဆေးရုံကို မောင်းရမ  
လား”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မြို့  
ပြင်ကို မောင်း”

တော့ မထူးတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ပြေး  
ကြမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

အနေအထားက သိပ်မ  
ကောင်းဘူး။

နောက်နေ့ ညနေ ဘုရား  
ပျက်ကုန်းမှာ ပြန်ဆိုဖို့ ပြောပြီး လူချင်း  
ခွဲခဲ့ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့။

မိုးသာ စုပ်စုပ်ချုပ်သွား  
တယ်။ ဒီကောင် ပေါ်မလာဘူး။

“ကျုပ်တို့ ဓားပြသွားတိုက်  
မလို့ ရဲတွေ ကြိုစောင့်နေပါတယ်”

လို့ ဘယ်ဓားပြတမုလည်း  
စခန်းတိုလာပြီး မပြောပါဘူး။

အခုလို---

(၅)

အပိုင်နယ်မြေ ရဲကင်းတွေ  
ခွဲဝေ တာဝန်ချထားတယ်။ လှည့်တင်း  
ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ တပ်ဖွဲ့  
ဝင်တွေ အိပ်ချိန်ကို မရှိဘူး။

မှောင်ရိပ်ခို၊ မသင်္ကာ၊ ကြို  
တင်တာကွယ်တဲ့ အမှုတွေ လက်မ  
လည်ဘူး။ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ  
နားမှ မနားရတာ။

မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဆိုတာ

စီမံခန့်ခွဲမှုစနစ်အသစ်နဲ့ -

- ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာ

ရေး၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ မူးယစ်  
ဆေးဝါးအန္တရာယ်တားဆီးရေး၊ ပြည်  
သူ့အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်  
ရေး။

ရည်မှန်းချက် တာဝန်ကြီး

က (၄)ရပ်၊ နောက်ပြီးတော့ စိတ်  
ဓာတ်၊ စည်းကမ်း၊ သစ္စာ၊ စည်းလုံးမှု  
စွမ်းရည် (၄)ရပ် ပြည့်စုံမှုဆိုတဲ့ အ  
ရည်အချင်း ‘စံ’ ငါးရပ်နဲ့ ပြည့်စုံရ  
မယ်။

ကဲ--ဒီအမှုမှာပဲကြည့်၊

အမှုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂  
လူသတ်မှု။

တရားလိုက ဒေါ်ဝေးခက်

မာ၊ သေဆုံးသူရဲ့ ဇနီး။

ဖုန်းသတင်းနဲ့ တိုင်တယ်။

အချိန်က ညဉ့် နှစ်နာရီ  
မိနစ်လေးဆယ်။

အခုတင် ကင်းလှည့် စစ်  
ဆေးပြီး စခန်း ပြန်ရောက်ခါစ ရှိ  
သေးတယ်။ တာဝန်ကျ စခန်းမှူးက  
သတင်းပို့တင်ပြတယ်။

အချိန်ဆွဲနေလို့ မရတော့၊

ချက်ချင်း ထလိုက်သွားရတယ်။

ဒါက--တာဝန်။

အမှု အခြေအနေက ရှင်း  
သလိုလိုနဲ့ နည်းနည်းတော့ ရှုပ်ထွေး  
နေတယ်။

လှည့်ကွက်၊ မြှုပ်ကွက်၊ ဖုံး

ကွယ်ချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ။

နယ်ထိန်းအရာရှိ ချစ်ခင်  
ကို လိုအပ်တဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေ ပေး  
လိုက်တယ်။

စခန်းမှူးက တာဝန်ပေး  
တာဆိုတော့ တားနဲ့မြို့ပြင်ဘက်ကို  
ထွက်သွားတယ်။ အဆင်သင့်ပဲလေ။  
နယ်ထိန်းချစ်ခင်က နောက်ကနေ  
အရိပ်မာ တပ်လိုက်သွားတယ်။

မြို့ပြင်မှာ ဝေး ကားခဏ  
ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ထွက်သွား  
တယ်။

ဝေး ကားရပ်တဲ့နေရာမှာ  
လဲကျမေ့မြောနေတဲ့ ဘယ်ကျော် (ခ)  
လင်းခက်ဝဲ (ခ) တင်ဝင်း၊ လူဆိုး  
မှတ်တမ်းဝင် ထောင်ထွက်ကိုတွေ့လို့  
ကားပေါ်တင်ခေါ်ပြီးတော့ ဝေးကို  
မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီ။

နယ်ထိန်းအရာရှိ ချစ်ခင်

ကတော့ အပြုံးမပျက်ပါပဲ။

ဘယ်ကျော်ကို လိုအပ်တာတွေ စစ်မေးပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ထားတယ်။

နောက်တစ်နေ့--

ဒုရဲအုပ် ချစ်ခင်၊ စခန်းမှူးရုံးခန်းထဲ အပြေးကလေး ဝင်လာတယ်။ ထူးခြားဖြစ်စဉ် တင်ပြတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ပံ့ပိုးမှုတွေ တောင်းဆိုတယ်။ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

နယ်ထိန်းအဖွဲ့က ကြိုရောက်နှင့်နေတယ်။ ကျန်အဖွဲ့က ဝေးရဲ့ကားနောက်ကနေလိုက်တယ်။

မြို့ပြင် ဘုရားပျက်တုန်း။

ဝေးက ကားကို လမ်းဘေးတစ်ရပ်လိုက်တယ်။

ကားပေါ်က ဆင်းတော့ လက်ထဲမှာ လွှမ်းသွပ်နန်းခြင်း ကလေးနဲ့တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်အစားနဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပေါ့၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး တစ်လွှမ်းချင်း ဘုရားပျက်တုန်းပေါ်တက်သွားတယ်။ နောက်ကပါတဲ့အဖွဲ့က အသာစောင့်ကြည့်တယ်။

မြေပုံအသစ်ကလေးပေါ်ကို ပန်းခြင်းတင်လိုက်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပီပီ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နဲ့ ဆုတောင်းနေကြတာ။ နည်းနည်းလေး လှမ်းတော့ ဘာမျှမကြားရဘူး။ ကိုယ်ကလေး လှုပ်ပြီး ရှိုက်ရှိုက်ငိုနေတာကိုတော့ ခန့်မှန်းလိုရတယ်။

ခဏနေတော့ မတ်တတ်ရပ်တယ်။ နောက်လှည့်ပြီး လာတုန်းကလိုပဲ တစ်လွှမ်းချင်းလွှမ်းပြီး ကားဆီ ပြန်သွားတယ်။

ကားနားရောက်တော့ ရပ်ပြီး မြေပုံကို နောက်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ နောက် ကားထဲဝင်၊ တံခါးပိတ်၊ စက်နှိုးပြီး ကားကို ဂဏ်တွေ့ကျွေးပြီး မြို့ထဲဘက် ပြန်မောင်းတယ်။

နယ်ထိန်းအရာရှိ ချစ်ခင်။

လျင်တယ်ဗျာ--။

မြေပုံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ကုက္ကိုလ်ပင်အောက်မှာ ဖျတ်ခနဲ ပြေးဝင်းပြီး လက်ထိတ်ခတ် ဖမ်းလိုက်တယ်။ လက်သိုင်းပတ်တီးကြိုးစည်းနဲ့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ တာတူး။

ဘုရားပျက် နောက်မှာ

ပေါက်ပြားတစ်လက်နဲ့ ယာယီ သုသာရာဇာ လက်သစ်ဖောက်ထွင်း မိုးကြိုး (ခ)မိုးကောင်း (ခ)ဦးမိုးကို နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး တင်အောင် ဖမ်းထားပြီးသားဖြစ်နေတယ်။

ပြေးခါနီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဝေးကို ခြေရာဖျောက်ပြီး သေကွဲကွဲ တန်ဆောင်တဲ့ သာထူး (ခ) တာတူးကို ခြေရာကောက်မိခဲ့တယ်။

သတိရတော့---

ကားမောင်း ထွက်သွားတဲ့ ဝေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဝေးရဲ့ ကားကိုထားပြီး ဝေးကို ရဲစခန်းအရောက် ဘေးရန်ကင်းကင်းနဲ့ ကားမောင်းပို့မယ် တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ် လှဝင်း။

ကွင်းဆက်ကလေးတွေ တစ်ခုစီချိတ်လို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလေး တစ်ခု မြို့သစ်ရဲစခန်းက တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရဲမှုခင်း ဖော်ထုတ်မှု။

ဥပဒေနှင့်အညီ တရားစွဲတင်ပို့နိုင်ရေးအတွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရဦးမယ်။

ခင်မောင်ထွန်း-လမ်းဝေတော်



“မျက်ရည်မိုးနဲ့  
စောင့်နေမယ်”

ငြိမ်းအောင်(သစ်လုပ်ငန်း)

“ဟယ် .. မိုက်တယ်  
ဟေ့ .. အပျံစားပဲ ..”

သွယ်သွယ် လက်တံ့ပြီး  
မေးငေါ့ ပြလိုက်တော့ ချယ်ရီ  
မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ချိုးလိုက်  
သည်။ သွယ်သွယ်တို့ ကုန်စုံဆိုင်  
ရှေ့၊ ဖြတ်လျှောက်သွားသူက  
တော့ ခေတ်သစ်နတ်သားတမျှ  
မျှောမောလှပလွန်းသည့် လူငယ်  
လေးတစ်ယောက်။ အရပ်မြင့်ပြီး  
ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွံ့ထားကြုံခိုင်သည်။  
ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်လေ  
တိုင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်  
မှုအပြည့်နှင့်၊ သွက်လက်ချက်ချာ  
သည်။ သူ့ဘော်ဒီနှင့် ခြေတံ၊  
လက်တံများမှာ ကိုယ်ကာယ  
လေ့ကျင့်ခန်း ပုံမှန်လှုပ်ရှားထား  
သူ ဖြစ်ကြောင်း သိသာလွန်းလှ  
သည်။ အသားဖြူပြီး သူ့မျက်နှာ  
လေးမှာ အမြဲတမ်း ပြုံးယောင်  
သန်းနေသည်။ အပြာရင့်ရောင်၊  
ရုန်းဘောင်းဘီနှင့် အုန်းခွံရောင်  
ဇီရပ်၊ အင်္ကျီမှာ ဖြူဝင်းသော  
သူ့အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်  
လွန်းလှသည်။ အပွေးကိုမြင်လျှင်

အပင်ကို သိရပေလိမ့်မည်။ လူ  
ငယ်လေး ရုပ်ရည်နှင့် ဝတ်စား  
ဆင်ယင်မှုမှာ မြန်မာလူမျိုးတော့  
မဟုတ်တန်ရာ၊ တိုင်းတစ်ပါးနှင့်  
နွယ်ယှက်နေသည့် နိုင်ငံခြား  
သားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အလွယ်  
တကူ ခန့်မှန်း၍ရသည်။

“သိပ်လည်း စိုက်မ  
ကြည့်နေပါနဲ့ ချယ်ရီရယ်။ ညည်း  
မျက်လုံးတွေ၊ ဟိုလူပေါင်ရင်းမှာ  
ကပ်ပါသွားပြီ .. ခစ် .. ခစ်”

သွယ်သွယ် နောက်  
ပြောလိုက်တော့ ချယ်ရီ မျက်လုံး  
မှိတ်သွားသည်အထိ ရယ်မော  
လိုက်မိသည်။ သွယ်သွယ် မေး  
ငေါ့ ပြလိုက်သည်အထိ အလွန်  
ခန့်ညား တည်ကြည်သော လူ  
ငယ်လေးကြောင့် ချယ်ရီ ရုတ်  
တရက် ရင်ခုန်သွားမိသည်။ ဆန့်  
ကျင်ဘက် အမျိုးလေးများအား  
ညှို့ယူဖမ်းစား ရင်ခုန်သွားစေနိုင်  
သည့် ဥပဓိရုပ်ရည်ရှိသော လူ  
ငယ်လေး၏ ကျောပြင်ကို ငေး  
ကြည့်ရင်း ချယ်ရီ သက်ပြင်း  
မောချလိုက်မိသည်။

အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့

ချယ်ရီ အဖို့တော့ မြို့  
သစ်တွင် လေးငါးနှစ်မျှ အနေ

ကြာလာတော့ နေသားကျ၍ နေ  
ပါပြီ။

ဘဝတွင် ပြီးပြည့်စုံမှု  
ထက် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ  
ချယ်ရီ လိုလားသည်။ ဓနုဥစ္စာ  
ချမ်းသာပြီး စိတ်ဆင်းရဲရမည့်  
ဘဝကတော့ ချယ်ရီ လက်မခံပါ။  
ဖြစ်ရာ ဘဝတွင် ပျော်ပျော်နေ  
မည်။ ရှိတာလေးနှင့် ဝအောင်  
စားမည်။ လှအောင် ဝတ်မည်။  
ဆင်းရဲချမ်းသာခြင်း ဆိုတာမျိုး  
ကလည်း ကံတရားဟုသာ မှတ်  
ယူရပေမည်။ သတ္တလောကတွင်  
လူတိုင်းချမ်းသာ ချင်ကြသည်။  
ကျိုကျိတက်အောင်ကို ချမ်းသာ  
ချင်သည်။ ချမ်းသာမှု၊ ဘဝကို  
စိတ်ကူး ယဉ်ကြည့်မိသည်မှာ  
ကြိမ်ဖန်များစွာ မရေတွက်နိုင်  
တော့ ။

“ဟဲ့ .. ချယ်ရီ ..  
ညည်း ချမ်းသာဦးမယ် .. သိ  
လား”

စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကြားထဲ  
သွယ်သွယ်က ချယ်ရီ၏ စိတ်ကူး  
ယဉ်၊ အိပ်မက်များကို အရွန်း  
ဖောက်ပြီး နောက်နေပြန်ပါ  
သည်။

“ချမ်းသာရအောင် ငါ

ရှုထောင့်များနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

လည်း ထိမထိုးထားပါလား သွယ်သွယ်ရဲ့”

“ခုဟာက ထိထိုးထား တာထက်တောင်၊ ကြိမ်းသေး သေးတယ် ချယ်ရီရဲ့၊ အိုး .. ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ဘူး ကွာ။ ညည်းကို ဦးစိုင်းလှမောင် အိမ်ရောက်နေတဲ့ ကိုလူချော လေးက ချစ်လို့တဲ့ ...”

“ဟာ ပေါက်ကရတွေ။ ဒီစကားတွေ နင်ဘယ်က ကြား လာလဲ”

“လမ်းထိပ်က ဦးချိုကြီး ဆီက ကြားတာ။ ကိုချိုကြီးနဲ့ ကိုလူချောတို့ ဘီယာသောက်ရင်း ကိုလူချောက ရင်ဖွင့်လိုက်တယ် တဲ့”

“အို ငါဒါမျိုး လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး သွယ်သွယ်။ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူတစ် ယောက်ကို ငါမိန်းကလေးသိက္ခာ အကျခံပြီး ချစ်ရမတဲ့လား။ စကားကို ဆင်ခြင်ပြီးပြောပါ သွယ်သွယ်”

“ဆောရီး .. ဆောရီး နော်။ ငါ့ဘဝက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ။ ဆင်းရဲတယ် ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ လောကရဲ့ပစ္စက္ခ ခံစား

မှု တစ်ရပ်ပါဟယ်။ ဆင်းရဲပေ မယ့်လဲ ငါ ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

ချယ်ရီက သူမ ရင်ထဲ အရှိအတိုင်း ပြောချလိုက်မိသည်။

**“အို ငါဒါမျိုးလုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး သွယ်သွယ်။ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို ငါမိန်းကလေး သိက္ခာအကျခံပြီး ချစ်ရမတဲ့လား။ စကားကိုဆင်ခြင် ပြီး ပြောပါ သွယ်သွယ်”**

သွယ်သွယ်မှာတော့ မဆင်မခြင် ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် များ စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

တစ်တစ်တစ်တစ်တစ်

ဈေးထဲတွင် သူ့ကို မြင်

လိုက်သည်နှင့် ချယ်ရီရုတ်တရက် ရင်ခုန်သွားမိသည်။ သူသည် ချယ်ရီအား အကြင်နာ မျက်ဝန်း များနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး စဆိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည်။ မ တည်ငြိမ်သည့် စိတ်အစဉ်ကို ထိန်းရင်း ချယ်ရီ ဝယ်ခြမ်းစရာ ရှိသည်များကို ကမန်းကတန်း ဝယ်သည်။ လမ်းထိပ်ရောက် တော့ စီးကရက်ခဲရင်း သူ ချယ် ရီကို စူးရဲရဲကြည့်နေပြန်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တည်ငြိမ်ရင့် ကျက်လှပါပြီ။ သံယူထားသော ချယ်ရီတစ်ယောက် သူနှင့်တွေ့မှ ရင်ခုန်ပြီးစိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။ ဦးနှောက်က လက်မခံပေမယ့် နှလုံးသားက အလိုလို စေ့ဆော် နေသည်။ မိန်းမများကို ဆွဲ ဆောင်မှု အလွန်ရှိသော ပုရိသ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်း ချယ်ရီ မှတ်ချက်ချလိုက် မိသည်။ နောက်များမှာတော့ သူသည် ချယ်ရီသွားရာ နောက် သို့ အရိပ်သဖွယ် တဖြည်း ဖြည်း ကပ်ငြိပါလာသည်။ ချယ်ရီ သက် ပြင်းမောသာချနေရသည်။ သူနှင့် မဆုံရလေအောင် ည်းမျိုးငုံ ကွေ့ရှောင်ပေမယ့် အချည်းအနီ

ရှုထောင့်အသစ်အသစ်၊ ရသစုံအစုံစုံ

ပင်။ ဇွဲကြီးသော ချယ်ရီအပေါ် အချစ်စိမ့်ယူကြီးမားသော သူ့ကို ချယ်ရီ အံ့သြသွားမိသည်။ သူ ချယ်ရီကို အလွန်ချစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော အမှိုက်ပုံကြီးရှိရာသို့ အမှိုက်ပစ်ပြီး အပြန် အနောက်ဘက်မှ လိုက်လာသည့် ခြေသံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“မချယ်ရီ ကျွန်တော့်ကို စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါ”

အသံလှိုင်း တုန်ယင်နေပြီး အလွန်ဝဲသော သူ့လေသံကြောင့် ချယ်ရီ ကျိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပြောဖို့ မဟုတ်လား”

“ဟင် မချယ်ရီ ကြိုသိနေတယ်”

“မသိဘဲ နေပါ့မလားရှင်။ ကျွန်မ ကလေး သူငယ်နာနစ်စားလေးမှ မဟုတ်တာ။ ရှင် ကျွန်မနဲ့တွေ့တိုင်း ကျွန်မသည် နှိပ်လောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်း

ပျက် ဖြစ်နေတာပဲ”

“အဲ .. အဲ .. အဲဒါ ကျွန်တော် မချယ်ရီကို တော်တော် ချစ်မိတဲ့ စိတ်တွေကြောင့် အပြောအဆို အမူအရာတွေ ပြိုပျက်သွားရတာပါ”

“ရှင် ဗီဒီယိုကားထဲက မင်းသားတွေလိုပဲ စကားပြောအရမ်း ကောင်းတာပဲနော်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ။ ဒါကတော့ နှလုံးသားက လက်ချာရိုက်ပေးလိုက်တာလေ”

“ဒီစကားမျိုး မိန်းကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ပြောခဲ့ဖူးလဲ ကိုအုတ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုအုတ် မဟုတ်ပါဘူး မချယ်ရီ။ ကိုထောင်ချိုင်းပါ”

“ကိုထောင်ချိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုလောင်ကိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ရှေ့ဆက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အလွန်ချစ်မိနေလို့ပါ”

ချယ်ရီ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်လိုက်မိသည်။ ဒီလိုကျ ပြန်တော့သည်။

သူ့မျက်နှာလေးမှာ ရေဝေးသည့် ကြားနယ် ရုတ်တရက် ညှိုးငယ်သွားရှာသည်။

အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်

ညည် နက်ချိန်များ၌ ချယ်ရီတို့ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်တွင် သူ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုသံ ကြားနေရသည်။ လေသံဝဲဝဲနှင့် သူ့သီချင်းသံမှာ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် သူ့အရိပ်အရောင်ကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့။ ချယ်ရီ အမူမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်မိသော စကားများသည် သူ့အဖို့ လုံးဝ ထိခိုက် နာကျင်သွားကြောင်း သဘောပေါက်သွားမိသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလိုက်မိသော စကားသည် တစ်ဖက်သား အတွက် နစ်နာသွားကြောင်း ချယ်ရီ ယူကျုံးမရ ခံစားလိုက်ရသည်။

မတည်ငြိမ်သော စိတ်အစဉ်ကို ပြန်လည်ချုပ်တည်းနေမိသည်။ သို့သော် လူ့စိတ်ဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။ ရက်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ မတွေ့ရတော့သည့်သူ့ကိုအလိုလို သတိရနေမိသည်။

အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်

သွယ်သွယ်တို့ မိသားစု  
နှင့် ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရား  
ဖူးအသွား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်  
သူနှင့် ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဆုံ  
တွေ့ကြသည်။ ရုတ်တရက် ညှိုး  
ငယ်သွားသော သူ့မျက်နှာနုကို  
ကြည့်ရင်း ချယ်ရီ နှင့်နေအောင်  
ခံစားလိုက်ရသည်။ မြစ်ကမ်းပါး  
တွင် ငါးတန်စာ ကျွေးကြတော့  
လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်  
ယောက် သံယောဇဉ် မျက်ဝန်း  
များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိကြပြန်  
သည်။”

“ဟဲ့ ချယ်ရီ နှင့်နဲ့ ဟို

လူနဲ့ မခေါ်ဘူးလား”  
တိုးတိုးလေး ကပ်မေး  
နေသည့် သွယ်သွယ်ကို ကြည့်  
ရင်း ချယ်ရီခေါင်းယမ်းလိုက်မိ  
သည်။  
“သူ့ခမျာ သနားပါ  
တယ်ဟယ်။ မျက်နှာလေး ညှိုး  
ပြီး တစ်ခုခုကို အသည်းခိုက်  
အောင် ခံစားနေရပုံပဲ။ ပြီးတော့  
သူက တစ်နယ်တစ်ကျေးက  
ညွှတ်သည် တစ်ယောက်ပါဟယ်။  
မြို့ခံနင်က သူ့အပေါ် လှိုက်လှိုက်  
လှဲလှဲရှိသင့်ပါတယ်”

သွယ်သွယ်ကတော့ လူ



မှုရေးအရ တရားမျှတစွာ နားချ  
၍နေသည်။

ငါးတန်စာ ကျွေးပြီး  
နောက် စက်သမ္ပန်တစ်စီးထဲပေါ်  
အတူတူ လိုက်ပါရင်း ဟိုဘက်  
ကမ်းသို့ ကူးလာကြသည်။

ကျောက်တန်း ကား  
ဂိတ်ရောက်တော့ သူနှင့် သူ့သူ  
ငယ်ချင်းတို့ ကားပေါ်တက်မည်  
အပြု သွယ်သွယ်က ကျယ်  
မှောင်စွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့ အဆိုတော်  
ကြီး ချယ်ရီ ဒီမှာလေ နှင့်တို့  
နှစ်ယောက်မခေါ်ဘူးဟေး။ နှင့်တို့  
ကို ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာ  
လိုက်တာဟယ်”

သွယ်သွယ်က နှုတ်  
သွက်လျှာသွက် လှမ်းခေါ်လိုက်  
တော့ ချယ်ရီ ရှက်ရွံ့ တုန်လှုပ်  
စွာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ သွယ်သွယ်ရယ်  
နှင် မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့  
ဘာလို့ လှမ်းခေါ်တာလဲ”

“သူ့ ကြည့် ရတာ  
သနားပါတယ်ဟယ်။ ဟော  
ဟော သူငါတို့ဆီ လာနေပြီ”

“ကျွန်တော့် နာမည်  
အဆိုတော် မဟုတ်ဘူး။ ကိုတေ

ရွှေထောင်အသင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်

ချိုင်းပါ မသွယ်သွယ်။ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ရင်းဆွေရင်း တစ်ယောက်လို ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဟယ် ။ ကိုယ့်လမ်းထဲ လာနေတဲ့ ညွှန်သည်ပဲ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရမှာပေါ့။ နော် .. ချယ်ရီ”

ချယ်ရီ မျက်နှာ ရဲတက်သွားသည်။

“ဪ ချယ်ရီလဲ ဘုရားဖူးလာတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေ ကားအငှားနဲ့ ပြန်ကြရအောင်လား”

“နေပါစေ ကိုထော်ချိုင်း။ လိုင်းကားနဲ့ပဲ ပြန်ကြမယ်”

“လိုင်းကားဆို အဆင့်ဆင့် စီးနေရမှာပေါ့”

သူက ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိ အငှားယာဉ်ကို ငှားလိုက်သည်။

ချယ်ရီလည်း မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် လိုက်ပါလာရသည်။ အငှားယာဉ်ပေါ်တွင် သူချယ်ရီကို တစ်လမ်းလုံး ခိုးခိုးကြည့်နေကြောင်း ချယ်ရီ သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဒီရေလှိုင်း၏ ရိုက်ပုတ်မှုဒဏ် ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံစားလာရလျှင် ကမ်းပါးပြိုကျစမြဲပင်။ ထို့အတူ ကိုထော်ချိုင်း၏ ကြိမ်ဖန်များစွာ အောက်ကျိုအနွံတာ ခံသော ချစ်မေတ္တာတရားကို ချယ်ရီ သနားစိတ်နှင့် လက်ခံလိုက်ရသည်။

ကြင်စဦး ချစ်သူတို့ ဘဝမှာတော့ မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ချယ်ရီ၏ ဘဝမှန်ကို သိလိုက်ရတော့ ကိုထော်ချိုင်း ချယ်ရီကို လွန်စွာ ကရုဏာသက်မိသည်။ ချယ်ရီ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကားအက်ဆီးဒင့်(စ်)ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသည်။ မိဘမဲ့ ဖြစ်သူ ချယ်ရီကို ဦးလေးဖြစ်သူက ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သည်။ ဘဝကို နားလည်သော ချယ်ရီတစ်ယောက် ဘွဲ့ရသည်အထိ အပတ်တကုတ် ပညာဆည်းပူးလာခဲ့သည်။

ကျောင်းနေစဉ် အရွယ်ကတော့ ချစ်သူရည်းစားဆိုလို့ မူးဖို့ပင်၊ ရှူစရာမရှိခဲ့။ ဟေးလားဝါးလားနှင့်သာ ကျောင်းပြီးသွားခဲ့ရသည်။ အပြင်လောကရောက်

ပြီး မကြာမီ ကိုထော်ချိုင်းဆိုသည့် နယ်စပ်က လူနှင့်ချစ်သူ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုထော်ချိုင်း၏ ကြိမ်ဖန်များစွာ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ချယ်ရီသူနှင့် အကျဉ်းချုံးလက်ထပ်ပွဲလုပ်လိုက်ရသည်။ ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံလက်ထပ်ပြီး ဦးလေးအား ခွင့်ပန်ကာ သူနေထိုင်ရာ နယ်စပ်မြို့လေးသို့ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို လိုက်ပါလာခဲ့ရပြန်သည်။

အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်

နယ်စပ်မြို့ ရောက်တော့ သူ့အဒေါ်ဆိုသူ၏ အိမ်တွင် ချယ်ရီကို ခေတ္တထားသည်။ သူကတော့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ဘန်ကောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားပါလေပြီ။

သူ့အဒေါ် အိမ်တွင် ခေတ္တသောင်တင်နေစဉ် ချယ်ရီသူ့ကို သတိရမိသည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ သူ့ကိုသတိရ စိတ်နှင့် လွမ်းဖျား၊ လွမ်းနာကျသွားမိသည်။ ဆေးပေးမီးယူ ပြုစုမည့်သူဗလာနတ္ထိ။ အိမ်မှပါလာသည့် ဒီကိုဂျင်ဆေးပြားလေး သောက်ပြီး ချွေးထုတ်နေရသည်။ ခက်

သည်က သူ့အဖေနှင့် သမီးနှစ်ယောက်မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် သူမအား စောင့်ကြည့်ဖော်ပင်မရ။ သူတို့ ဘာသာစကား သူမ မပြောတတ်သလို သူမ စကားလည်း သူတို့နားမလည်ကြပါ။ ချယ်ရီအဖို့ အခက်ကြီးကြုံရ ရတက်မီးဟုန်းပွား၍ နေပါပြီ။ တတ်သမျှ မှတ်သမျှအင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ခြေဟန်လက်ဟန် ပြောပေမယ့်လည်း အချည်းနှီးပင်။ လူမျိုးခြား အလယ်တွင် မသွားတတ် မလာတတ်နှင့် ယောင်လည်လည်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအိမ်တွင် ငါးရက်မျှ ကြာပြီးနောက် ကိုထော်ချိုင်း ဘန်ကောက်မှ ပြန်လာသည်။

ကိုထော်ချိုင်းသူမကို ကြည့်သည့် အကြည့်များမှာ စိမ်းကားခါးသီး၍ နေသည်။ တဒင်္ဂအတွင်း ပြောင်းလဲသွားသည့် ကိုထော်ချိုင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချယ်ရီနားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ဘန်ကောက်တွင် သူမ အလုပ်ရရှိရေးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျခံ ရလိုက်သည်မို့ သူမကတော့ ကိုထော်ချိုင်းကို များစွာအားနာနေမိသည်။

“အားနာလိုက်တာ ကိုထော်ချိုင်းရယ်။ ချယ်ရီ အလုပ်ရဖို့အရေး ငွေကုန်ကြေးကျခံ လူအပင်ပန်းခံပြီး ခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချယ်ရီ၏ ကျေးဇူးတင်စကားကို သူက အင်းမလုပ်

အဲမလုပ်။ သည့်အတွက် ချယ်ရီများစွာ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ရွာမှတ်ပြီးသျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ဆိုသလို အားကိုးတကြီးလိုက်လာခဲ့မိပါမှ အချိုးအဆစ်ပြောင်းလဲသွားသည့် သူ့ကို ဒေါသထွက်နေမိသည်။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် သူနှင့်အတူ ဘန်ကောက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဘန်ကောက်မြို့တွင်းမဟုတ်ဘဲ ဘန်ကောက်မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသည့် တောမြို့လေးတစ်မြို့တွင် ချယ်ရီအလုပ်ရလိုက်သည်။ ရသည့်အလုပ်က ပုစွန်မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်တွင် ပုစွန်မွေးမြူရေးကန်များစွာ ရှိသလို မြင့်မားခိုင်ခံ့သော အုတ်နံရံကြီးများဖြင့် ကာရံထားသည်။

ဂင်တိုတို ပုကွကွ အသားနီစပ်စပ်နှင့် လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးဆိုသူအား ချယ်ရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ လုပ်ငန်းရှင်သည် ချယ်ရီအား နှစ်လိုချင်ပြစွာ ပြုံးပြရင်း သူတို့ဘာသာစကားနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြသည်။ လုပ်ငန်းရှင်၏ မျက်လုံးက ချယ်ရီခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ မခွာ

**ချယ်ရီအဖို့ အခက်ကြီးကြုံရ ရတက်မီးဟုန်းပွား၍ နေပါပြီ။ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ခြေဟန်လက်ဟန် ပြောပေမယ့်လည်း အချည်းနှီးပင်။ လူမျိုးခြား အလယ်တွင် မသွားတတ် မလာတတ်နှင့် ယောင်လည်လည်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။**

တော့။ ချယ်ရီကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာနှင့် ကိုထော်ချိုင်း၏ လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်ကမ်းပေးသည့် ငွေအထပ်ကြီးကို မိမိရရ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ချယ်ရီသူ့ကို နားမလည်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“စိုက်ကြည့် မနေနဲ့ ချယ်ရီ။ ငါ နင့်ကို ဘတ်ငွေလေးသိန်းနဲ့ ရောင်းစားလိုက်ပြီ။ ရှင်းလား”

“ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ။ နှမချင်း မစာနာတဲ့လူ”

ချယ်ရီ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် လွှင့်စဉ် ထိုးကျသွားသူတစ်ဦးလို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး ကိုထော်ချိုင်းရှေ့တွင်ပင် ပျော့ခွေမှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။

အိပ်အိပ်အိပ်အိပ်အိပ်

ချယ်ရီ သတိရလာတော့ သန့်ရှင်းလှပသည့် အိပ်ခန်းကျယ် တစ်ခုထဲ ရောက်နေကြောင်း ထိတ်လန့်စွာတွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်ခန်းအပြင် အဆောင်များ အားလုံး လှပပြီး တန်ဖိုးကြီးဝစ္စည်းများနှင့် မွမ်းမံချယ်သ,ထားသည်။ အိပ်ခန်း

တစ်ခုလုံး အမျိုးအမည် ဖော်ပြရခက်သော သင်းပျံ့ပျံ့ ရေမွှေးရနံ့ တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။ အဲယားကွန်းအနည်းငယ် လွှတ်ထားသည်မို့ တစ်ခန်းလုံး အေးမြမြ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသည့် ဂွမ်းစောင်ထူကြီးကို ချယ်ရီ ကမန်းကတန်း ဖယ်ရှားလိုက်မိသည်။ ဟင် ချယ်ရီ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ညဝတ်အင်္ကျီ ပါးပါးလေး ဝတ်ဆင်ထားလို့ပါလား။



ဘယ်သူက ဘယ်အချိန်တွင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်မှန်း ချယ်ရီ စဉ်းစား၍ မရ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနေောက်နေောက်ဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ နာကျင်ကိုက်ခဲ၍ နေသည်။ နှလုံးအားနည်းသူမို့ ရင်တစ်ခုလုံး တလုပ်လုပ် ခုန်နေသည်။ ချယ်ရီ အိပ်ရာမှ အားယူထလိုက်သည်။ စားပွဲတင်နာရီကြည့်လိုက်တော့ နံနက် (၃)နာရီပင် ထိုးနေပြီ။ အဝေးဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသည့် ခွေးအူသံနှင့် ရံဖန်ရံခါ ဖြတ်မောင်းသွားသည့် ကားသံတို့ကို သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားနေရသည်။

ချယ်ရီ ထိတ်လန့်ခြင်း

နှင့်အတူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုချလိုက်မိသည်။ ထော်ချိုင်းကော ထော်ချိုင်း။

သူမအား အယုံသွင်းပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ရောင်းစားသွားသည့် လူယုတ်မာ ထော်ချိုင်းကော။ သူမ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး အံ့ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ရက်စက်လှသည့် ထော်ချိုင်းသည် သူမနှင့် အဝေး၏ အဝေးဆုံး တစ်နေရာဆီသို့ ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ အိပ်မက်ဆန်လှသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှသည့် သူမဘဝကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

တံခါး ဖွင့်သံကြောင့် သူမအထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပုကွကွဂင်တိုတိုနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ဆိုသည့် ရာကဘီလူးကြီးသည် ရမ္မက်ခိုးဝေသည့် မျက်လုံးများနှင့် သူမရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေပါပြီ။

“ရှင် ရှင် ကျွန်မနားမလာနဲ့။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ရွံ့တယ်ဟီး ဟီး ဟီး”

ချယ်ရီ ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူကြီးကို ခေါင်းအုံးနှင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှမ်းပေါက်လိုက်

သည်။ ဂင်တိုတိုပုကွကွအသားနီ စပ်စပ်နှင့် လူကြီးသည် ခေါင်းအုံး နှင့် အပေါက်ခံရသည်ကို ပန်းနှင့် ပေါက်သည်ဟုသာ သဘော ထားကာ ချယ်ရီ၏ ခုတင်ပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ချယ်ရီအား စားတော့ဝါးတော့မလို့ အငမ်းမရ ကြည့်ရင်း ချယ်ရီပါးစပ်ကို လှမ်း ပိတ်လိုက်သည်။ သန်မာသော သူ၏ လက်ကြီးကို တွန်းဖယ်၍ မရတော့။ ပြီးတော့ ချယ်ရီ၏ နူးညံ့ အိစက်သော မန္တာကိုယ်ကို မိမိရရ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“အိုး အိုး လူ့တိရစ္ဆာန် ကြီး၊ လွတ်ပါ ကျွန်မကို လွတ်ပါ”

ချယ်ရီ ငယ်သံပါ အောင် ငိုယိုတောင်းပန်သော် လည်း အချည်းအနှီးပင်။ လေလုံ အောင် ဂိတ်ထားသည့် အိပ်ခန်း တွင် ချယ်ရီငိုယိုအော်ဟစ်သော် လည်း အသံလှိုင်းများ အပြင်သို့ လုံးဝ ထွက်မပြေးလာတော့။ ချယ်ရီခမျာမှာတော့ မြူးမိသည့် ငါးတစ်ကောင်လို ရုန်းကန်နေပေ မယ့် တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြုပ်ကျွံ ဝင်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရာဂဘီလူးကြီး၏ ကျော့ကွင်းထဲမှ ရုန်းထွက်၍မရ

“ဝမ်း ..ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်။ တိုင်းတစ်ပါးမှာကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း တွေ့ရတာမို့ အားရှိလိုက်တာ မမ ရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ..ကျွန်မ .. ဟင့် ..ဟင့် ..ဟင့်”

နိုင်တော့။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ဒီးဒီးကျကာ ငိုပွဲဆင်ရုံမှ တစ်ပါး ဘာဆိုဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။



တစ်တစ်တစ်တစ်တစ်

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၈)နာရီတွင် ချယ်ရီလုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရသည်။ ဘဝတူအလုပ်သမ များ၏ မေးငေါ့စပ်စုလိုသော အ ကြည့်စိမ်းများကို ခါးသီးစွာခံစား လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီး အလုပ်သမ နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ လူမျိုးစုံများဖြစ် ကြသည်။ သူမတို့အကြည့်များမှာ စိမ်းဆတ်လွန်းလှသည်။ ထို့အထဲ မှ ချယ်ရီအား ကရုဏာမျက်ဝန်း များနှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသော အစ်မကြီး တစ်ဦးကို သတိထား လိုက်မိသည်။ အစ်မကြီးသည် ချယ်ရီအား နှစ်လိုချင်ပြစွာ ပြုံးပြ

ရင်း ချယ်ရီအပါးသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာသည်။

“ဟို ဟိုလေ။ ညီမက မြန်မာလူမျိုးလားဟင်”

“ဟုင် .. ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ။ ညီမလေးက မြန်မာလူ မျိုး စစ်စစ်ပါ”

အစ်မအရင်း တစ် ယောက် ပြန်တွေ့ရသလို ချယ်ရီ အားတက် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ အဲဒီအမျိုးသမီးအား ရုတ်တရက် ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဝမ်း ..ဝမ်းသာလိုက် တာ မမရယ်။ တိုင်းတစ်ပါးမှာ ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း တွေ့ရ တာမို့ အားရှိလိုက်တာ မမရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ .. ကျွန်မ .. ဟင့် .. ဟင့် .. ဟင့်”

အစ်မကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲ

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂစင်

တွင် ချယ်ရီယူကုံးမရ ငိုချလိုက်  
မိသည်။

“မမ .. အရာအားလုံး  
ကို နားလည်ပါတယ် ညီမလေး  
ရယ်။ ကံတရားလို့သာ မှတ်ယူ  
လိုက်ပါကွယ်။ ညီမလေး အ  
သက် မသေသွားတာကိုပဲ ကံ  
တရားကို ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါ  
တယ် ညီမလေးရယ်”

အစ်မကြီး၏ အသံ  
လှိုင်းများ ကွဲအက်၍နေသည်။

“မမလဲ ညီမလေးလိုပါ  
ပဲကွယ်။ လူတကာကို အယုံ  
လွယ်ပြီး တိုင်းတစ်ပါးကို အထင်  
ကြီးခဲ့မိလို့ မမဘဝရောင်းစားခံ  
လိုက်ရတယ်”

“ရှင်”

ချယ်ရီ သည်းခြေပျက်  
မတတ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွား  
မိသည်။

“ဟင် ဒါဆို ညီမလေး  
လဲ အရောင်းစားခံသွားရပြီပေါ့  
နော်”

အစ်မကြီး ခေါင်းကို  
ညှင်သာစွာ ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ညီမ  
လေးလဲ မမလိုပဲ အရောင်းစား  
ခံလိုက်ရပြီလေ။ အဓိက တရား

ခံက ထော်ချိုင်းတို့လို လူကုန်ကူး  
သူတွေရဲ့ ဖြားယောင်းသွေး  
ဆောင်မှု၊ အယုံသွင်းမှု၊ အထင်  
ကြီးအောင် ငွေကြေးအမြောက်  
အမြား သုံးစွဲပြမှုတို့ကို အသိ  
ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်ရမယ်။ မမဇာတိ  
က ရန်ကုန် ဒဂုံမြို့သစ်ကပါ။ မမ  
လုပ်ငန်းက စက်ချုပ်ဇာပန်းထိုး  
တဲ့ လုပ်ငန်းပါ။ ထော်ချိုင်းနဲ့  
ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီး သူ့ရဲ့အ  
ပြောကောင်း အယုံသွင်းတတ်မှု  
ကြောင့် ခုလို အရောင်းစားခံ  
လိုက်ရတာပါ ညီမလေးရယ်။  
အမှန်တော့ ထော်ချိုင်းဟာ ဒီ  
နိုင်ငံမှာ သူ့မယားကြီးရှိရက်နဲ့  
မမတို့ကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး  
လုပ်ရက်တာမို့ သူ့ကိုရင်နာလို့  
မဆုံးပါဘူးကွယ်”

“ဟင် ထော်ချိုင်းမှာ  
မယားရှိတယ်။ ဟုတ်လား မမ”

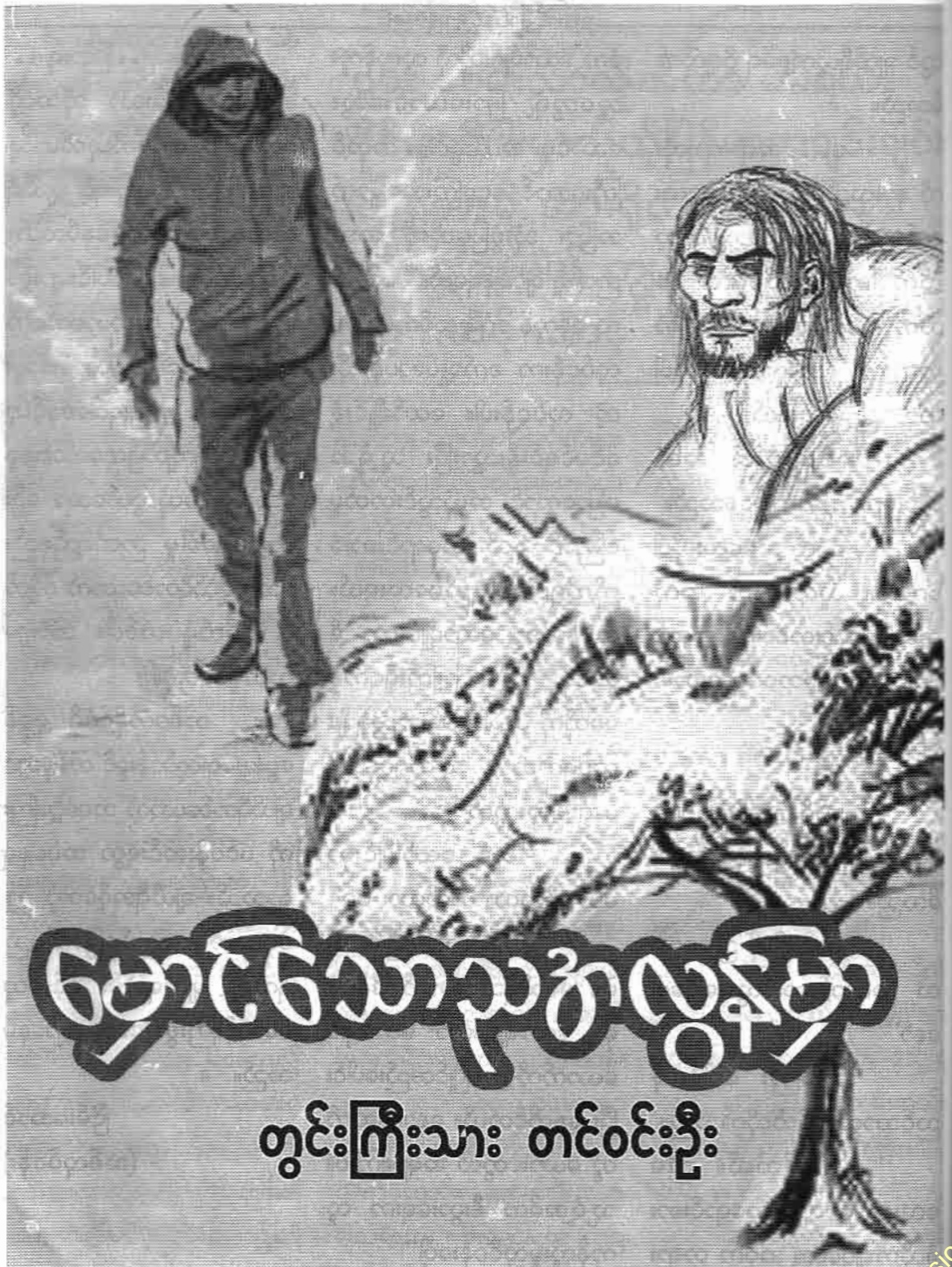
“ဟုတ်တယ် ညီမလေး  
ရဲ့။ မမသိရသလောက် ဒီနိုင်ငံ  
မှာ ထော်ချိုင်းဟာ မယားနှစ်  
ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းပေါင်း  
ပြီး နေထိုင်တယ်။ နောက်ဆက်  
တွဲ မယားတွေလဲ အများကြီးပဲ။  
သူ့ရဲ့အဓိက စီးပွားရေးက လူ  
ကုန်ကူးမှုလုပ်ငန်းပေါ့”

ကြားရ .. ကြားရ ..

နားဝမှာ မချမ်းသာ ဆိုသလို  
ထော်ချိုင်း ရက်စက်ယုတ်မာသူ  
အကြောင်းကို တွေးရင် ချယ်ရီ  
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။  
ဖြစ်တည်ရာ ဘဝပေါင်းများစွာ  
တွင် ဤကဲ့သို့ ယုတ်မာရက်စက်  
သည့် လူမျိုး၏ဖြားယောင်းသွေး  
ဆောင်မှုမျိုး မကြုံရပါစေနှင့်ဟု  
သာ ချယ်ရီကျိတ်၍ဆုတောင်းနေ  
မိသည်။ အယုံလွယ်သော စဉ်း  
စားတွေးခေါ်မှု ဉာဏ်ရည်နည်း  
သော ချယ်ရီတစ်ယောက် ကျိတ်  
၍ ငိုရှိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမ  
တတ်နိုင်တော့။

တစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ ပုစွန်  
မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းခွင် တစ်ခုတွင်  
ချယ်ရီတစ်ယောက် ဘဝဝဋ်ကြွေး  
ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ဆပ်နေရ  
ရှာသည်။ ချယ်ရီအဖို့တော့ ဤ  
ဝဲဂယက်မှ လွတ်မြောက်မည့်  
ရက်ကို မျက်ရည်မိုး နှင့်အတူ  
မောပန်းကြီးစွာ စောင့်မျှော်နေမိ  
သည်။ ။

ငြိမ်းအောင်  
(သစ်လုပ်ငန်း)



“မှောင်သောည အလွန်မှာ”  
တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

ကိုကျင်မောင် တစ်ယောက် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းလိုက်ပြီး ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ပလတ်စတစ်နှင့်ထည့်ထားသည့် ကွမ်းထုပ်ကို ခါးမှာ ညှပ်လိုက်သည်။

နေစောင်းပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်သည် ကိုကျင်မောင်အတွက် အပုပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ ဝမ်းတွင်းက လှိုက်၍ တက်လာသည့် ဝမ်းခေါင်းလေသံ တစ်ဝေါဝေါဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ဝေသည်အထိ ပျို့အန်ကာ တောင့်တတတ်သည့်အချိန်ဖြစ်၏။

ကိုကျင်မောင် ဘာကိုတောင့်တသနည်း။ အခြားမဟုတ်။ သောက်နေကြ ပင်ကျရည် (ပင်ပေါ်ဆွဲ)ထန်းရည်ပင်ဖြစ်သည်။ ပင်ပေါ်ဆွဲထန်းရည်ဆိုသည်က ညနေခင်းအချိန်တွင် မြူအိုးချအပြီး ထန်းရည်အနည် (အလင်ဟု ခေါ်ကြသေးသည်) ကို အချိုးကျချန်ပြီး ပြန်ဆွဲသည်ကိုခေါ်သည်။ မြူအိုးချချိန်အနည် (အလင်)နှင့် ထန်းနို့က ပြန်ဆွဲ

ပြီး နောက်ရက်ညနေအထိ ဆွဲသော ထန်းရည်ကို (ပင်ပေါ်ဆွဲ)ဟု ခေါ်သလို အောက်လောင်းထန်းရည်ဆိုတာ ရှိသေးသည်။

အောက်လောင်းထန်းရည်ဆိုသည်က ပင်ပေါ်ကျလာသည့် ထန်းရည်ချိုကို အနည် (အလင်)ထည့်ထားသည့် ထန်းရည်အိုးထဲ လောင်းပြီး မြေအောက်တွင်ထားသည့်ထန်းရည်ကိုခေါ်သည်။ အဲ- ပင်ပေါ်ဆွဲနှင့် ပင်ကျရေနှစ်မျိုးမှ ကိုကျင်မောင် ကြိုက်သည်က ပင်ပေါ်ဆွဲကိုသာ ကြိုက်သည်။

ပင်ပေါ်ဆွဲက ငှက်ခါးတောင်လိုစိမ်းလဲ့လဲ့။ ခပ်ကြည်ကြည်၊ အောက်လောင်းထန်းရည်ထက်ခါးသက်မှု(အခါးဓာတ်) ပိုသည်။ အရောင်ကြည်၏ ထန်းရည်သား(မူးနိုင်အား)ကောင်းသည်။ သန့်သည်။ တစ်ခွက်ဆိုတစ်ခွက် သောက်လိုက်လျှင် သိသိသာသာ မူးသည့် ပင်ပေါ်ဆွဲ။ သို့ကြောင့် ကိုကျင်မောင်ကြိုက်တာလေ။

အောက်လောင်းရည်ဆိုသည့် ထန်းရည်ကပင်အောက်မှာ အနည်(အလင်)နှင့်ဖောက်ပြီး

အချို့ရေလောင်းရသည့်အမျိုး၊ ထိုအောက်လောင်းက အရောင်မကြည်လင်။ နည်းနည်းနောက်ကျိကျိ။ သောက်ရတာအရသာပေါ့။ ပင်ပေါ်ဆွဲလောက်မလေးပင်။ အနည်(အလင်)အကောင်းလျှင် ပိုဆိုးသည်။ အနည်မကောင်းပါက ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့်အရသာမရှိလှ။ အနည်ဆိုသည့် (အလင်)က ခုနစ်ရက်တစ်ကြိမ် အသစ်လဲပေးရ၏။ အချို့က ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်လဲသည်။ အနည်လဲသည့်ရက်ဆိုလျှင် မီး ဖုတ်ထားသော မြူအိုးကို အနည်ကျန်မရှိအောင် ပြောင်နေအောင် ဆေးကြောပစ်ရ၏။ ပြီးမှအနည်အသစ်ထည့်ရသည်။ အနည်နှင့် မြူအိုးက အသန့်ကြိုက်သည်။

အသုံး မပြုသည့် ထန်းရည် အနည်ကို ကြက်သွန်ဖြူ ကြက်သွန်နီ ဆီချက်ပြီးကြော်စားကြသည်။ အချို့က ကြက်ဥနှင့် ရောပြီးကြော်၏။ အရက်ဖိုသမားတွေက ထန်းရည်အနည်ကို အရက်ထပ်ချက်ကြ၏။ ထိုအရက်ကို (ထန်းရည်နည်ချက်အရက်)ဟုခေါ်သည်။

အဘယ်သို့ဆိုစေ ကို

ကျင်အောင်အကြိုက်ဆုံးက ပင်ပေးဆွဲထန်းရည်။ ကြည်လဲ့လဲ့နှင့်ငှက်ခါးတောင်တန်ရည်အိုးကိုမြင်မိ၏။ အထိုအခါ ပိုအန်ချင်စိတ်တွေပျောက်သွား၏။

“ကိုကျင်မောင် စောစောသွား။ စောစောပြန်။ ခေတ်အခါကကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

ဇနီးဖြစ်သူက ထန်းလျက်များကို နေလှန်းရာက ပြန်ရုပ်သိမ်းဆည်းရင်း စိတ်မချဟန်နှင့်ပြောသည်။

“အင်းပါ ငါသိပါတယ်အေးကျင်ရ”

ပြောရင်း ရွှေအပြင်ထွက်ခဲ့၏။ တကယ်တော့ ကိုကျင်မောင်မောင်တို့သည် ထန်းတောကို ပိုင်သလို၊ နှမ်း၊ ပဲစင်းငုံကျရာ သဲတော်မြေရှိသည်။ ပြောင်း၊ ဂျုံချရန် တစ်နယ်မြေလည်းရှိသည်။ ထန်းနှစ်ရင်းတက်ဆိုတော့ အပင်(၁၈၀)နှင့်အပင်ပေါက် (၅၀)ကျော်ရှိသည်။ အပင်ပေါက်တွေကထန်းလှီးလို့မရသေး။ ထန်းဖို၊ ထန်းမခွဲခြားလို့မသိနိုင်သေး။ ထန်းပျိုတွေဖြစ်၏။ အပျိုဖော်မဝင်သေးသည့် ထန်းတွေ။

ထန်းပိုင်ဆိုတော့ ထန်းရည်အတွက်မပူရ။ ထန်းသမားငှားစဉ်ကတည်းက စာချုပ်မှာပါပြီးသား။ နေ့စဉ် ပင်ပေါ်ဆွဲ တစ်လုံး (မြူတစ်အိုး)ဆွဲပေးရမည်။ ပင်အောက်လောင်းမလုပ်ရ။ သို့ကြောင့် ထန်းသမားက ပင်ပေါ်ဆွဲ ဆွဲပေးခဲ့၏။ ညနေတိုင်းသောက်နေကျ။

ထန်းတောနှင့် ရွှေကဝေးသည်။ အကြားမှာ အခြားထန်းတောရိုင်း၊ သရက်ခြံ၊ တောနာနတ်ရိုင်းတောတွေရှိသည်။ ခြံ၍ဆိုရလျှင်တောရိုင်း၊ လမ်းရိုင်းနှင့် နဘူးချုံ၊ မိုးနံချုံ၊ တောနာနတ်ပင်တွေကို ဖြတ်ရသည်။ လမ်းက မသာ၊ ချုံတွေကပေါ့။ သည်တော့ ခြေခင်း လက်ခင်းက အမြဲရှိသည်။ မြွေဟောက်၊ တောကြီးမြွေပွေးနှင့် ငန်းပုပ်၊ ငန်းတော်ကျားအထိတွေ့ရ၏။ တောကြွက်နက်ဆိုတာပေါ့မူပေါ့။ ပြီးပုဇာတ်တွေ လည်းရှိသည်။

အဆိုးဆုံးက ကိုလှခင်၏ လက်ပံပင်ကြီး အောက်ကို ဖြတ်ရခြင်းက ပိုပြီး စိတ်ချောက်ချားသည်။ ထိုလက်ပံပင်ကြီးအောက်က မဖြတ်လို့ မဖြစ်။

အခြားလမ်းကသွားလို့မရ။ သည်တစ်လမ်းသာရှိသည်။ အခြားလမ်းက ချုံတွေပိတ်ပိတ်ပိန်းနေသည်ကိုး။

လက်ပံပင်ကြီးက နှစ်ပေါင်းမည်မျှရှိသည်မသိ။ ပင်စည်ကြီးက ပေပါစည်ငါးလုံးခန့်မက။ မြင့်သည့် အမြင့်ကလည်း မော့ကြည့်လျှင် ပက်လက်လန် လဲမည့် အနေအထား။ အရိပ်ကလည်း ကောင်းမူကောင်း အကိုင်းအလက်တွေကတုတ်မှတုတ်။

ထို လက်ပံပင်ကြီးက သူရဲခြောက်သည်တဲ့။

မှန်သည် ထုံအပင်ကြီးအောက်က ဖြတ်သူတိုင်း(အချို့)ကို ခေါင်းခေါက်ခံရသူခံရ။ ခြေထောက်ဆွဲလဲ့သူ အလဲ့ခံရ။ ပြီးလက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသံ၊ ဟားတိုက်ရယ်သံ သဲ့သဲ့ကြားရသည်တဲ့။ တောက်ခေါက်သံ၊ အံကြိတ်သံလည်း ကြားရသူတွေရှိသည်။

ထိုအပင်ကို ဖြတ်ပြီး ပြန်ရမည်မို့ ဇနီး အေးကျင်က စောစောပြန်ဖို့ မှာခြင်းသာမက ခေတ်အခါကလည်းကောင်းသည်မဟုတ်။ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်နေချိန်ဆိုတော့ တစ္ဆေသူရဲထက် အ

ရွှေတောင်ရွာဒုက္ခရသန့်မဂ္ဂဇင်း

နီတွေ၊ ရဲဘော်ဖြူ၊ ရဲဘော်ဝါတွေကို ပိုပြီးကြောက်နေရသည့် အခါဖြစ်သည်။

ကိုကျင်မောင် တွေးရင်း ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြောင်းလေးမှတစ်ဆင့် ထန်းတောတွေ၊ သရက်ခြံတွေကို ဖြတ်သည်။ မကြာမကြာစရာ ကောင်းသည့် လက်ပံပင်ကြီး အောက်က ဖြတ်။ နာရီဝက်ကြာမှ မိမိထန်းတောကို ရောက်ခဲ့သည်။

အံ့အံ့အံ့အံ့အံ့

“ကိုကျင်မောင်”

“ဟေ့ .. ဘာလဲ”

ထန်းသမား ငတင့်က အနီးလာထိုင်သည်။ ပြီး-ကိုကျင်မောင်ကိုခေါ်သည်။

“ဟို .. မနွေညက သရက်တောရွာကို အလံနီတွေ ဝင်လာပြီး လူသုံးယောက်ကို သတ်သွားသတဲ့ဗျာ။ အင်း ... ဘယ်သူ့ အဖေခေါ်ရမှန်းမသိတဲ့ ခေတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရတဲ့ ခေတ်။ လက်နက်ကိုင်ဆိုရင် အားလုံး ကြောက်နေရပြီဗျာ။ ဘယ်တော့မှ လက်နက်ကိုင်တွေ ချုပ်ငြိမ်းပြီး လုံးဝ လွတ်လပ်မယ် မသိဘူးဗျာ”

“အင်း ... မကြာပါဘူးကွာ။ မတရားတဲ့ သူဆိုတာ နေဝင်ချိန်၊ အမှောင်ကျချိန်ဆိုတာ အနီးကလေးပါ။ ထားပါတော့။ ရဲဘော်နီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလံဖြူပဲဖြစ်ဖြစ် သောင်းကျန်းသူတွေ



ချည်းပဲ။ ဟိုတစ်လောကလဲ အလံနီနဲ့ ပျောက်ကျားတပ်တွေ တိုက်ပွဲဖြစ်တာ ကြည့်ပါလား။ သေလိုက်ကြတာ”

မှန်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဆယ်ရက်ခန့်က မကျီးစုရွာမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်စလုံးတိုက်ပွဲကျသည်။ ဘယ်သူတွေသေကြလဲ။ မြန်မာလူမျိုးတွေချည်းသေကြရတာ။ သေရမည်လေ။ ငါ့စွဲ

ပါတီစွဲ ဝါဒစွဲ၊ လက်နက်အားကိုး အာဏာငမ်း၊ ဖမ်းနေကြသူတွေ ချည်းကို။ ကိုယ့်အချင်းချင်းသတ်။ ဇာတ်တူသားစား၊ ဟင်္သာကိုးသောင်းမျိုးဖြုတ်နေသည့်ကာလ ကိုး။

“ကဲ ကိုကျင်မောင်လဲ မြန်မြန်သောက်။ မြန်မြန်ပြန်။ အလံနီ ကြောက်ရ၊ ပြီးတော့ တောလမ်းက ပြန်ရမှာဆိုတော့ ပိုးမွှားမြွေကြောက်ရ။ လက်ပံပင်က သူရဲလန်ရနဲ့ဗျာ။ ဒီအပင်က သိပ်ကြမ်းတာ”

ပြောရင်း အုန်းမှုန့်ခွက်နှင့် ထန်းရည်ကို ခပ်သောက်သည်။ အနည်းအကျဉ်းသာကျန်တော့သည်။ လူကလည်းမူးလာပြီ။ မူးနေပြီ။ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည် မို့ ဘယ်အရာမှ မကြောက်သလိုလို ...။

အာပူလာတော့ လျှာက သွက်နေသည်။ ပြန်ရန်ပြောသည့် ငတင့်ကလည်း စကားနားထောင်ချင်၍ ထိုင်ရကမထ။ အလံနီတွေအကြောင်း၊ တစ္ဆေသူရဲအကြောင်း။

“နို့ နေပါဦး၊ ဦးမြခင် လက်ပံပင်ဆိုတာ ဒီအပင်ကြီးက

ဦးမြခင် ပိုင်တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ခေါ်တာလားဗျာ”

ငတင့်က အလျင်စလို မေး၏။ မေးမည်ဆိုက မေးထိုက် ပါသည်။ ငတင့်က ကိုကျင်မောင် တို့ ရွာကမဟုတ်။ ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက် ရွာက။ ဒီရွာကို ရောက်လာတာ မကြာသေး။ တစ်နှစ်သာရှိသေးသည်။ ငတင့် အဖေက ပျောက်ကျားရဲဘော် တစ်ဦး။ တစ်ည အလံနီတွေဝင် လာပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကို သတ်၊ အမေ့ကို ရိုက်နှက်သွား၍ ရွာမှ မနေရဲလို့ ကျင်မောင်တို့ ရွာပြောင်း လာရင်း ထန်းတက်နေရသူ။

“ဒီအပင်က ဦးမြခင် ယာဘေးပေါက်နေတာဆိုတော့ ဦးမြခင် အပင်ပေါ့ကွာ။ တကယ် တော့ ဦးမြခင် ယာဘေးက ဦးလှ မောင်အခင်း။ အပင်က ဦးမြခင် ချုပ်စပ်နပ် ဦးလှမောင် ချုပ်စပ် ကန်သင်းပေါ်ပေါက်နေတာ။ အဲ အပင်က ကြီးလာတော့ ဦးမြခင် က သူ့အပင်ပါ ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်နဲ့ သူကြီးကိုပြောပြီး သူ့အ ပိုင် လုပ်လိုက်တယ်လေ။ သူကြီး က ဦးမြခင်ရဲ့အစ်ကို ဦးမြခင်ကိုး။ ဒီတော့ ဦးမြခင်အပင် ဖြစ်သွား

တာပေါ့ကွာ။ ထားပါတော့။ ကိုယ် ပြောချင်တာက အဲဒီ ဦးမြခင် ဟာ သူ့အပင်ပါလို့ သတ်မှတ် အပြီး အိမ်ပြင်ဆောက်ရင် ပျဉ် ကာမယ်ဆိုပြီး လက်ပံပင်ကြီးရဲ့ အကြီးဆုံးအကိုင်ကိုချိုင့်တယ်။ အဲ ကာရံသင့်ရင်အပင်ကြီးပါ လဲမယ်ပေါ့ကွာ။ အဲ အကိုင် ချိုင့် အပြီး နောက်ရက်လည်းနဲ့ တော ထဲအသွား နွားတွေလန်ပြီး က ဆုန်စိုင်းအပြေး ဦးမြခင်တစ် ယောက် ကျင်းထဲကျပြီး လူလဲ သေ၊ နွားနှစ်ကောင်ပါဆုံး၊ လည်း လဲ ကျိုးပေါ့ကွာ”

“အင်း သနားစရာပဲ နော်”

ငတင့်ကဝင်ပြောသည်။ ကျင်မောင်က ခေါင်းခါ ရင်း-

“မသနားသင့်ဘူးကွ။ ဒီလူက လူ့ လောဘသမား။ အင်္ဂလိပ်တွေရင် အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပေါင်း၊ ဂျပန်တွေရင် ဂျပန်နဲ့ ပေါင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်၊ တော်လှန် ရေး ရဲဘော်တွေ ဘယ်မှာရှိတယ် လို့ သတင်းပေးတာသူပဲ။ အဲ တိုတိုပြောရရင် ရွာထဲက တင် ကြေးအရပေါ့ကွာ။ လက်ပံပင် အစောင့်က အပင်ကိုချိုင့်လို့ နွား

တွေလန်အောင်လုပ်၊ လူကိုအပြီး သတ်ပစ်တာတဲ့ကွ။ ဦးမြခင်ရဲ့ လိပ်ပြာကို အဲဒီမှာ အစောင့်ချ ထားတာတဲ့”

ဪ... ဒါကြောင့် လက်ပံပင်က သရဲခြောက်တယ်၊ လှန့်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေ တာကို”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ။ ဒီလူညွှာကွ။ သူ့အိမ် သူ့လယ် ကို သိပ်စွဲတာ။ ဒီလက်ပံပင်ကြီး ကိုလဲ စွဲနေမှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွတ် လွတ်ဖို့မလွယ်ကူဘူး။ အစွဲကြီးပြီး အပင်ကိုကပ်နေတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်မယ်ဗျာ။” ဟို တစ်လောက အေးမေရွာကို အ ပြန် မိုးချုပ်တဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ကလေးငိုသံကြားရသတဲ့။ အမ လေး အေးမေမေပျာ အပြေး ကောင်းလို့တဲ့ဗျာ”

ငတင့်က သူကြားသည့် သတင်းကိုပြောပြသည်။ အေးမေ သာ မဟုတ်။ အခြားသူများကို လည်းအသံပေးပြီး အခြောက်ခံရ ဖူးသည်။ ပြီးလူညည်းသံ၊ ငိုသံ တွေပါကြားရစမြဲ။ တွေ့ကြုံသူ တွေ ဒုန့်ဒေး။

“ကဲ... ကဲ စကားပြော

လိုလဲကောင်း၊ နားထောင်လိုလဲ ကောင်းပါရဲ့။ ကိုကျင်မောင် ပြန် တော့ဗျာ။ မိုးတောင်ချုပ်တော့ မယ်။ ရော့ ... လက်နှိပ်မီး ယူသွားဗျာ ... နော်”

ငတင့် သတိပေးမှ အမှတ်ရသည်။ မှန်၏။ နေဝင်ခဲ့တာကြာပြီ။ မိုးချုပ်လေပြီ။ ကိုကျင်မောင် တစ်ယောက် ပြန်ခဲ့သည်။ စီးလာသည့် ခုံဖိနပ်ကို တရုပ်ရှုပ် မြည်အောင်စီးရင်း တောလမ်းကိုနင်းခဲ့သည်။ ဖိနပ်သံပေးပြီး သွားလျှင် မြွေဆိုးတွေ ရှေ့မှာရှိပါက ကြိုတင်ပြီး ရှောင်ရှားတတ်သည်ဟုကြားဖူး၏။

အမူးရှိန်နှင့် လူသွားလမ်းကျဉ်းကျဉ်းမှာ ကိုကျင်မောင် တစ်ဦးတည်း ...

လေချွန်ရင်း သီချင်း ကြူကြူဆိုလို ...

အမှောင်ဖုံးသော ဝန်းကျင်ကို ဝေဝေကြည့်ရင်းလာခဲ့၏။ အရာအားလုံး မှောင်မည်းမည်း အောက်တွင်ပြားပြားဝပ်ဝပ်၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံက နားကွဲမတတ်။ ပြီး .. တောကြွက်များ မြည်သံ၊ မြွေတွန်သံတွေကြားရင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လက်ကိုင်ရင်းလာ

ခဲ့၏။

ထိုအချိန် ၊ မိမိရှေ့မှာ။

ခေတ်ခေတ်ခေတ်ခေတ်ခေတ်

ကိုကျင်မောင် ရှေ့မှာ သူရဲခြောက်သည်ဆိုသော လက်ပံပင်ကြီးက အမှောင်အောက်မှာ မားမားမတ်မတ်။ ရုတ်ခြည်းကြည့်လျှင် သူရဲကြီးတစ်ကောင် ရပ်နေသည့်အလား။ စားတော့ဝါးတော့မည် ဘီလူးကြီး တစ်ကောင် ရပ်နေဘိ အလား။

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းချရင်း စိတ်ကို အားတင်း၏။ သတ္တိကိုမွေး၏။ ခုံဖိနပ်ကို ဂလွမ်းဂလွမ်း မြည်သည့်အထိလာရင်း လက်ပံပင်အောက်ရောက်တော့မည်။ အသိက မကြောက်ဟု ဆိုပေမယ့် အတွင်းစိတ်၊ အတွင်းအသွေးအသားက လန့်နေ၏။ ကျောချမ်းလာ၏။ နားရွက်တွေပင် ကားလာသလိုလို။ ဆံပင်တွေတောင် ထလာသလိုလိုမျိုးခံစားရ၏။ ယိုးမယ်ဖွဲ့၍ အကြောင်းရှာပြီး ငတင့်နှင့် ပြောလာသည့် အကြောင်းတွေက ခေါင်းထဲဝင်လာ၏။ ပိုပြီးလန့်လာရန် ဖန်တီးလာပြီး။

ချောက်ထဲကျ သေသည့် ဦးမြခင်ပုံရိပ်ကိုမြင်မိ၏။ အစွဲကြီးစွာနှင့် ထိုအပင်မှာ အစောင့်အဖြစ် နေရသည်ဟု စကားများကို ကြားယောင်နေ၏။

“အူဝဲ .. အူဝဲ .. အူဝဲ ... အဲ .. အဲ .. အူဝဲ”

ထိုအချိန် လက်ပံပင်အောက်အရောက် အပင်ခြေရင်းမှ ကလေး ငိုသံကြားရင်း။

“ဟင်း .. ဒါ .. ဒါ ..”

ကလေးငိုသံ စူးစူးဝါးဝါးက ကျင်မောင်နှင့် ဘာမျှမဝေး။ အပင်ခြေရင်းက။

“အင်း .. သူရဲလား၊ တစ္ဆေလား ...”

သူရဲ၊ တစ္ဆေလားဟု တွေးမိပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေက နေရာမှ မရွေ့နိုင်။ ရပ်ရင်းငေး၊ ငေးရင်း ကလေးငိုသံကို နားထောင်။ နားထောင်ရင်း ဘယ်နေရာက ငိုသနည်းဟု အဖြေကိုရှာသည်။ ကလေးက ငိုဆဲ။ အာခေါင်ခြစ်၍ ငိုဆဲ ...။

“အပင် ခြေရင်းက”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်၏။

အား .. လား .. လား။

မှန်ပါသည်။ မွေးကင်းစ အရွယ် လား။ လသားအရွယ် သားလေး လား။ မသိနိုင်သည့်ကလေး။ အမယ်...။ အသေအချာ ကြည့် တော့ ယောက်ျားလေး။ အနီးမ ပါ။ ဘယ်လောက် ချမ်းရှာမည် လဲ။ ဘယ်လောက်ရေတွေ ငတ် လို့ မိခင်နို့ရည်တမ်းတလေမ လဲ။ မှည့်ခြင်တွေ ဘယ်လောက် ကိုက်လေမလဲ။ တော်ပါသေး သည်။ မြွေဆိုးတွေ၊ တော ကြောင်တွေ၊ တောကြက်ကြီး တွေနှင့် မတွေ့ပေလို့၊ နို့မို့ဆို မလွယ်။ မြွေနှင့်တွေ့က ပေါက် သတ်မည်။ တောကြက်၊ တော ကြောင် တွေနှင့်တွေ့ပါက က လေးအသားကို ကိုက်ဖဲ့စားပစ် ကြမည်။

“အင်း... ဘယ်က မြင်းမက လင်ကောင် မပေါ်ဘဲ မွေးပြီး ပစ်ထားပါလိမ့်”

တွေးရင်း ကလေးအနီး ကပ်လိုက်၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကို အဆက်မပြတ် ထိုးထား၏။ ကလေးကို မီးရောင်အောက်မှာ အတိုင်းသားမြင်ရ၏။ ကြည့်စမ်း ဝဝကစ်ကစ်လေး။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အသားနှင့်။ ပြီး... ခေါင်းက

ဆံပင်ကလည်း ကလေးနှင့်မ လိုက် အတော်ရည် နေပြီ။ နောက်... ငိုရလွန်း၍ မျက်ရည် တွေစီးလို့။ အာခေါင်နီကြီးဖြဲ ထားကာရှိုက်ဆဲ။ ပြုတစ်ပြုတစ် လုပ်နေသော လျှာလေးမှာ ပန်း ပြားပင်လို ယိမ်းနေဆဲ။

“ဟင်း... နွားမတန်း သား မခင်သလိုမျိုး။ ကမြင်း ကြောထတုန်းကတော့ထကလေး ကျတော့ပစ်ကြ။ ဘယ်ရွာက ကမျင်းမကများ...။”

တွေးရင်းနှင့် ကလေး ကိုကြည့်ဆဲ။ ကလေးက “အဲ့ အဲ့”အသံ “အူပဲ... အူပဲ” အသံ ပေးရင်းကယ်ပါ ကူပါခိုင်းနေပြီ။ ငိုသံကြောင့် ပါးစပ်ကို ကြည့်မိ တော့၊ အမယ် အပေါ်သွားနှစ် ချောင်းက အတော်ပင်ရည်လို့။ ဟန်ကျပြီ။ ကျင်မောင်ကကလေး ချစ်တတ်သူ ယောက်ျားလေးဆို ပိုပြီး ချစ်တတ်သည်။ အိမ်က ငခွေးနှင့် အဖော်ရအောင် မွေး စားရမည်။ အေးကျင်ကို အကျိုး သင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြလျှင် မွေးစားမည်ကအမှန်။ ကလေးမှာ ငိုရင်း မျက်တောင်ခတ်ခြင်းမရှိ။ ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းမျက်လုံးကြီး လှန်

ပြီး ကြည့်ပုံက ကလေးနှင့်မလိုက် ဖက်။

“ကဲ... သမင်မကုသိုလ် ငါ့ကုသိုလ်ပဲ... လာ... လာ...”

ကလေးကို ပွေ့ယူလိုက် ၏။ အေးစက်စက်နှင့် ရေခဲတမျှ အထိအတွေ့ကိုခံရင်း-

“ဟား... အေးစက်နေ တာပဲကွာ။ ဘယ်ချိန်ကများ ပစ်ထားကြပါလိမ့်မလဲနော်။ အင်း... မိုက်ပါဘိတော့။ မိခင်စိတ် မရှိတဲ့ ကမြင်းနီမ။ ကိုယ့်ရင် သွေးကိုမှ ပစ်ရတယ်လို့...”

ချီပိုးရင်း လက်ပံပင် အောက်မှ ထွက်ခဲ့၏။ ပထမ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရင်ခွင်ရှေ့မှာ ပွေးပိုက်လာ၏။ ကြာတော့လက် ညောင်းလာသည်။ နောက် ညာ ဘက်ခါးထစ်တွင် ခါးထစ်ခွပြီး ချီခဲ့၏။ ကိုကျင်မောင် လက်ထဲ ရောက်သည့်အထိ ကလေးက ငိုဆဲ။ ရှိုက်ဆဲ။

“တိတ်ကွာ... တိတ်... မင်း ကံကောင်းပြီးသာမှတ်... သိလား...”

အမှောင်ကို အားပြုရင်း လာခဲ့၏။ မကြာပါ။ ညာဘက်ခါး ထစ်တွင် ခွချီလာသည့် ကလေး

ကိုယ်သည်လေးလံလာ၏။ လက်  
ညောင်းလာပြီ။

“အား... မင်းကိုယ်က  
လေးပါလားကွ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ။  
မင်းကို မပစ်ခင်က မင်းအမေရဲ့  
နို့ကိုအတင်ဆိုထားတာနဲ့တူတယ်။  
အီး- လေးသမ္မ နစ်လိုပဲကွာ”

သဘောကျလို့ ရယ်  
ရင်း ညာဘက် ခါးထစ်ခွထားရာ  
မှ ကုန်းပိုးလိုက်၏။

“ညောင်းသကွ။ နောက်  
ကျောကလိုက်ခဲ့။ ကြားလား”

ပြောရင်း ကုန်းပိုးခွသူ  
ကိုကျင်မောင် ကလေးကို ဘယ်  
လက်နှင့် နောက်ပြန်ထိန်း ညာ  
ဘက်လက်နှင့် လက်နှိပ်မီးထိုး။  
ခုံဖိနပ်ကို မြည်အောင်စီး။

မကြာပါ။ ရွာဆီက ခွေး  
အူသံတွေကြားရ၏။ ကြက်တွန်  
သံ၊ လူသံတွေကြားရပြီ။ ကျင်  
မောင်မှာ ကလေးကို ကုန်းပိုးရင်း  
ခရီးနှင့်ဆဲ။

ထိုအချိန် ကလေး၏  
ခန္ဓာကိုယ်သည် လေးလံမှု ပို  
လာ၏။ လေးမှန်းမသိ ပိုပြီး လေး  
လာ၏။ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ  
ညာလက်နှင့် ကလေးကို ဆက်  
ထိန်းရင်း ဘယ်လက်နှင့် လက်

နှိပ် မီးထိုးသည်။

ကလေးငိုဆဲ။

“ဟေ့ကောင်။ လေးရ  
တဲ့အထဲ နားညည်းသကွာ။ မ  
ငိုနဲ့”

မှန်သည်။ ကလေးငိုနေ  
သည်။ ကလေး၏ ငိုသံသည်  
စောစောက အသံမျိုး မဟုတ်။  
စောစောက ကြည်လင်လင်၊ တ  
စာစာ ကလေးအသံစစ်စစ်။ ယခု  
အသံက ငိုသံလိုလို၊ ညည်းသံ  
လိုလို အသံမျိုး။

“အဲ့ အူဝဲ” အသံမှ  
“အီး -ဟီး - ဟီး” အသံလိုလို။  
ပြီး-အံကြိတ်သံလိုလိုမျိုး။ လူကြီး  
တစ်ဦး၏ အသံမျိုး။ သေငယ်  
ဖော မြောနေသည့် လူမမာ  
ညည်းသံမျိုး။

“ဟာ ဒီကောင် အသံ  
ကလဲ ကြာလေ အသံကြီးလေး  
ပါလားကွ။ မင်းတော့လား...  
အိမ်ရောက်မှ ရိုက်လိုက်ရဦး  
မယ်။ ခွေးမသား။ အဲ အဲ အဖေ  
သားရေ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ပြောရင်းရှိစဉ် သရက်ခြံ  
ထဲဝင်ခဲ့၏။ သရက်ခြံဆိုတော့ ပို  
ပြီး မှောင်လို့ သွေးလန့်စရာ  
ကောင်းနေသည်။

ထိုအချိန် ကိုကျင်မောင်  
အသံစိတ်၊ အသံအာရုံထဲမှာ အ  
ချက် နှစ်ချက်ကို သတိရလိုက်  
၏။ ပထမ အသံ။ ဒုတိယ ပို၍  
ပို၍ လေးလံလာမှု၊ ကြည့်လေ  
ကလေးချိုပိုးလာရသည့် အလေး  
ကြောင့် ခရီးက ထင်သလောက်  
မတွင်ကျယ်ချေ။ စိတ်ထဲ သံသ  
ယ ဖြစ်လာ၏။ ကလေးချိုပိုးလာ  
သောအလေးချိန်သည် မိမိခန္ဓာ  
ကိုယ်ထက် လေးလံနေသည်ဟု  
မသိစိတ်က သိလိုက်ပြီ။

ဘာလို့ လေးလာရ  
သလဲ။ ပြီး နောက်ဆီက တရွတ်  
တိုက်သံလိုမျိုး ကြားရ၏။

“အင်း ဒီကောင်ကို  
ချပြီး နားမှ”

ကျင်မောင် နားချင်ပြီ။  
ရုတ်တရက် လက်နှိပ်မီးထိုးရင်း  
ကလေးကို ချမည့်အလုပ် မြင်  
လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်  
လိပ်ပြာစဉ်သည်အထိ သွေးပျက်  
သည်အထိ ခံစားသွားရသည်။  
ကြည့်။ ကြည့်လေ။ ကလေး  
သည် တွေ့စကလို မဟုတ်။  
လက်ထဲမှာပင် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်  
ထက်ကြီးနေ၏။ ဆံပင်တွေက  
ခါးအထိရှည်လို့။ မျက်လုံးက

လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးထက် ကျယ်၏။ ပါးစပ်ကြီးက ရေမြင်း ပါးစပ်ထက် ပို၏။ နှာခေါင်းက ပန်ချာပီ ကုလား နှာခေါင်းအတိုင်း။ ပြီး - အထက်သွားတွေ၏ အရှည်က အောက်မေးရိုးအထိ ငေါင်ထွက်လို့။

ပြီး... ပြီးတော့... ကလေး၏ ခြေထောက် ခြေထောက်တစ်ချောင်းက ငါးတောင်ခန့်ရှည်ပြီး ခြေဖျားကြီးက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးအလား။ မြေပြင်ထက်မှာ တရွတ်တိုက်ပါလာဆဲ။ ဒါကြောင့် ပိုလေးနေတာကိုး။

ရုတ်ခြည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အနီးမြင်ကွင်းကြောင့် ကြက်သေ သေသွားသူက ကျင်မော့ပဲ။

“ဟင် ဘုရားရေ။ ကလေးက လူကြီးဖြစ်။ ကလေးငိုသံက လူမမာသံပေါက်၊ လေးကတာက ဒီ ခြေထောက်ကြီး တရွတ်တိုက်လိုက်နေလို့ပါလား။ အမလေး ငါက ကလေး မှတ်နေတာ။ သူ့ရဲ့ သူ့ရဲ့ကို ပိုးချီလာမိပါပေါ့လား။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

မိမိ ကျောပေါ်က ပြောင်းလဲလာနေသော နာနာဘဝ အကောင်အား မြေပြင်ကို ပစ်ပေါက် ပေါက်လိုက်၏။ မြေပြင်ဆီသို့အကျ ညည်းသံလိုလို ကြားရ၏။ လက်နှိပ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်တော့ ကလေး မဟုတ်တော့။ လူဝကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီး မျက်နှာပြင်က ဘီလူးလိုလို၊ ကျင်မောင် ဘာမျှ မတွေ့တော့။ စွတ်၍အိမ်ဆီအပြေး။

အိမ်အိမ်အိမ်အိမ်

အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာသည်မသိ။ ရောက်ရောက်ချင်း မြေပြင်မှာ ပစ်လဲကျသွားသူက ကျင်မောင်ပင်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျင်မောင် ဘယ်သောအခါမျှ မမေ့တော့။ တွေးရင်း ကြက်သီးထမိ၏။ သွေးလန့်မိ၏။

ကလေးအထင် ခေါ်လာခဲ့ရာက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသွင်ပြောင်းလဲလာသည့် ကလေး၏ ကိုယ်လုံး။

ပြီး မြေပြင်ပေါ် ပုံကျသည့်အထိ တရွတ်ဆွဲပါလာသည့် ခြေတစ်ဖက်။

ထိုအရာအားလုံးမြင်မိ

ပြန်တော့ သရဲ၊ တစ္ဆေဆိုတာ...

နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိနေပါပေါ့လားဟုတွေးရင်း ကျယ်ဝန်းသော ဘဝသံသရာ စက်ဝန်းအတွင်းမှ ဘဝအဖြာဖြာ ဘုံအမျိုးမျိုးကို လက်ခံလိုက်သည်။ ကံကံ၏အကျိုးဆက်ကြောင်းတရား၏ ဆိုးမှုကောင်းမှု၊ ငရဲကျမှု သရဲတစ္ဆေဖြစ်မှု၊ နတ်ပြည်စံမှု ဗြဟ္မာပြည်စံမှုတွေ ဖြစ်လာရတာပါလားဟုသိပြီးသည့်နောက်တွင်...

ကျင်မောင် အရက်ပြတ်ထန်းရည်ဖြတ်လိုက်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တရားလိုက်စားရင်းနှင့် -

ရောက်ရာ ဘုံဘဝဝယ် ကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ပြုပြုခဲ့သော ကုသိုလ်များကို အမျှပေးဝေရင်း။

“အားလုံး ကျွတ်တန်းလွတ်တမ်း တွေ့မြင်နိုင်ကြပါစေ” (ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုအား အကျယ်ချဲ့၍ ရေးသားအပ်ပါသည်)

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး



လူသတ်မှု  
ဓပုတ်သော  
လူသေမှု

မောင်မောင်မြင့်(ဥယျာဓိယာဓိ)



“လူသေမှု မဟုတ်သော  
လူသတ်မှု”

မောင်မောင်မြင့်  
(ဥဿာမြို့သစ်)

(၁)

ကျွန်တော် ငပုတောမြို့ နယ်၊ ငပုတောမြို့ ရဲစခန်းမှူး တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသော တစ်နေ့ ညနေ ၅ နာရီခန့်အချိန် တွင် အောင်မြေရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်လှနှင့် အဖွဲ့ဝင် ဦးမောင် မြတို့ ရဲစခန်းရောက်လာခဲ့ပြီး ၎င်းတို့ရပ်ကွက်တွင်နေထိုင်သော ကိုအေးဝင်းသည် ၎င်း၏ အိမ် အိပ်ခန်းထဲရှိ ထုပ်တန်းတွင် စောင်ကိုလည်ပင်းချည်၍ ကြိုးဆွဲ ချ သေဆုံးနေကြောင်း ကိုအေး ဝင်း၏ ဇနီး မအေးမြက လာ ရောက်အကြောင်းကြားသဖြင့်၊ ကိုအေးဝင်း အိမ်သို့ သွားရောက် ကြည့်ရာတွင်လည်း ကိုအေးဝင်း သည် အိမ်အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ထုပ်တန်းတွင် အညာစောင် အပြာစင်းနှင့် လည်ပင်းချည် လျက် ကြိုးဆွဲချသေဆုံးနေသည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကိုအေးဝင်း ဇနီး မအေးမြမှာလည်း အိမ်တွင် တစ် ယောက်တည်း ကြောက်လန့် ငို

နေ၍ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးမှုအား လာရောက်သတင်းပေး တိုင် ကြားခဲ့ကြပါသည်။

သတင်းရရှိသည့် အ ကြောင်းအရာများကို နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာမှု မရှိစေဘဲ ဥက္ကဋ္ဌ တိုင်ကြားချက်အတိုင်း လုပ်ထုံး လုပ်နည်းနှင့်အညီ ပြစ်မှု ၁၇ / ရာဇဝတ်၇၄- ပုံစံနှင့် သေမှုသေ ခင်း အခြင်းအရာများ ရေးသား ကာ တရားသူကြီးထံတစ်စောင် ပို့ရန်စီစဉ်ပြီး၊ တစ်စောင်အား ရဲစ ခန်းတွင်ထားလျက်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့် အတူ အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ ချက် ချင်းသွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဦး အောင်လှတို့ အဖွဲ့သည် အောင် မြေရပ်ကွက်ရှိ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံး နေသည်ဆိုသော ကိုအေးဝင်း အိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့ ခန်းတွင် ငိုယိုနေသောအမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ဘေးတွင်ရှိနေ သောသူတို့အား ဥက္ကဋ္ဌက ငိုယို နေသူမှာ ကိုအေးဝင်း ဇနီး မ အေးမြ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်ဘေးတွင် ထိုင်နေကြသူ ၁၀ ဦးခန့်က ကို အေးဝင်းနှင့် မအေးမြတို့ အမျိုး

များဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသိရ သဖြင့် ကိုအေးဝင်း ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးနေသည်ဆိုသော အခန်း အား သက်သေများ နှင့်အတူ အခန်းအဝမှ ကြည့်လိုက်ရာ ကို အေးဝင်းမှာ အိပ်ခန်းရှိ ထုပ်တန်း တွင် အညာစောင်အပြာစင်းဖြင့် လည်ပင်းချည်၍ ကြိုးဆွဲချ သေ ဆုံးနေသည့် အနေအထားကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးနေသည်ဆိုသောကိုအေး ဝင်းအလောင်းသည် ခြေထောက် နှင့် ကြမ်းပြင်လွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ခြေထောက် ဘေးတွင် စောင်နှင့် လည်ပင်း ချည်ပြီး ထုပ်တန်းတက် ချည်ရ မည့် ခုံကိုမတွေ့ရပါ။ ကိုအေးဝင်း အလောင်းရှိရာနှင့် စပေကျော်ခန့် ရှိသော ခြေရင်းအခန်းထောင့် တွင် စားပွဲတစ်လုံး ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွေ့ရပြီး စားပွဲပေါ်တွင် မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ခြင် ထောင်များတင်၍သိမ်းထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းတို့ကြောင့် ကိုအေးဝင်း ကြိုးဆွဲချသေဆုံး သည်ကို မသက်သာရာတွေ့လိုက် ရသဖြင့် ကျွန်တော်က-

“အခန်းထဲကို ဘယ်သူ

ဝင်သေးလဲ”

မေးလိုက်ပါသည်။ မအေးမြက သူ့အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ကတည်းက

“ဘယ်သူမှ မဝင်ကြောင်း”

ပြောရာ ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌအား-

“ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ပြောလိုက်စဉ် ဥက္ကဋ္ဌက

“ဗျာ”

ဆိုသည့် အသံထွက်လာရာ ကျွန်တော်က-

“ကြိုးဆွဲချ သေတဲ့လူက ခုံပေါ်တက်ပြီး ထုပ်တန်းမှာလည်ပင်းကို စောင်နဲ့ချည်ပြီး ခုန်ချရမှာဆိုတော့ ခုံဟာ တန်းလန်းရှိနေတဲ့ အလောင်းဘေးနားမှာပဲရှိနေရမှာဆိုတော့၊ ကြိုးဆွဲချသေပြီးမှ ခုံကို အခန်းထောင့်မှာ ပြန်ထားနိုင်ပါ့မလား”

ဟုပြောလိုက်မှ ဥက္ကဋ္ဌက

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ”

ဟု အံ့သြသံ ထွက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကို

အေးဝင်း ကြိုးဆွဲချသေဆုံးနေသော အလောင်းရှိရာ အခန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ အခန်းအဝှမ်းပင် အချင်းဖြစ် အခြေအနေအား အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ကြိုးဆွဲချသေဆုံးသည့် လက္ခဏာများ အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့် မတွေ့ရသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌအား “ကိုအေးဝင်း ကြိုးဆွဲချသေဆုံးခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟုပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလောင်းအား အသေးစိတ်စစ်ဆေးရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ခြေရာ လက်ရာမပျက်ခင် မြေပုံရေးဆွဲရန်နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် လိုအပ်နေ၍ နယ်ထိန်း ဒုတပ်ကြပ်တပ်ဝင်းအား မြေတိုင်းစာရေးနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတို့အား ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

မြေတိုင်း စာရေးနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာတို့မှာလည်း မကြာခင်မှာပင် ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် သက်သေများရှေ့ပြုပင် လိုအပ်သည့် အနေအထားများအတိုင်း အခင်းဖြစ် မြေပုံရေးဆွဲခြင်းနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းတို့အား ဆောင်ရွက်စေပါသည်။



(၂)

အခင်းဖြစ် နေအိမ်သည် အောင်မြေရပ်ကွက်၊ ရွာလယ်လမ်းမကြီးဘေးတွင်ရှိနေသော ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုး တစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်လျက် ပေ ၄၀ x ၆၀ ခြံဝင်းအတွင်း အရှေ့ဘက်မျက်နှာ လှည့်ဆောက်ထားပြီး ခြံကို ဝါးကပ်များနှင့် ကာထားပါသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ၆ ပေခန့်ကျယ်သော အဝင်အထွက်တံခါးပေါက်ရှိ၍ ဝါးကပ်များနှင့်ပင် တံခါးအပိတ်အဖွင့်ပြုလုပ်သည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရပါသည်။ အိမ်ခြံရှေ့တွင် ၁၅ပေ အကျယ် လမ်းမကြီးရှိ၍ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဦးမောင်ကြီးအိမ်၊ ခြေရင်းဘက်တွင် ဦးဘခင်အိမ်၊ အနောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးကပ်လျက် ဦးလှဦးအိမ်တို့ရှိပါသည်။ အိမ်အမြင့်မှာ မြေကြီးမှ ၂ ပေခန့် အမြင့်ရှိပြီး ဘေးတံခါးပေါက်တစ်ပေါက်ရှိကာ ၎င်းတံခါးပေါက်မှ အိမ်ပေါ်တက်ရန် ၁ပေခွဲခန့်ရှိ ဖိနပ်ချွတ်ရှိပါသည်။ အိမ်မှာ ၄ပင် x ၃ခန်းပတ်လည်အိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ညောင်နား ၁၂ပေ ပတ်လည်ခန့်ကျယ်ပြီး

ရွှေတောင်အင်း၌ ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ညွှတ်ခန်းနောက်ကပ်လျက် ပေ  
၂၀ ပတ်လည်ခန့်ရှိ အိပ်ခန်းရှိပါ  
သည်။ ယင်းအိပ်ခန်းအတွင်း၌ပင်  
ကိုအေးဝင်း အလောင်းအား ကြိုး  
ဆွဲချ သေဆုံးနေဟန်ပြု၍ စောင်  
ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ထုပ်တန်းတွင်  
ချည်ထားသည်ကိုတွေ့ရပြီး ကြိုး  
ဆွဲချသေဆုံးနေသည့် လက္ခဏာ  
များမရှိဘဲ၊ လည်ပင်းညှစ်သတ်  
ထားသော လက္ခဏာများသာ  
တွေ့ရှိရပါသည်။

အိပ်ခန်းနောက်ဘက်  
ကပ်လျက်၊ မီးဖိုဆောင် ထမင်း  
စားခန်းများရှိ၍ နောက်ဘေးရှိ  
ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာသို့ထွက်  
သည့် တံခါးပေါက်တစ်ပေါက်  
လည်းရှိနေပါသည်။



(၃)

အခင်းဖြစ် အရပ်အား  
လိုအပ်သည့် မြေပုံရေးဆွဲခြင်း၊  
ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ မြေပုံကြမ်းရေး  
ဆွဲခြင်းများပြုလုပ်ပြီးဖြစ်၍ ကံ  
အေးဝင်း ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးနေ  
ဟန်ပြုလုပ်ထားမှုအား အသေး  
စိတ် အနီးကပ် စစ်ဆေးရာတွင်  
ကြိုးဆွဲချသေဆုံးသူ အလောင်း  
တစ်လောင်းတွင် ရှိရမည့် လက္ခ

ဏာများဖြစ်သော မျက်လုံး ပြူး  
ထွက်နေခြင်းရှိ၊ မရှိ။ ခေါင်းတစ်  
ဖက်စောင်း၍ ပါးစပ်မှ တံတွေး  
များစီးကျပြီးအောက်တွင်တံတွေး  
ကွက်များရှိ၊ မရှိ။ လျှာပြုထွက်  
နေခြင်း ရှိ၊ မရှိ။ လည်ပင်းတွင်  
ကြိုးရာများ ပေါ်နေခြင်းရှိ၊ မရှိ။  
ခြေဖျားလက်ဖျားများ မျက်နှာနှင့်  
အင်္ဂါစပ်တို့တွင် သွေးထွက်နေ  
ခြင်း ရှိ၊ မရှိ။ သုက်ရည်များ  
ထွက်နေခြင်း ရှိ၊ မရှိ။ လက်မ  
ကုပ်လျက် လက်သီးဆုပ်အတွင်း  
ကန့်လန့်ရှိ၊ မရှိ။ မျက်ဖြူအိမ်

အတွင်းနှင့် ပါးစသော မျက်နှာ  
နေရာများတွင် သွေးဥစက်များ  
ရှိ၊ မရှိ စသည့်အချက်များအား  
စစ်ဆေးကြည့်ရာ မတွေ့ရသဖြင့်  
ကြိုးဆွဲချသေဆုံးခြင်း မဖြစ်နိုင်  
ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သေဆုံးနေသူ ကိုအေး  
ဝင်း အလောင်းတွင် တွေ့ရှိရ  
သော အချက်အလက် ဒဏ်ရာ  
ဒဏ်ချက်များအား စစ်ဆေး  
ကြည့်ရာတွင် လည်ချောင်းလျော်  
အောက်တွင် လက်ချောင်း လက်



မရာများ တွေ့ရခြင်း၊ လည်ချောင်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပွန်းရှုဖူးရောင် ဒဏ်ရာများရှိနေခြင်း၊ လျှာထွက်၍သွားနှင့်ကိုက်ထားခြင်း၊ မျက်စိပြူးထွက်နေခြင်း၊ တံတွေးများ ထွက်နေသည်ကို မတွေ့ရခြင်း၊ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးအမြှုပ်များ ထွက်နေခြင်း၊ လက်သီးဆုပ်ထားသည့် လက္ခဏာများ တွေ့ရခြင်းတို့ကြောင့်၊ လည်မျိုညှစ်သတ်ထားသည့် လက္ခဏာအနေအထားများရှိနေသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသဖြင့်၊ လည်မျိုညှစ်သတ်၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အခင်းဖြစ် အရပ်နှင့် သေဆုံးသူ ကိုအေးဝင်း အလောင်းတို့အား လိုအပ်သည်များ အားလုံး စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အလောင်းဆေးရုံပို့၍ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး၏ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ချက်၊ ထင်မြင်ချက် တောင်းခံရမည် ဖြစ်သဖြင့် ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့၏ အကူအညီရယူပြီး အလောင်းအား ထုပ်တန်းတွင် စောင်တန်းလန်းနှင့်ချည်ထားရာမှ ဖြုတ်ယူ

ကာ ရဲအစောင့်နှင့်အတူ မြို့နယ်ဆေးရုံသို့ ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ကြိုးဆွဲချဟန်ပြုလုပ်ထားသော စောင်ကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းပါသည်။ အခင်းဖြစ်နေရာ ကိုအေးဝင်း စောင်တန်းလန်းနှင့်လည်ပင်းချည်လျက်ရှိနေသည့် အခန်းအတွင်းမှ လိုအပ်သည်များ အားလုံး စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ပြီး ဖြစ်သဖြင့်၊ ယင်းအခန်းမှ ထွက်၍ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင်ရှိနေသော ကိုအေးဝင်း၏ ဇနီး မအေးမြ အသက် ၃၀ (၁၁) ဦးကြည်မောင် အထည်ရောင်း၊ အောင်မြေ ရပ်ကွက်နေသူအား စစ်ဆေးရာ ၎င်း၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအေးဝင်း မှာ အသက် ၃၃ နှစ်ရှိပြီး လက်သမား အလုပ်လုပ်ကြောင်း၊ လက်သမား အဖွဲ့ဝင် လုပ်သား (၇)ဦးရှိရာ ၎င်း၏ ယောက်ျားက လက်သမား ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် ၅ နှစ်က နှစ်ဦးချစ်ကြိုက်၍ မိဘများ ခွင့်ပြုချက်အရ လက်ထပ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ သားသမီးများ မရှိသေးကြောင်း၊ ကိုအေးဝင်းမှာ ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်သူဖြစ်ပြီး၊

မည်သူနှင့်မျှလည်း ပြဿနာ မဖြစ်ဖူးကြောင်း၊ ကိုယ်လုံးသေးသေးသွယ်သွယ်ရှိပြီးတစ်ခါတစ်ရံ အပေါင်းအသင်းနှင့်အရက်သောက်တတ်ကြောင်း၊ ၎င်းက ဈေးတွင် အထည်ရောင်း၍ နံနက် ၇ နာရီ အချိန်အိမ်မှ ထွက်သွားရာ ကိုအေးဝင်း အိမ်တွင် ကျန်နေခဲ့ကြောင်း၊ ညနေ ၄ နာရီ အချိန် ဈေးပိတ်၍ ဆိုင်ပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာရာ အိမ်အရောက်တွင် တံခါးပွင့်နေသဖြင့် ၎င်း၏ခင်ပွန်းအားခေါ်ရာတွင် အသံမကြားရ၍ အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ရာ အိပ်ခန်းထဲတွင် ကိုအေးဝင်းမှာ ထုပ်တန်းတွင် စောင်နှင့် လည်ပင်းချည်ပြီး တန်းလန်းဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ၎င်းလည်း ကြောက်လန့်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ မဝင်တော့ဘဲ၊ အိမ်ပေါ်မှ အော်ဟစ် ဆင်းပြေးပြီး၊ နှစ်အိမ်ကျော်ရှိ ဥက္ကဋ္ဌအိမ် ရောက်သွားပြီး အဖြစ်အပျက်များ ပြောပြကာ ရဲစခန်းသို့ သွားရောက်တိုင်ကြားပေးရန်ပြောအပြီး ၎င်းလည်း မူးမေ့လဲသွားခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံပါသည်။

မအေးမြအား စစ်နေ



“အိမ်မှာ ဘူးသီးကြော်  
ကြက်သွန်ကြော် ကြော်ထားတာ  
ရှိလား”

မေးရာ အိမ်မှာ ကြော်  
ထားတာမရှိကြောင်း ပြောပြရာ  
ဥက္ကဋ္ဌက ၎င်းအိမ်နှင့် ငါးအိမ်  
ကျော် လမ်းဆုံရှိ ဒေါ်ခလေးမ  
အိမ်တွင် နံနက်နှင့်ညနေဘက်  
တို့တွင် အကြော်ရောင်းကြောင်း  
နှင့် အရက်ဆိုင်မှာလည်း လမ်း  
ဆုံမှ နှစ်အိမ်ကျော်တွင် လိုင်စင်  
ရ အရက်ဖြူဆိုင်ရှိကြောင်း ပြော  
ပြ သိရသဖြင့် အမှုပေါ်တော့မည်  
ဟုလည်း အတွေ့အကြုံများအရ  
ယုံကြည်လိုက်မိပါသည်။

အရက်သောက်ထား  
သည်ဟု ယူဆရသည့် အရက်နံ့  
များနံ့နေသည့် ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်  
ပန်ကန်ပြား၊ ဇွန်းတို့အား သက်  
သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်း  
ရမည်ဖြစ်သဖြင့် လုံးဝလက်နှင့်  
ကိုင်တွယ်ခြင်း မပြုဘဲ စစ်ဆေး  
ကြည့်ရာ အချိန်မှာ ည ၈ နာရီ  
ကျော်ဖြစ်ပြီး မိုးချုပ်နေသဖြင့် မီး  
အလင်းရောင် အားနည်းနေ၍  
ဥက္ကဋ္ဌထံမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ငှား  
ယူပြီး အသင့်ပါလာသော အမှု  
စစ်သေတ္တာထဲမှ မှန်ဘီဇူးနှင့်

ရင်းနှင့် ညှော်ခန်း အရှေ့ဘက်  
ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပုလင်းအ  
ဖြူ အကြီးတစ်လုံး ဖန်ခွက်  
အသေးနှစ်လုံး၊ စတီးပန်းကန်  
ပြားအတွင်း စတီးဇွန်းတစ်ချောင်း  
ထည့်ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ  
သဖြင့် ကျွန်တော်က မအေးမြ  
အား-

“ဟိုထောင့်က ဘာ  
ပုလင်းနဲ့ ပန်းကန်တွေက ဘာ  
လုပ်တာလဲ”

မေးလိုက်ရာ မအေးမြ  
က-

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်

ရောက်ကတည်းက တွေ့တာ  
ဘာလုပ်ထားတာ လဲမသိဘူး”

ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်  
လည်း ဥက္ကဋ္ဌအားခေါ်ပြီး အနေ  
အထားမပျက် မကိုင်တွယ်ဘဲ  
ကြည့်ရာ ပုလင်းက အရက်နံ့ နံ  
နေသည့်အပြင်၊ စတီးပန်းကန်  
ပြားထဲတွင် ကြက်သွန်ကြော်၊  
ဘူးသီးကြော်တစ်ခုစီ ကျန်နေ  
သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကြက်သွန်  
ကြော်နှင့် ဘူးသီးကြော်အား အ  
ရက်သောက်ရင်း အမြီးလုပ်သည်  
ဟု ထင်မြင်ချက် ချလိုက်မိပါ  
သည်။ မအေးမြအား-

ကြည့်ရာ အရက်ပုလင်း အဖြူ  
တွင် တစ်ဖက်၌ထင်ရှားနေသော  
လက်ဗွေရာနှစ်ခုနှင့် အခြား တစ်  
ဖက်တွင် ရှုပ်ထွေးပြီး ထပ်နေ  
သော လက်ချောင်းရာများအား  
တွေ့ရသဖြင့် အမှုဖော်ထုတ်ရန်  
အတွက် အကောင်းဆုံးသော  
သက်သေခံ ပစ္စည်းဖြစ်နေ၍  
လည်းဝမ်းသာမိပါသည်။ အရက်  
ပုလင်းနှင့်အတူ စတီးပန်းကန်  
ခွက်နှစ်လုံး၊ ဇွန်းတို့တွင် ထင်  
ကျန်နေသော လက်ဗွေရာများ  
ပျက်စေရန်အတွက်လုပ်ထုံးလုပ်  
နည်း ကိုင်တွယ်နည်းများနှင့်အ  
ညီ ကိုင်တွယ်ကာ သက်သေများ  
ချွေတွင် သိမ်းဆည်း၍ လက်ဗွေ  
ရာများရှိသော နေရာများအား မ  
ပျက်စီးစေရန် ထင်းရှူးသေတ္တာ  
အသေးတစ်လုံးအတွင်း မလှုပ်  
စေရန် စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းပါ  
သည်။

အခင်းဖြစ် အရပ်မှ  
လိုအပ်သည်များ စစ်ဆေးသိမ်း  
ဆည်း၍ အချိန်မှာလည်း ည ၉  
နာရီ ခန့်ရှိနေသဖြင့် အောင်မြေ  
ချင်ကွက်မှ ရဲစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့  
ပါသည်။



(၄)  
ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်  
ပြီး ကိုအေးဝင်း သေဆုံးမှုအား  
ရင်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌလာရောက်  
တိုင်ကြားသည့်အတိုင်းအတာအရ  
သေမှုသေခင်း ဖွင့်လှစ်ဆောင်  
ရွက်ထားသော်လည်း၊ ကျွန်တော်  
ကိုယ်တိုင် အခင်းဖြစ်အရပ်သို့  
သွားရောက်၍ သေချာစွာ စစ်  
ဆေးသည့် အခါတွင် လူသေမှု  
မဟုတ်နိုင်ဘဲ လူသတ်မှု ကျူး  
လွန်သည့် အနေအထားရှိနေ  
သဖြင့်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်  
တရားလိုပြုလုပ်ကာ ပြစ်မှုဆိုင်  
ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ  
တိုက်ရိုက်မဖွင့်သေးဘဲ မှုခင်း  
အား ထိန်းသိမ်းသည့်အနေဖြင့်  
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/  
၅၄ (လူသတ်မှုမသင်္ကာ)အရ  
အမှုဖွင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

သေဆုံးသူ ကိုအေးဝင်း  
အလောင်းအား စစ်ဆေးရန်  
အတွက် မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ  
သို့ ပို့ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် အ  
လောင်းမှာ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံး  
ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်၊ လည်ဖျို့ညစ်  
သတ်၍ သေဆုံးခြင်း ဟုတ်မ  
ဟုတ်နှင့် အခြားဒဏ်ရာများရှိမရှိ

လိုအပ်သည်များ စစ်ဆေးပေးနိုင်  
ရန်အတွက် ဆေးစာရေးသား  
ကာ မူခင်း တပ်ကြပ်ကြီး စာရေး  
စံသိန်းအား ပို့ခိုင်းခဲ့ပါသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်းသည်  
အမှုများ မဖြစ်ပွားအောင် ကြို  
တင်ကာကွယ်ကြရသလို ဖြစ်ပွား  
သော အမှုများကိုလည်း မှန်မှန်  
ကန်ကန် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အချိန်  
နှင့် တပြေးညီဖော်ထုတ်ဆောင်  
ရွက်ကြရန်လည်း အရေးကြီး  
သော တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်နေ  
သဖြင့် ယခုဖြစ်ပွားသော လူ  
သတ်မှု ပေါ်ပေါက်ရန်လည်း ည  
အချိန်မရှိ၍ နောက်နေ့မှ ဆက်  
လုပ်မည်ဟု အချိန်ဆွဲနေ၍မဖြစ်  
ပါ။ အချိန်ဆွဲနေလျှင် တရားခံ  
အား ပြတ်သွားနိုင်သည်ကို  
သတိထားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့  
အား ထမင်းစားသောက်ပြီးပါက  
အမှုနှင့်ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်  
အစီအစဉ်ရှိနေသဖြင့် ရဲစခန်းသို့  
လာရောက်ပေးရန်နှင့် ကူညီပေး  
ရန် မှာထားခဲ့ရာမှ ဥက္ကဋ္ဌနှင့်  
အဖွဲ့ဝင်များသည် ည ၁၁ နာရီ  
အချိန် ရဲစခန်းသို့ရောက်ရှိလာကြ  
သဖြင့် ရဲစခန်းတွင် အသင့်စီစဉ်

ရွှေတောင်အင်းရွက်ရသံမူဝင်း

ထားရှိသော နယ်ထိန်းဒုတိယကြိမ်  
တင်ဝင်း အဖွဲ့နှင့်အတူ အဖွဲ့(၃)  
ဖွဲ့ခွဲပြီး အမှုကွင်းဆက်များ ဖြစ်  
နိုင်သည့် အောင်မြေရပ်ကွက်  
လမ်းဆုံတွင် အကြော်ကြော်  
ရောင်းသော ဒေါ်ခလေးမအား  
လည်းကောင်း၊ အောင်မြေရပ်  
ကွက်အတွင်းရှိ လိုင်စင်ရ အရက်  
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးနောက်တိုးအား  
လည်းကောင်း၊ သေဆုံးသူ ကို  
အေးဝင်း၏ လက်သမားအဖွဲ့မှ  
ကျန် ၆ ဦးဖြစ်သည့် ကိုသန်း၊  
ကိုပု၊ ကိုယု၊ ကိုစု၊ ကိုနုနှင့်ကိုသံ  
လုံးတို့ကို ဖွဲ့ထားသော အဖွဲ့ (၃)  
ဖွဲ့နှင့် လိုအပ်သည်များ မှာကြား  
ပြီး အသီးသီး တာဝန်ပေးလျက်

ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူစေရာ၊ ည ၁  
နာရီခန့်အချိန် ခေါ်ခိုင်းသူ အား  
လုံးနှင့်အတူ အဖွဲ့အားလုံး ပြန်  
လည်ရောက်ရှိလာကြပါသည်။



(၅)

အမှုအတွက် လိုအပ်  
ချက်များ စစ်ဆေးရန်ခေါ်ယူလာ  
သူအားလုံးအား ကျွန်တော်က  
“ယခုလို အချိန်မတော်ခေါ်ယူ  
စစ်ဆေးရသည်ကို ခွင့်လွှတ်ကြ  
စေလိုကြောင်းနှင့် အမှုအမှန်  
မြန်မြန် ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက်  
အကူညီတောင်းရခြင်းဖြစ် သဖြင့်  
လည်း သိသမျှကို အမှန်အတိုင်း  
ပြောပြစေလိုကြောင်း” ပြောပြ

လိုက်ပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌက စခန်း  
မှူး အခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြ  
သော ခေါ်လာသူ (၅)ဦးလုံး၏  
မျက်နှာအမူအရာများကို အကဲ  
ခတ်လေ့လာကြည့်နေရင်း၊ အင်း  
စိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့တွင် မူခင်းသိပ္ပံ  
သင်တန်း (စုံထောက်သင်တန်း)  
တက်ရောက်ခဲ့စဉ်အချိန်က အ  
ငြိမ်းစား ဒုတိယရဲမင်းကြီး ဝဏ္ဏ  
ကျော်ထင်ဦးတင်ညွှန်က “လက်  
တွေ့ရဲလုပ်ငန်း” လာရောက်  
သင်ကြားပို့ချခဲ့စဉ် အချိန်က သင်  
ကြားပြောကြားခဲ့သော “အမှုစစ်  
တို့ ထာဝစဉ်လေ့လာ ကျင့်သုံးရ  
မည့်အချက်မှာ” “မကောင်းမှု  
ပြုခဲ့သောသူ၏ ဒီတံသည်း၊  
ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ဝမ်းနည်းခြင်း  
ဖြစ်နေတတ်သောကြောင့် သူ၏  
မျက်နှာကသည်လည်း ပကတိ  
အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ပြုပြင်ထား  
သော ဟန်မျှသာ ရှိတတ်သဖြင့်  
မတည်မငြိမ်နိုင်” ဆိုသည့် သင်  
ကြားပို့ချမှု “ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ အမြဲ  
တစေ့ကျင့်ကြကြိုးဝါးအားထုတ်  
ရမည့် အချက် တစ်ချက်ဖြစ်  
သည်” “ကောင်းမှုပြုခဲ့သောသူ  
၏စိတ်သည် ကြည်လင်ရှင်ယု  
အားရ နှစ်သိမ့်ကျေနပ် ခြင်းရှိ

“မကောင်းမှု ပြုခဲ့သောသူ၏  
စိတ်သည်၊ ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်  
ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်နေတတ်သော  
ကြောင့် သူ၏မျက်နှာကသည်လည်း  
ပကတိအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ၊ပြုပြင်ထား  
သောဟန်မျှသာ ရှိတတ်သဖြင့်  
မတည်မငြိမ်နိုင်”

ရွှေစာအုပ်အသင်း၊ ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

သောကြောင့် သူ၏မျက်နှာက  
သည်လည်း ပကတိအားဖြင့်  
တည်ငြိမ်သောအသွင်နှင့် ချမ်း  
သာသောစိတ်ကို ပြနိုင်သည်”  
ဆိုသည့် သင်ကြားပို့ချမှုအချက်  
နှစ်ချက်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်  
သတိရမိရင်း ခေါ်ယူလာသူ (၈)  
ဦး၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက အမှု  
အရာများကို အကဲခတ်ကြည့်နေ  
မိပါသည်။

စစ်ဆေးရာ၌ ခေါ်လာ  
သည့် (၈)ဦးထဲမှာ သံလုံးဆိုသူမှာ  
အခြားသူများနှင့်မတူဘဲ၊ တည်  
တည်ငြိမ်ငြိမ်မရှိ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်  
နှင့် ကြောက်လန့်နေသလို မျက်  
နှာ အမူအရာ ပျက်နေသည်ကို  
တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း  
စခန်းမှူးအခန်းမှ နယ်ထိန်းအ  
ခန်းသို့ထွက်သွားပြီး နယ်ထိန်း  
အဖွဲ့အား ခေါ်ယူလာသူ (၈)ဦးထဲ  
တွင် တရားခံ ပါလာနိုင်ကြောင်း၊  
ထွက်မပြေးနိုင်ရေးအတွက် အ  
ပြင်မှာသေချာစွာ စောင့်ကြပ်ကြ  
ရန်နှင့် ကျွန်တော် စခန်းမှူး  
အခန်းထဲဝင်သွားပြီးသည်နှင့် အ  
မှုစစ် အခန်းထဲကို သွားမည်ဖြစ်  
၍၊ အမှုစစ်အခန်းထဲတွင် ရောက်  
ပြီးသည်နှင့် ပထမဆုံးဒေါ်ခလေး

မအား အမျိုးသမီးအစောင့်နှင့်  
အတူ အမှုစစ်အခန်းထဲပို့ပေးပြီး  
ဒုတိယ ဦးနောက်တိုးအား ပို့ပေး  
ရန်နှင့် သံလုံးအား နောက်ဆုံးမှ  
လက်ထိတ်ခတ် ပို့ပေးရန်၊ ကျန်  
(၅)ယောက်အား လက်ထိတ်မ  
ခတ်ဘဲ တစ်ယောက်စီပို့ပေးရန်  
မှာကြားခဲ့ပါသည်။



(၆)

ကျွန်တော် အမှုစစ် အ  
ခန်းထဲရောက်ပြီးသည်နှင့် ပထမ  
ဆုံးအမျိုးသမီး အစောင့်နှင့်အတူ  
ဒေါ်ခလေးမအား ခေါ်လာသ  
ဖြင့် ဒေါ်ခလေးမအသက် (၅၀)  
နှစ် (၁၁) ဦးလူကြီး၊ အကြော်  
ရောင်း၊ အောင်မြေရပ်ကွက်နေ  
သူအား စစ်ဆေးရာ၊ ၎င်းသည်  
နံနက် ၅ နာရီမှ ၁၀ နာရီအထိ  
တစ်ကြိမ်၊ ညနေ ၃ နာရီမှ ည  
ရ ၃ နာရီအထိ တစ်ကြိမ်၊ အကြော်  
ကြော်ရောင်းကြောင်း၊ မနွေက  
ညနေ ၃ နာရီအချိန်ခန့် အ  
ကြော်ကြော်နေစဉ်အချိန်၊ တစ်  
ရပ်ကွက်တည်းနေ သံလုံးသည်  
ကြက်သွန်ကြော် ၅ခုနှင့် ဘူးသီး  
ကြော် ၅ခုမှာပြီး၊ အရက်ဆိုင်  
ဘက်သွားကြောင်း ခဏအကြာ

တွင် အရက်ဆိုင်မှ ပြန်လာရာ၊  
ပုလင်းအဖြူအကြီးနှင့် အရက်  
တစ်ပုလင်း ဝယ်လာသည်ကို  
တွေ့ရကြောင်း၊ အကြော်ရပြီ  
လားမေး၍ ၎င်းက ရပြီပြောပြီး  
ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ကြက်သွန်  
ကြော်နှင့် ဘူးသီးကြော်ထည့်ပေး  
လိုက်ရာ ပိုက်ဆံ ၁၀၀/-ကျပ်  
ပေး၍ အရက်ပုလင်းကိုခါးထိုးပြီး  
မောင်အေးဝင်း အိမ်ဘက်ထွက်  
သွားကြောင်း၊ ညနေ ၄နာရီ  
ကျော်ကျော်ခန့်အချိန် သုတ်  
သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် ၎င်းအိမ်  
ဘက် ပြန်သွားသည်ကို အကြော်  
ကြော်နေရင်းတွေ့လိုက်ရကြောင်း  
ထွက်ဆိုအစစ်ခံပါသည်။

ဒေါ်ခလေးမအား စစ်  
ဆေးပြီး သက်သေတစ်ဦးဖြစ်သူ  
ဦးနောက်တိုးအား ခေါ်လာသဖြင့်  
ဦးနောက်တိုး အသက် ၄၅ နှစ်  
(၁၁) ဦးတိုးတက် လိုင်စင်ရ အ  
ရက်ရောင်း၊ အောင်မြေရပ်ကွက်  
နေသူအား စစ်ဆေးရာ၊ မနွေက  
ညနေ ၃နာရီခန့်အချိန် တစ်ရပ်  
ကွက်တည်းနေအသိဖြစ်သူ “သံ  
လုံး”သည် အချက်ဖြူတစ်ပုလင်း  
လာဝယ်ရာ ပုလင်း မပါလာသ  
ဖြင့် ပုလင်းအဖြူ အကြီးတစ်လုံး

ရှုထောင့်မှန်းနှင်ရသမျှပုဂ္ဂိုလ်

ပါ ငှားပေးလိုက်ကြောင်း၊ ယခု အချိန်အထိ ပုလင်းကို ပြန်မပေး သေးကြောင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံပါ သည်။

ကျန်သက်သေများ ဖြစ် ကြသော မောင်သန်း၊ မောင်ပု၊ မောင်ယု၊ မောင်စု၊ မောင်နုတို့ကို ခေါ်ပြီး တစ်ယောက်စီ စစ်ဆေး ရာ လက်သမားဆရာ ကိုအေး ဝင်းအဖွဲ့တွင် နေ့စားလက်သမား များလုပ်၍ အောင်မြေရပ်ကွက်၌ ပင် နေထိုင်ကြကြောင်း၊ ဒုတိယ လက်သမားခေါင်းဆောင်မှာ ကို သံလုံးဖြစ်ကြောင်း ကိုအေးဝင်းမှ တစ်ခါတစ်ရံ အရက်သောက် တတ်ပြီး ကိုသံလုံးမှာ အရက် အမြဲသောက်တတ်ကာ အရက်မူး လျှင် သွေးဆိုးကြောင်း၊ ကိုအေး ဝင်းနှင့် ကိုသံလုံးမှာ သူငယ်ချင်း

များဖြစ်ကြပြီးအရက်အထူသောက် ရင်း စကားများတတ်ကြောင်း၊ စကားများသည့်အခါ ကိုသံလုံး က ကိုအေးဝင်းအား-

“မင်းက ငါ ယူမယ့် မိန်းမကို မရရအောင် ယူတဲ့ ကောင်၊ ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ မင်းမိန်းမကို ငါရအောင် ပြန်ယူ မယ်”

ပြောပြီး စကားများကြ ရာမှ ကိုအေးဝင်းက ထိုင်နေ သည့်ခုံနှင့် ကိုသံလုံးအား ရိုက် သော်လည်း ကိုအေးဝင်းက ပိန် ပိန်သေးသေးဖြစ်ပြီး ကိုသံလုံးက ဗလ ကောင်းကောင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုအေးဝင်း ခုံနှင့်ရိုက်သည်ကို ရှောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့က ဖျန်ဖြေပေးခဲ့ကြောင်း၊ နောက် နေ့ကျလျှင် အလုပ်ဆင်းလျှင်

ပြန်တည့်နေကြကြောင်း၊ ကိုအေး ဝင်း မိန်းမ မအေးမြအား နှစ် ယောက်အတူ ကြိုက်နေရာမှ ကို အေးဝင်းနှင့် လက်ထပ်ယူသွား ကြောင်း ကိုအေးဝင်းဘာကြောင့် သေဆုံးသည်ကို မသိရကြောင်း ထွက်ဆို အစစ်ခံကြပါသည်။

နောက်ဆုံး “သံလုံး” အား အမှုစစ်အခန်းထဲသို့ လက် ထိတ်ခတ်ခေါ်လာသဖြင့် သံလုံး အသက် ၃၃ နှစ်(ဘ)ဦးသံခဲ၊ လက်သမားလုပ်၊ အောင်မြေရပ် ကွက်နေသူအား စစ်ဆေးရာ ၎င်း သည် လက်သမားဆရာ ကို အေးဝင်းအဖွဲ့တွင် လက်ထောက် လက်သမား ဆရာလုပ်ကြောင်း၊ ၎င်းနှင့် ကိုအေးဝင်းမှာ ငယ်သူ ငယ်ချင်းများဖြစ်ကြောင်း၊ မနေ့ က တစ်နေ့လုံး လက်သမား အ



လုပ်နား၍ ကိုအေးဝင်းနှင့် မတွေ့မိကြောင်း၊ ၎င်း အရက်သောက်ပြီး ၎င်းအိမ်၌ပင် အိပ်ပျော်နေခဲ့ကြောင်း၊ ကိုအေးဝင်းဘာကြောင့် သေသည်ကို မသိရကြောင်း၊ ထွက်ဆိုနေသဖြင့် ကျွန်တော်က -

“ကဲ သံလုံး မင်း ပြောတာတွေက နားထောင်လို့ မကောင်းဘူးကွာ၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သံလုံးက -

“အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ စခန်းမှူးကြီးရယ်၊ အေးဝင်းနဲ့ ကျွန်တော်က အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အေးဝင်းကြိုးဆွဲချသေသွားတာကို ကြားလိုက်ရကတည်းက ကျွန်တော်လဲ လုံးဝ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု နားထောင် မကောင်းအောင် ပြောနေပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်က -

“ကဲ သံလုံး မင်းပြောတွေကတော့ နားထောင်လို့ မကောင်းဘူးကွာ၊ ငါ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောပြမယ်။ မင်း

မနေ့ ညနေ ၃ နာရီ လောက်မှာ ဦးနောက်တိုး အရက်ဆိုင်က အရက်ပုလင်းအဖြူကြီး တစ်လုံး ငှားယူပြီး အရက်ဝယ်တယ်။ ဒေါ်ခလေးမ အကြော်ဆိုင်က

**အေးဝင်း  
သေသွားတဲ့  
အခါ  
အဖြူရပြီး  
အေးဝင်းထံ  
အိပ်ခန်းထဲ  
ဆွဲသွင်းပြီး**



ကြက်သွန်ကြော် ၅ခု၊ ဘူးသီးကြော် ၅ခုဝယ်ပြီး ကိုအေးဝင်းအိမ်သွားပြီး အရက်သောက်ကြတယ်။ အရက်မူးလာတဲ့အခါကျတော့ မင်းက မကျေမနပ်ဖြစ်

နေတဲ့ မအေးမြကို မရလိုက်တဲ့ ကိစ္စ၊ မင်းကို ကိုအေးဝင်းက ခုံနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး စကားများကြရက၊ အရက် အရှိန်ကောင်းကောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ မင်းက ပိန်ပိန်သေးသေး ကလေးအရွယ် လေးလို ဖြစ်နေတဲ့ အေးဝင်းကို လည်ပင်းညှစ်ရင်း ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ပြီး အေးဝင်း သေသွားတဲ့ အခါ အကြံရပြီး အေးဝင်းကို အိပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းပြီး၊ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ အိပ်ရာပုံထဲက စောင်ကိုယူပြီး လည်ပင်းကိုချည်တက်၊ နောက်စားပွဲ ဘေးနားထားတဲ့ ခုံကိုယူတယ်။ မင်းက ဗလကောင်းတော့ အေးဝင်း အလောင်းကို မ၊ပြီး စောင်တစ်ဖက် အစနဲ့ အိပ်ခန်းထဲကထုပ်တန်းမှာ ချည်ပြီးတော့ ကြိုးဆွဲချသေဟန် လုပ်ထားတယ်။ မင်း အေးဝင်း အလောင်းကို ခုံနဲ့ တက်ချည်ပြီး တော့ ခုံကို ဒီအတိုင်း မထားဘဲ စားပွဲခုံနားပြန်ထားတယ်။ ကြိုးဆွဲချတဲ့လူက ကြိုးဆွဲချသေပြီးမှ ခုံကို စားပွဲနားပြန်ထားနိုင်ပါ့မလား။ ဒီအချက်က ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကြိုးဆွဲချသေတာမဟုတ်ဘူးဆို

တာကို တို့ရဲ့အဖွဲ့က ခန့်မှန်းလို့ ရတယ်--

“နောက် တစ်ချက်က ငါ့ အနေနဲ့ အခင်းဖြစ် အေးဝင်း သေနေတဲ့ နေရာရောက်ပြီး အ လောင်းကို ကိုင်တွယ်စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြွက် သားတွေလျှော့ပြေနေတာတွေ့ရ တဲ့အတွက် သေဆုံးမှုဟာလည်း ပထမ အဆင့်သာရှိနေသေးလို့ သေဆုံးချိန်ဟာ ၂ နာရီ၊ ၃ နာရီ အချိန်ဖြစ်မယ်လို့လည်း ခန့်မှန်း နိုင်တယ်။ ရဲစခန်း လာရောက် တိုင်ကြားတဲ့အချိန်က ညနေ ၅ နာရီ ဖြစ်နေတော့ မင်းညနေ ၃ နာရီခန့်အချိန်မှာ အရက်နဲ့ အကြော်ဝယ်ပြီး အေးဝင်း အိမ် သွားတယ်။ အရက်အတူတူ သောက်ကြတယ်။ ညနေ ၃နာရီ ကျော်မှာ မင်းနဲ့အေးဝင်းအတူရှိ နေပြီး အရက်သောက်ပြီး မူးလာ တဲ့အခါ၊ မင်းက သွေးဆိုးတဲ့အ တွက် မအေးမြကို မရလိုက်တဲ့ ကိစ္စ၊ အေးဝင်းက ခုံနဲ့ကောက် ရိုက်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကို အငြိုး ထားပြီး အေးဝင်းကို လည်ပင်း ညှစ်ရင်းက လက်လွန်ပြီး အေး ဝင်း သေသွားတယ်ဆိုတာ မင်း

ငြင်းမရပါဘူးကွာ”

ဟု ကျွန်တော်က သံ လုံးအား ငြင်းမရအောင် ပြော လိုက်သည့်အခါမှ--

“ကျွန်တော် မှားသွားပါ ပြီ စခန်းမှူးကြီးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး တ ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငိုနေပါတော့သည်။ သံ လုံးလည်း ငြင်းမရတော့သည့် အ ဆုံး သံပြားဘဝ ရောက်သွားပါ တော့သည်။

သံလုံးသည် ငြင်းမရ သည့်အဆုံးမှ မနေ့က ညနေ ၃ နာရီခန့်အချိန် အရက်နှင့် အ ကြော် ဝယ်ပြီး အေးဝင်းအိမ်သွား ၍ အရက်အတူသောက်ကြရာမှ အရက်များ မူးလာကြပြီး စကား များကြရာမှ ယခင်မကျေနပ်ချက် များကြောင့် လည်ပင်းညှစ်ရာမှ လက်လွန်သွားသဖြင့် အေးဝင်း အလောင်းအား အိမ်အိပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းသွားပြီး စားပွဲပေါ်တင် ထားသော အိပ်ရာများထဲမှ စောင်တစ်ထည်ယူ၍ အေးဝင်း လည်ပင်းအားချည်ပြီး အခန်းထဲ ရှိခုံကို ယူပြီး စောင်တစ်ဖက်ကို ထုပ်တန်းမှာချည်လျက် ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးနေဟန်ပြုလုပ်ပြီး ခုံအား

စားပွဲဘေးပြန်ထားခဲ့ကြောင်း ၎င်း လည်း အေးဝင်းအား လည်ပင်း ညှစ်သတ်ပြီးမှ ကြောက်လန့်ပြီး အိမ်ပြန်သွားခဲ့ကြောင်း အိမ် ရောက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော ဘဲ အိပ်မရ၊ စားမရဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်တွင် ဝယ်ထားသော အရက် ကို ဆက်သောက်နေကြောင်း၊ အရက်ဆိုင်မှ ငှားသွားသော အရက်ပုလင်း အဖြူမှာလည်း အေးဝင်းအိမ်၌ပင် ကျန်နေခဲ့ ကြောင်း တစ်ညလုံး အိပ်မရ စားမရနှင့် အရက်ကိုသာ သောက်နေရင်း မနေ့က ညက ရဲများအိမ်လာခေါ်၍ လိုက်လာခဲ့ ရကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုသဖြင့် သံလုံးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂/၅၄ အမှုနှင့် ဖမ်းဆီး လာခဲ့ပါသည်။



(၇)

အမှုအား စစ်ရင်း စစ် ရင်းနှင့် အမှုလည်းပေါ် မိုးလည်း လင်းပြီး နံနက် ၇ နာရီပင်ကျော် နေပြီဖြစ်ပါသည်။ အမှုစစ်တစ်ဦး အနေဖြင့်အမှုပေါ်ပြီး ဝမ်းသာနေ လို့မဖြစ်သလို၊ ညအိပ်ရေးပျက် လို့ဆိုပြီး အိပ်၍လည်း မဖြစ်သေး

ပါ။ အမှုတစ်မှုဖြစ်လာလျှင် ဥပဒေရေးရာ မြင့်မားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ ဦးတည်ချက် ရည်မှန်းချက်ကိုကောင်းစွာသဘောပေါက်ကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ပြည့်စုံမှသာ လျှင် အောင်မြင်မည်ဖြစ်၍ အမှုကို ရေပက်မဝင်နိုင်အောင် ခိုင်မာ

စွာ တည်ဆောက်ရန် လိုအပ်သဖြင့် တရားခံ သံလုံး၏ လက်ဝဲ လက်ယာလက်ပုံစံများကို ရဲစခန်းရှိ လက်ပုံစံစာရွက်တွင် လိုမ့်နှိပ်ဖြင့် တည့်တည့်နှိပ် လက်ပုံစံများရယူပြီး အခင်းဖြစ်အရပ်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော သက်သေခံပစ္စည်း အရက်ပုလင်းအဖြူပေါ်ရှိ လက်ပုံစံများနှင့်တူ မတူတိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးရန် အတွက် အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့သို့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပြီး ပေးပို့ရန် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ထားရှိပါသည်။

သက်သေခံပစ္စည်း အရက် ပုလင်းပေါ်ရှိ ထင်ရှားသော လက်ဗွေရာ လက်ပုံစံ ၂ ခုအား ကျွန်တော့် အနေဖြင့်လည်း၊ လက်ပုံစံကျွမ်းကျင်သူ (လက်ပုံစံပါရဂူ)ဖြစ်နေသဖြင့် သံလုံး၏ လက်ဗွေရာ လက်ပုံစံများနှင့် တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရာ သံလုံး၏ လက်ယာလက်မလက်ဗွေရာများနှင့် တူညီနေပြီး လူတစ်ယောက်တည်း၏ လက်ဗွေရာများဖြစ်ကြောင်း သိနေရ၍ သေဆုံးသူ အေးဝင်း၏ လက်ဗွေ ပုံစံများကို မယူတော့ဘဲ သံလုံး၏

လက်ဗွေရာများကိုသာ ယူကာ အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့သို့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေး ထင်မြင်ချက် ပေးပို့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တရားခံ သံလုံးအား မြို့နယ် ဆေးရုံသို့ ဆေးစာနှင့် အတူပို့ပေး၍ အရက်သေစာများ သောက်စားထားခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေးထင်မြင်ချက်ပေးရန် တောင်းခံခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံမှ တရားခံသံလုံးအား ဆေးစစ်ဆေးပြီး ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်ရာ မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ချုပ်ရံမန်တောင်းခဲ့ရန် စီစဉ်၍ တရားရုံးထုတ်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်က “သံလုံး မင်းကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုကို တရားရုံးရောက်ရင်လည်း အမှန်အတိုင်းပြောပြ နိုင်မလား”

မေးရာ သံလုံးက-

“စခန်းမှူးကြီးရယ် အေးဝင်းနဲ့ ကျွန်တော်က အလွန်ခင်ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အရက်မူးပြီး ဖြစ်သွားရတာကို စိတ်တော်တော် မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ တရားရုံးက ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်ပေးပေး ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြအစစ်ခံပါ

မတောင်းခံ  
တော့ဘဲ  
တရားခံ  
သံလုံးအား  
“ဖြောင့်ချက်”  
ယူရန်  
စီစဉ်ကာ  
ဥပဒေနှင့်အညီ  
မြို့နယ်တရားရုံးသို့  
ဖြောင့်ချက်ယူရန်  
ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

မယ်”

ပြောနေသဖြင့်

“သေချာရဲ့လားကွာ”

ဟုထပ်မေးရာ သံလုံး

က

“သေချာပါတယ်”

ပြောနေ၍ ချုပ်ရီမန်

မတောင်းခံတော့ဘဲ တရားခံ သံလုံးအား “ဖြောင့်ချက်” ယူရန် စီစဉ်ကာ ဥပဒေနှင့်အညီ မြို့နယ် တရားရုံးသို့ ဖြောင့်ချက်ယူရန် ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

တရားခံ သံလုံးသည် မြို့နယ် တရားရုံးတွင်လည်း ဖြောင့်ချက်ပေးသဖြင့် တရားရုံးမှ ပြန်လည်ခေါ်ယူလာပြီး ရဲစခန်းရှိ သီးခြားအချုပ်ခန်းတွင် ချုပ်ထား ခဲ့ပါသည်။



(၈)

မြို့နယ် ဆေးရုံကြီးသို့ သေဆုံးသူ အေးဝင်း အလောင်း အား ဆေးဝါးနှင့် စစ်ဆေးပေး ရန် ပေးပို့ထားခဲ့ရာ မြို့နယ်ဆရာ ဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘမူက အေး ဝင်း အလောင်းအား စစ်ဆေးရာ ကြိုးဆွဲချသေဆုံးသည့်လက္ခဏာ များ မတွေ့ရှိရကြောင်း၊ လည်

ပင်းညစ် သတ်ခံရ၍ သေဆုံး သည့် လက္ခဏာများသာ ရှိ ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပြန်ကြားခဲ့ ပါသည်။

တရားခံသံလုံး၏ ဆေး စာတွင်လည်း အရက်သေစာ များ သောက်စားထားခြင်း ရှိ ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပြန်ကြားခဲ့ ပါသည်။



(၉)

အင်းစိန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့သို့ တရားခံ သံလုံး၏ လက်ပုံစံများ နှင့် အရက်ပုလင်းပေါ်မှ လက်ပုံ စံများ တူမတူ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေး ထင်မြင်ချက်ပေးရန် တောင်းခံခဲ့ ရာတွင်လည်း အရက်ပုလင်း အဖြူပေါ်ရှိ ထင်ရှားသော လက် ငွေရာနှစ်ခုနှင့် တရားခံ သံလုံး၏ လက်ယာဘက်လက်၊ လက်မ လက်ငွေပုံစံနှင့် တူညီနေကြောင်း လူတစ်ယောက်တည်း၏ လက် တစ်ချောင်းတည်းမှ လက်ပုံစံ များဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ချက် ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပါသည်။



(၁၀)

အမှုတွဲ စာရွက်စာတမ်း

များ ပြီးပြည့်စုံစွာနှင့် မြို့နယ် မှုခင်းမှတ်တမ်း တာဝန်ခံ၊ မြို့ နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် မြို့နယ် ဥပဒေဝန်ထမ်းတို့ထံ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၅၄ မှ ပုဒ်မ ၃၀၂ အရ တရားစွဲတင်ရန် တင် ပြခဲ့ရာတွင်လည်း မြို့နယ်မှ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂အရ တရားစွဲတင်ရန် ပြန်လည်ညွှန် ကြားခဲ့ပါသည်။

အမှုတွဲ ပြည့်စုံစွာနှင့် တရားခံ သံလုံးအား မြို့နယ် တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့ရာ မြို့နယ်တရားရုံးမှလည်း အချိန် နှင့် တပြေးညီ မှန်မှန်နှင့်မြန်မြန် စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ အမှုမှာ သက်သေအထောက်အထားများ ခိုင်လုံနေသည့်အပြင်၊ တရားခံ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖြောင့်ချက် ပေးထားသဖြင့် တရားခံသံလုံး အပေါ် အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင် ဒဏ်(၇)နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့သော လည်ပင်းညစ်သတ်သည်ကို ကြီး ဆွဲချသေလေဟန်ပြုလုပ်ထား တတ်သောအမှုမျိုးကို သတိထား နိုင်ရန် “မှုခင်းရှုထောင့်” အနေ ဖြင့် ဖန်တီးတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

မောင်မောင်မြင့်

ဒါရိုက်တာ 'ဦးဦးသက် ဗန်တီးပို့ဖော်ထားတဲ့

# AUDIO WAVE

အသံလှိုင်း တေးဂီတအဖွဲ့ နှင့်

ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ၊ စွဲမက်ဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ကပြဖျော်ဖြေပေးမယ်  
စတိုင်ကျပြီးချောမောလှပတဲ့ နတ်မိမယ်လေးများနှင့်ဖွဲ့စည်းထားသည့်

# BLUE LADY

GENERAL ENTERTAINMENT GROUP

ဖွင့်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အခမ်းအနားများ၊ ဂေါက်သီးရိုက်ပြိုင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အခမ်းအနားများ၊

အလှူမင်္ဂလာပွဲများ၊ ရန်ပုံငွေရှာဖွေသည့်ပွဲများ၊ ပါတီညှော်ခံပွဲများ၊

ဈေးပွဲတော်နှင့်ပရိုမိုးရှင်း(အရောင်းမြှင့်တင်ရေး)ပွဲများအတွက်ရောင်းစုံဆလိုက်မီးစုံလင်စွာဖြင့်  
ခမ်းခမ်းနားနားစီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။

ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁၂၁၆၇၀၊ ၀၉၄၃၁၁၀၃၂၁ ၊ ၀၁ ၃၉၇၁၆၄၊ ၀၁ ၂၉၇၂၉၇  
၀၁ ၉၀၀၀၀၁၇ (ရန်ကုန်မြို့)၊ ၀၅၃ ၂၇၁၁၃ (ပြည်မြို့နားခွဲ)



ယုယုလွင်  
အလောင်းအစား

**အလောင်းအစား**

ယုယုလွင်

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ တစ်နေရာ လူမနေသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ အပေါ်ထပ်ရှိ စားပွဲရှည်ကြီး တစ်ခုပေါ်ရှိ အဝတ်တစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသော လူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ အချိန်က ညကိုးနာရီခန့် ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်မှ လာသည့် အလင်းရောင် နှိမ့်မိန့်ကလေးကသာ အခန်းကို အလင်းရောင်ပေးထားလေသည်။ ရာသီဥတုက ကောင်းနေသော်ငြားလည်း ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုလုံးက ပိတ်လျက်ရှိသည်။ အခန်းအတွင်း၌ ကုလားထိုင်ကြီးတစ်စုံနဲ့ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားသော စာဖတ်စားပွဲငယ်တစ်လုံး၊ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးရှိနေသည်။ ထိုစားပွဲရှည်ကြီးပေါ်ရှိ ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ယခုလေးတင်မှ သင်္ချာဆောင်လာပြီး တင်ထားပုံရလေသည်။ အခန်းတွင်းရှိ ဖန်ဘောကမျှသည်လည်းကောင်း၊ အရာရာတိုင်းသည်လည်းကောင်း

ဖုန်းခလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေသော်လည်း ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွင်မူ ဖုန်တစ်မှုန့်မျှပင် မရှိချေ။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ထိုအခန်းသည် လမ်းမဘက်အခြမ်းကို မျက်နှာမူထားသော အိမ်ရှေ့ဘက်မဟုတ်ချေ။ တောင်ကုန်းတစ်ကုံးတွင် ကင်၍ ဆောက်ထားခြင်းကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်အခြမ်းဖြစ်သည့် ထိုအခန်း၏ ပြတင်းပေါက်ဘက်အခြမ်းတွင် ကျောက်တုံးကြီးများမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိချေ။

ထိုအိမ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော ဘုရားကျောင်းမှ နာရီခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကိုးချက်တိတ်ကို ကြားရသည်။ ထိုအခန်းတွင်းသို့ဝင်သော တံခါးမကြီးက ပွင့်လျက်သား။ ထိုစဉ်မှာပင် ထိုတံခါးမကြီးမှ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ သူဝင်လာပြီးနောက် တံခါးမကြီးက ပိတ်သွားပြီး အပြင်မှ သော့ခတ်လိုက်သံကိုကြားရသည်။ ထိုအခန်းနှင့် ကပ်လျက် တစ်ဖက်ရှိ ခန်းမအတွင်းမှ လမ်းလျှောက်၍ ထွက်သွားသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။ ထိုသူသည် အချုပ်ကျသူတစ်ယောက်

ကဲ့သို့ပင်။

ထိုသူသည် စားပွဲကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် လဲလျောင်းနေသော အလောင်းကောင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခေတ္တမျှ ရပ်၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အပြင်ဖက်တွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းလို့နေသည်။ ပြတင်းပေါက် မှန်ချပ်များတွင်လည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ထိုဖုန်များကို သုတ်ပစ်လိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်မှန်ချပ်များရှေ့ လက်မအနည်းငယ်အကွာတွင် သန်မာသော သံတန်းများဖြင့် ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အပြင်သို့ ဘယ်လိုမှ ထွက်၍ မရနိုင်ချေ။

အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် လက်တင်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီရှည်ကြီး၏ အိတ်အတွင်းတွင် ထည့်ယူလာသော စာအုပ်ကို ထုတ်၍ ဖတ်နေလိုက်သည်။

အသားမည်း၍ ဆံပင်

ရွှေစာအုပ်အသင်း

အညိုရောင်ရှိသော ထိုသူသည် အသက်သုံးဆယ်ပင်ကျော်သေး ပုံမရ။ မျက်နှာသွယ်သော်လည်း နဖူးပြင်ကျယ်၍ သန်မာသော မေးရိုးနှင့်လိုက်လျောညီထွေသော ပါးပြင်ရှိသည်။ မီးခိုးရောင်မျက် လုံးများ၏ လားရာသည် သူဖတ် နေသော စာအုပ်ပေါ်တွင်ရှိနေ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စားပွဲ ပေါ်ရှိ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဆီသို့ လှမ်း ၍လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ ကြောက် ရွံ့ ထိတ်လန့် တွန့်ဆုတ်တတ် သော လက္ခဏာ အလျဉ်းမရှိ သည့် ထိုသူသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်၍ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက် ပုံရလေသည်။

နာရီဝက်မျှ စာထိုင်ဖတ် နေပြီးနောက် ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ပြန် ထည့်လိုက်ပြီး စာဖတ်စားပွဲကို မ၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် အနီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးမရှိ သော မီးလင်းဖိုရှေ့ရှိ သူထိုင်နေ ခဲ့သော ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ပြန် လာကာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ပြန် သည်။

ခဏကြာသောအခါ

စားပွဲပေါ်ရှိ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖုံးထားသော အဝတ်ကို လှုပ်၍ ဦးခေါင်းပိုင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နက်မှောင် သော ဆံပင်များရှိသည့် အ လောင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် နောက်တစ်ထပ် ထပ်၍ ဖုံးအုပ် ထားသော ပါးလွှာလွှာ အဝတ်စ ၏ အောက်တွင် ချွန်သော နှာခေါင်းနှင့်ပါးပြင်တို့၏အရာကို မြင်နေရသည်။ ဖယောင်းတိုင်ကို

ဖုံးထားသော  
အဝတ်ကို  
လှုပ်၍  
ဦးခေါင်း  
ပိုင်းကို  
ဖွင့်ကြည့်  
လိုက်သည်။

မ၍ လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေသော အလောင်းကောင်ကြီးကို ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် လှုပ်ထားသော အဝတ်စကို မျက်နှာပေါ်သို့ ပြန် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကုလားထိုင် ဆီသို့ ပြန်ကာ ကုတ်အင်္ကျီဘေး အိတ်ထဲမှ သစ်သားမီးခြစ်ကို ထုတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ထည့်လိုက် ကာ ထိုင်နေပြန်သည်။ ထို့ နောက် ဖယောင်းတိုင်ကို အပေါ် မြှောက်၍ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာကြာခဦးမည်ကို ခန့်မှန်း ကြည့်သည်။ နှစ်လက်မလောက် ကျန်သေးသည်။ ဤဖယောင်း တိုင် ကုန်သွားလျှင်တော့ နောက် ပိုင်းအချိန်များတွင် အမှောင်ထဲ၌ ပင် နေရမည်မှာသေချာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဖယောင်း တိုင်မီးကို မှုတ်ပစ်လိုက်လေ သည်။

★★★★

ကိုရာနီလမ်းရှိ ရုံးခန်း တစ်ခန်းထဲ၌လူသုံးယောက်စားပွဲ တစ်လုံးကိုဝိုင်း၍ထိုင်နေကြသည်။ ညသန်းခေါင် ရောက်လုလုအ ချိန်။ စားပွဲပေါ်တွင် စားစရာ

သောက်စရာ တော်တော်များများ ကျန်နေသေးသည်။

အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို အလေးအနက် ပြောနေသူမှာ ရုံးခန်းပိုင်ရှင် ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန် ဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာ သူ့ထက်ပိုငယ်ကြသည်။ ထိုသုံးဦးစလုံး သမားတော်များဖြစ်ကြသည်။

ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်က ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေက သေပြီးသား လူတွေအကြောင်းကို ဟိုတွေ့ဒီတွေ့ တွေးပြီး ကြောက်တတ်ကြတာဗျ။ ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်ဆိုတာဟာ အမွေရသလို ရထားတဲ့ မွေးရာပါ ကုမရတဲ့ ရောဂါတစ်ခုလိုပါပဲ။ ကြောက်တတ်တယ်လို့ အပြောခံရမှာ စိုးလို့မကြောက်ဘူးလို့ပြောကြတာပါဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ဗျာ အဲဒီဥပဒေ အစွဲအလမ်းတွေနဲ့ ကြောက်တတ်ကြတာဟာ ဒီကြေငြွေကြီး တစ်ခုလုံးက လူတွေအားလုံးပဲလို့ ခင်ဗျားထင်နေ

သလား။ ကျွန်တော်ကတော့ မကြောက်ဘူးဗျ”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားကိုးဗျ။ မနီချာရဲ့”

ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်က ဆက်ပြောသည်။

“ရှောင်လွှဲမရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာ ရှိနေရင်တော့ စိတ်ချောက်ချားပြီး ကြောက်ကြမှာပဲ။တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တခြားလူတွေထက်စာရင်တော့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ စစ်သားတွေကတော့ အလောင်းတွေကို မြင်နေရရင်တောင် မကြောက်ကြတာများပါတယ်”

“အငယ်ဆုံး ဟပ်ပါက စကားဝိုင်းထဲတွင် ပါဝင်လာသည်။ စီးကရက်ကို မီးညှို့လိုက်ရင်းက

“ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် ရှောင်လွှဲမရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်သူမဆို ဥပဒေကြောင့် ဥပဒေရောက်လိမ့်မယ်လို့ဆိုလိုတာပေါ့။ အဲဒီရှောင်လွှဲမရတဲ့ အခြေအနေဆိုတာကိုခင်ဗျား ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားတာလဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်

စဉ်းစားထားတာက ဒီလိုဗျ။ လူမနေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ထဲက မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ သူတစ်ယောက်တည်း အလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ အတူ ရှိနေမယ်။ တစ်ညလုံး သေ့ခတ်ခံထားရမယ်။ ခြုံစရာ စောင်တစ်ထည်မှလဲ မရှိဘူး။ တစ်ညလုံး အလောင်းနဲ့ အတူနေပြီး ခနောက်တစ်နေ့မှာ သူဟာ ရူးသွပ်မသွားဘူး။ ဘာမှလဲ မဖြစ်ဘူး ဆိုရင်တော့ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ စူပါတစ်ယောက်အဖြစ် ကြွားလို့ရပြီပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်မှတော့ ခင်ဗျားမတွေ့ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

ဟပ်ပါက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သမားတော်လဲ မဟုတ်။ စစ်သားလဲ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ဗျ။ သူကတော့ ခင်ဗျားစမ်းသပ်ချင်နေတဲ့ လူမျိုးပဲ နည်းနည်းမှကို ကြောက်စိတ်မရှိဘူး”

“သူ ဘယ်သူလဲ”

“သန္ဓေက ‘ဂျရက်’ လို့ခေါ်တယ်။ ဒီမြို့ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဇာတိမြို့ကပဲ။ လုံးဝကို မကြောက်တတ်တာ အလောင်းအစားနဲ့ လုပ်ရင်တောင် နိုင်မယ့်လူစားမျိုးပဲဗျ”

ဟယ်လ်ဘာဆန် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဒီလူ ‘မန်ချာ’နဲ့ တော်တော်တူတယ်။ အမြွှာပူးလို့ပြောရင်တောင်ယုံမှာ”

“ကိုယ် စိန်ခေါ်ချင်တယ်ကွာ” ဟယ်လ်ဘာဆန်က ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်ရောပါလို့ မရဘူးလား”

အိပ်ငိုက်နေသော မန်ချာက ဝင်ပြောသည်။

“ကိုယ်နဲ့တော့ မဆန့်ကျင်နဲ့ကွာ။ မောင်ရင်ပိုက်ဆံကို မယူချင်ဘူး”

ဟယ်လ်ဘာဆန်က ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဘက်က လောင်းမယ်၊ ကိုယ် အ

လောင်းကောင်လုပ်မယ်”  
မန်ချာ၏ စကားကြောင့် ဟယ်လ်ဘာဆန်နှင့် ဟပ်ပါတို့ နှစ်ယောက် ရယ်မောနေကြလေသည်။

ဤရောက်တတ်ရာရာ စကားဝိုင်းကလေးသည် လောင်းကြေးထပ်၍ အတည်ဖြစ်လာကာ ‘မစ္စတာဂျရက်’ ပါ ပါဝင်လာခဲ့ပြီး ဂျရက်သည် ဤဇာတ်လမ်း၏ အစဖြစ်သည့် လူမနေသော အိမ်ကြီးအတွင်း မှောင်မိုက်ထဲတွင် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းနှင့် အတူရှိနေခဲ့လေသည်။



မစ္စတာ ဂျရက်သည် ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ တစ်ညလုံးအဖို့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လိုအပ်လာလျှင် သုံးနိုင်အောင်ချန်ထားချင်သည်။ အမှောင်ထုထဲတွင် နေနေရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခြေအနေ ဇာန်ပို၍ ဘာမျှ ပိုဆိုးလာစရာ အကြောင်းမရှိချေ။ ဖယောင်းတိုင်တိုကလေး တစ်ပိုင်းတစ်စကို ချန်ထားခြင်းကြောင့် အနည်းဆုံးတော့ လက်ပတ်နာရီတော့ ကြည့်လို့ ရသည်။

ဖယောင်းတိုင်ကို နေရာမှတ်၍ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားသည်။ သူသည် အအိပ်အနေနည်းသူမဟုတ်သော်လည်း ဒီညတွင်တော့ အိပ်၍ မပျော်ချေ။ ခဏနေတော့ သူ့မျက်လုံးများ ကိုပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘာမျှ လည်းလုပ်စရာမရှိ။ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသော အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေ၍လည်း မရဘဲ သည်အတိုင်းထိုင်နေရင်း ဖြင့် အချိန်များ ကုန်သွားအောင် ထိုင်စောင့်နေရသည်မှာ အလွန်ပင်ပန်းပါသည်။ လမ်းလျှောက်နေမိ၍ စားပွဲကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားပြီး စားပွဲကြီးပေါ်ရှိ လူသေအလောင်းကြီးကို ထိမိခိုက်မိစေ၍လည်းမဖြစ်ချေ။ အလောင်းကြီးသည် အေးအေးဆေးဆေး အနှောင့်အယှက်မရှိ ပကတိအတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက်ရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။ ထိမိခိုက်မိ၍ ခြေရာလက်ရာပျက်ကာ အနေအထား

# တိတ်ဆိတ်နေချိန်တွင် ထွက်ပေါ်လာသော ကျယ်လောင်လှသည့်အသံက သူ့ကို ထိတ်လန့်သွားစေသည်။

ပျက်သွားလျှင် ဂျရက်သည်  
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်  
တစ်ခုခု လုပ်လိုက်သည်ဟု ထင်  
ကြပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် အ  
လောင်းအစား ရှုံးလိမ့်မည်ကို  
လည်း သိထားသည်။

အားလပ်နေသော စိတ်  
တို့သည် သေခြင်းဟုခေါ်ဝေါ် ပတ်  
သက်သော အကြောင်းအရာများ  
ဆီသို့ ပြေးလွှားနေစဉ်မှာပင် စား  
ပွဲရည်ကြီးပေါ်ရှိ အလောင်းရိုးရာ  
နေရာမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်  
ရသလို ထင်မိလေသည်။ လှည့်  
တော့ ကြည့်၍မရ။ မှောင်မည်း  
နေသည်ကိုး။ နားတော့ထောင်  
ကြည့်သည်။ နားထောင်ခြင်း အ  
လုပ်ကိုတော့ မှောင်ထဲတွင် လုပ်  
၍ရသည်ကိုး။

သေချာ နားထောင်  
ကြည့်ပြန်သည်။ စိတ်ထဲတွင်  
တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ကုလား  
ထိုင်လက်ရန်းကို တင်းကျပ်စွာ

ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ မြည်သံ  
လိုလို ထူးခြားသောအသံတစ်သံ  
ကို ကြားရသဖြင့် ခေါင်းနားပန်း  
ကြီးသွားသည်။ အသက်ပြင်းပြင်း  
ရှူသွင်းမိသဖြင့် သူ့ရင်အုပ်သည်  
ဝတ်ထားသော အင်္ကျီနှင့်ပင် မ  
ဆန့်တော့ သလိုလိုပင်။ ဘာ  
ကြောင့်သည်လို့ဖြစ်ရသနည်း။  
သူ အသက်ကို ဝဝရှူကာ မတ်  
တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကုလား  
ထိုင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် တွန်း၍  
ဘေးဖယ်လိုက်ကာ မိမိကိုယ်ကို  
ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော ခြေ  
လှမ်းများဖြင့် အခန်း၏ အလယ်  
စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ  
သည်။ သို့ရာတွင် အခန်းက  
လည်းမှောင်မည်း၊ ပရိဘောဂ  
များကလည်း ရှင်းနေပြန်သော  
ကြောင့် မိမိဘယ်နားရောက်နေ  
မှန်း မခန့်မှန်းတတ်တော့ချေ။ နံရံ  
ကို စမ်း၍သွားမှ အဆင်ပြေပြေ  
သွားနိုင်မည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့်

လက်များဖြင့် နံရံကို စမ်း၍ရှာ  
ဖွေကြည့်သည်။ နံရံကို လက်ဖြင့်  
ထောက်မိသောအခါ တဖြည်း  
ဖြည်းချင်း လက်၏ ခေါ်ဆောင်  
ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်း  
ထောင့် တစ်နေရာသို့ရောက်လာ  
ခဲ့သည်။ နံရံထောင့် အတိုင်း  
လိုက်ကွေ့လိုက်သည်။ ပြတင်း  
ပေါက်တစ်ခု။ နောက်ထပ်ပြတင်း  
ပေါက်တစ်ပေါက် ဆက်လျှောက်  
လာရင်းမှ-

“ဂလုံး --- ဂွမ်း”

တိတ်ဆိတ်နေချိန်တွင်  
ထွက်ပေါ်လာသော ကျယ်  
လောင်လှသည့် အသံက သူ့ကို  
ထိတ်လန့်သွားစေသည်။ အခန်း  
ထောင့်သို့ သူရွှေ့ထားခဲ့သော  
စာကြည့်စားပွဲငယ်ကလေးကို ဝင်  
တိုက်မိခြင်းပင်။ သူစိတ်တိုသွား  
သည်။

“ဒီစားပွဲ ဒီနေရာကို ငါ  
ရွှေ့ထားခဲ့တာပဲ”

အခန်း အနေအထား  
ကို ကျက်မိပြီဖြစ်၍ သူယောင်း  
တိုင်ထားခဲ့သော နေရာကိုမှန်၍  
သွားယူလိုက်သည်။ ဖယောင်း  
တိုင်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီးနောက် စား  
ပွဲရည် ရှိနေရာသို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။ ဘာအပြောင်းအလဲမျှ မရှိချေ။ စာဖတ်စားပွဲကလေးက လဲကျနေဆဲ။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင် လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် အရိပ်မည်းကြီးများကလည်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ထို့နောက် သူတံခါးမကြီးရှိရာသို့ သွားကြည့်သည်။ အပြင်မှသော့ခတ် ထားဆဲပင်။ သူ့သတ္တိကို စမ်းသပ်ခံရခြင်းဖြစ်၍ ကျေနပ်သွားမိသည်။ အပြင်မှပိတ်ထားခြင်းက အတွင်းမှ တံခါးမင်းတုတ်ထိုး၍ ပိတ်ထားခြင်းထက် ပို၍ စိတ်ချရသည်။ ထွက်ပြေး၍ မရချေ။

ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ပြန်လာ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီခွဲ။ အချိန်တွေ ကုန်ခဲလှချည့်လား။ သူ အံ့သြသွားသဖြင့် နာရီကို နားနားကပ်၍ နားထောင်ကြည့်သည်။ သွားနေသားပဲ။ ဖယောင်းတိုင်သည် ပို၍ တိုလာသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မူတ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ပြန်ချထားလိုက်ပြန်သည်။ စိတ်ကျေ

နပ်ဖွယ် မကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဖော်လည်းမရှိဘဲ နေနေရသဖြင့် မစ္စတာ ဂျရက် အဖို့ သက်သောင့်သက်သာတော့မရှိလှ။ ထိုစဉ်တွင် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံများကို ကြားလာရပြန်လေသည်။

“ဘာ ကြောက်စရာရှိလို့လဲ။ ရယ်စရာတောင်ကောင်းသေးတယ်။ ကြောက်တတ်တဲ့ ငန်လို့များ ထင်နေသလား”

သေနေသော သူတစ်ယောက်သည် မည်သည့် ဘေးအန္တရာယ်မျိုးကိုမျှ မပေးနိုင်တော့သည်ကို သိသည့်အလျောက် သူ့ကိုယ်သူ အဆက်မပြတ် ပြန်လည် သတိပေးနေသည်။

“ဘာအစွဲအလမ်းမှ မရှိ



တဲ့ငါကွ။ ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝတွေ ဘာတစ်ခုမှအယုံအကြည်မရှိဘူး။ ဒီအလောင်းအစားကို ငါရှုံးရမှာလား။ ဝေးသေးတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတယ်—

“သေသွားပြီးသား ဘိုးဘေးတွေဟာ သူတို့နေခဲ့တဲ့ အိမ်မှာ နာနာဘာဝတွေ၊ အစောင့်တွေ အဖြစ်နဲ့ ဆက်နေနေကြတယ်ဆိုတာ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ရူးကြောင်ကြောင် အယူအဆတွေပဲ... ဘာတဲ့... ညဘက်အမှောင်ထဲမှာ လမ်းတွေ ထလျှောက်ပြီးမတော့ လျှောက်သွားနေကြတယ်ဆိုပဲ မဖြစ်နိုင်တာတွေ”

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတွင်း မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ လာသော ခပ်အုပ်အုပ်၊ ခပ်တိုးတိုး ခြေသံများကို မစ္စတာဂျရက်၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကြားလာရလေသည်။ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်။ တဖြည်းဖြည်းပုံမှန်လေး လျှောက်လာသောခြေသံတို့သည် နီး၍နီး၍ လာလေသည်။

★★★★

နောက်တစ်နေ့ နံနက်

အရုဏ် မတက်မီ ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်နှင့် မိတ်ဆွေ ဟပ်ပါတို့ နှစ်ယောက် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၏ လမ်းမတစ်ခုပေါ်တွင် ကားမောင်းလာရင်း အေးအေးဆေးဆေး စိတ်ဝင်တစား စကားပြောလာကြလေသည်။

“မင်း သူငယ်ချင်းရဲ့ သတ္တိကို ယုံကြည်စိတ်အပြည့် ရှိနေကုန်းပဲလား။ ကိုယ်ရှုံးမယ်လို့ မင်းယုံကြည်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ အဲဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ပါစေ”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ -

“ဟပ်ပါ”

ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်က အလေးအနက် စကားဆိုသည်။

“ကိုယ်တော့ အခုလို လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်လိုက်ရတာကို သိပ်တော့ ဘဝင်မကျဘူး။ မစ္စတာ ဂျရက်က ကိုယ်နဲ့အလောင်းအစားလုပ်တဲ့အခါမှာ သူ့ပုံစံက ဘာစိတ်အနှောင့်အယှက်မှ မရှိတဲ့ပုံပဲ။ ဒါပေ

မယ့် အလောင်းကောင်ကြီးဟာ ကိုယ်တို့သမားတော်ကြီး မန်ချာမှန်းသိသွားရင် အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်ပါ့မလား။ ကိုယ်လောင်းမိတာ မှားများမှားပြီးလား။ တကယ်လို့ တစ်ခုခုသာ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကိုယ်တို့တော့ သွားပြီပဲ”

“ဘာဖြစ်လာနိုင်လို့လဲ။ အဲဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ရင်တောင်မှ မန်ချာက အသက်ရှိနေတာပဲ။ အားလုံးကို သူရှင်းပြနိုင်တာဘဲ။ တကယ် အလောင်း အစစ်ဆိုရင်သာ တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာ”

ဟုတ်ပါသည်။ ဒေါက်တာ မန်ချာသည် အလောင်းကောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန် သူကိုယ်တိုင် ဆန္ဒပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်နှင့် ဟပ်ပါတို့နှစ်ယောက် အချိန်အတော်ကြာတိတ်ဆိတ်နေကြပြန်သည်။ ကားကလေးသည် လမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေဆဲ။ အတော်ကြီးကြာမှ ဟယ်လ်ဘာဆန်က စကားပြန်စသည်။

“ကောင်းပြီ မန်ချာ

နေရာက တွေးကြည့်ရအောင်။ သူ ဂျရက်ရဲ့ သတ္တိကိုစမ်းသပ်ဖို့ အလောင်းကောင်အဖြစ်ကနေ ထလာတဲ့အခါမှာ အမှားအယွင်း ဖြစ်လာရင်တော့ အကောင်းဘက်ရောက်ရမယ့်အစား အဆိုးတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဟပ်ပါက အေးအေးဆေးဆေးပင်--

“ဟုတ်တယ်၊ ဂျရက်က သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်သတ်ပစ်မှာ။ သူက အလောင်းကောင်ကြီးလို့ပဲ သိထားတာကိုး”

ကားကလေးသည် လမ်းဘေးဓာတ်မီးတိုင်ကို ဖြတ်သွားစဉ် လက်မှန်ဖုန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာအခုတော့ မနက်လေးနာရီထိုးခါနီးနေပါပြီ”

လူမနေသော အိမ်ကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ကားကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ဆီသို့ နှစ်ဦးသား လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ အိမ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ပြေးထွက်လာသော လူတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိကြသည်။ သူတို့ကို တွေ့သောအခါ-

“ဆရာဝန် တစ်ယောက်လောက် ဘယ်နားမှာရှိသလဲ သိသလား”

ဟုအလောတကြီး မေးလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟယ်လ် ဘာဆန်က မေးလေသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်သာ သွားကြည့်လိုက်ပါတော့”

ဟုဆိုကာ ဆက်ပြေးသွားလေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း အမြန်ပြေးဝင်သွားကြပြီး အိမ်ဆီသို့ အရောက်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အမြန်ပြေးဝင်သွားကြသော လူများကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူများမှာ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှ လူများဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဟပ်ပါသည် တံခါးဝတွင် မှင်တက်မိနေသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ကာ-

“မဟုတ်တာတော့ ဖြစ်ပြီ ဒေါက်တာ”

အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ

# အတင်းဖောက်ထွက်ကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သွားသော လူအုပ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ပြေးထွက်လာသည်။

ဖြင့် ဆိုလေသည်။

“အထဲမဝင်တော့ဘူး။ အပြင်ကနေပဲ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်က-

“ကိုယ်က သမားတော်ကွ။ ဒီကိစ္စမှာ သမားတော် တစ်ယောက်တော့ လိုလိမ့်မယ်”

သူတို့အထဲဝင်ရန် လှေကားထစ်များပေါ် တက်သွားကြသည်။ တံခါးက ပွင့်နေသည်။ အပြင်ဘက်ရှိ လမ်းမီးတိုင်မှ အလင်းရောင်ကြောင့် စကြိုန်က လင်းနေသည်။ အောက်ထပ်ခန်းမကြီးတွင် လူတွေအပြည့်။ အပေါ်ထပ် အတွင်းခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်သားရှိနေသည်။ လူအားလုံးသည် ထင်ရာမြင်ရာ စကားများကို ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားထိပ်တွင်

ရုတ်တရက် တစ်ခုခုဖြစ်ပုံရသည်။ အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပင် လူတစ်ယောက်သည် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို တားဖို့ကြိုးစားကြသူများကြားမှ အတင်းဖောက်ထွက်ကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သွားသော လူအုပ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ပြေးထွက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်ခန်းမ တစ်လျှောက်နှင့် လှေကားပေါ်ရှိ လူအုပ်လိုက်ကြီးကို အတင်းတွန်းဖယ်တိုးထွက်ကာ အလဲလဲ အပြိုပြိုနှင့်တောက်လျှောက်ပြေးထွက်လာသော ထိုသူသည် အင်္ကျီဖရိုဖရဲနှင့် ဦးထုပ်လည်း မပါချေ။ မျက်လုံးများပြူးကျယ်၍ဂနာမငြိမ်ကြောက်လန့်နေပုံရလေသည်။ ဆံပင်များက ဖြူရော်နေသည်။ လှေကားရင်းရှိ လူများသည် ထိုသူပြေးထွက်လာသဖြင့် နောက်ဆုတ်ကာ ရဲပေးလိုက်ကြသည်။ ဟပ်ပါက ရှေ့သို့ ခုန်

ထွက်လိုက်ပြီး ထိုသူ၏ အမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဂျရက်... ဂျရက်”

ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်က ဟပ်ပါ၏ အင်္ကျီကော်လာကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး သူတို့နောက်သို့ ပြန်ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ဂျရက်က သူတို့၏ မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း မြင်ပုံတော့ မရချေ။ အောက်ထပ်ခန်းမကြီးဆီသို့ အတင်း ပြေးသွားပြီး လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားကာ လမ်းမပေါ်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ရဲတစ်ယောက်သည် နောက်မှ အတင်းပြေးလိုက်သွားပြန်လေသည်။

လူရဲသွားသော လှေကား မှတစ်ဆင့် ဒေါက်တာ ဟယ်လ်ဘာဆန်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ဟပ်ပါက နောက်မှကပ်လိုက်လာသည်။ အပေါ်ထပ် အတွင်းခန်းတံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ ရဲတစ်ဦးက အထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ တားထားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က သမားတော်တွေပါ”

အခန်းထဲသို့ ရောက်

သောအခါ စားပွဲရုံညကြီး၏ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ယောက်ျားကြီးများ ဝိုင်း၍ရပ်နေကြသည်။ ဟယ်လ်ဘာဆန်နှင့် ဟပ်ပါတို့သည် တိုးဝှေ့၍ ဝင်လိုက်ကြပြီး စားပွဲနှင့်အနီးဆုံး လူ၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ-

အဝတ်စဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖုံးလွှမ်းထားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုခြေရင်းဘက်တွင် ရပ်နေသော ရဲသားတစ်ဦး မြှောက်၍ ကိုင်ထားသော မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ မျက်နှာသည် သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေပြီး ကြည့်ရဆိုးလှသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် မြင်ကွင်း တစ်ခုပင်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပွင့်နေသော မျက်လုံးများ၏ အကြည့်သည် မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။

ဆရာဝန် ဖြစ်ဟန်တူသော အရပ်ရှည်ရှည်ယောက်ျားတစ်ဦးသည် ခန္ဓာကိုယ် ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အလောင်း၏ ရင်ဘတ်ကို

မိတွန်း လိုက်သည်။ ထိုနောက် ပွင့်နေသော ပါးစပ်အတွင်းသို့ လက် ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် နှိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒီလူက လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နာရီလောက်က သေသွားခဲ့တာပဲ”

ထို ဆရာဝန်က သူ့အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ကတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ထုတ်၍ ရဲအရာရှိထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး တံခါးဝဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။

“အားလုံး အပြင်ထွက်ကြပါ”

မီးအိမ် ကိုင်ထားသော ရဲက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ရင်း လက်မှ မီးအိမ်ကို နေရာရွှေ့လိုက်သဖြင့် အလောင်းကို မမြင်ရတော့ဘဲ မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်တန်းသည် ရပ်နေကြသူများ၏ မျက်နှာများပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ယောက်ျားကြီးများသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေကြဟန်၊ လန့်ဖျပ်နေကြဟန်ဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးထွက်သွားကြသည်။ စုပြုံတိုးဝှေ့၍ ထစ်ဦး

ရှုလောကဉာဏ်နှင့်အသိဉာဏ်

နှင့်တစ်ဦး တွန်းထိုးကာ အလဲလဲ အပြုပြုဖြင့် ပြေးထွက်ရန်ကြိုးပမ်း နေကြသည်။ လူအုပ်ကြီးနှင့် အတူ ဒေါက်တာဟယ်လ်ဘာဆန် နှင့် ဟပ်ပါတို့ နှစ်ယောက်လည်း ရောထွက်လာကာ အိမ်အပြင် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ သည်။

လူအုပ်နှင့် ခွဲထွက်လာ ကြပြီးနောက် ခပ်ဝေးဝေးအ ရောက်တွင်-

“ဘုရားမလို့ ကျွန် တော်တို့ အမှုမပတ်တာ ဒေါက် တာ၊ ဂျရက်က မန်ချာကို သတ် ပစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မ ပြောဘူးလား”

ဟပ်ပါက ပြောလိုက် သည်။

ဟယ်လ်ဘာဆန်က-

“ကိုယ်လဲ ထင်ပါ တယ်။ ကဲ ခု မနက်တင်ပဲ

အခြေ အနေတွေကို တော်တော် သိခဲ့ရပြီပဲ။ ကိုယ်တို့လဲ ဥရောပ ဘက်ကိုခရီးထွက်ကြရအောင်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်တော့လဲ”

“အေးအေးဆေးဆေး သွားလို့ရပါတယ်ကွာ။ ညနေ လေးနာရီလောက်ဆိုရင် အတော် ပါဘဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့် သင်္ဘောပေါ်က စောင့်နေမယ်”

★★★★

နောက် ခုနစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ-

ဟယ်လ်ဘာဆန်နှင့် ဟပ်ပါတို့နှစ်ဦးသည် အလောင်း အစားလုပ်စဉ်က ချိန်းဆိုထား သည့်အတိုင်း နယူးယောက်မြို့၊ မက်ဒီဆင်ရင်ပြင်ရှိရာ ကမ်းခြေ တွင် တွေ့ဆုံကြကာ ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

အချိန်တော်တော်ကြာ ကြာကတည်းက သူတို့နှစ်ဦးကို အကဲခတ်နေသော ဆံပင်ဖြူဖြူ နှင့် လူကြီးတစ်ဦးသည် ဆောင်း ထားသော ဦးထုပ်ကို ပင့်တင် ကာ ယဉ်ကျေး ရည်မွန်စွာဖြင့် စကားဝင်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စကားတွေ ကို နားစွန်းနားဖျား အကြားနဲ့ ပြောရရင် အသက်ပြန်ရှင်လာတဲ့ အလောင်းကောင်ကို ပြန်သတ် ပစ်လိုက်ရတဲ့အခါမှာ သူနဲ့အဝတ် အစား ပြောင်းဝတ်လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ။ ခင်ဗျားလွတ် အောင်ပြေးဖို့အတွက် ပထမဆုံး အခွင့်အရေးပဲ”

ဟယ်လ်ဘာဆန်နှင့် ဟပ်ပါတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ သည်။ ဤလူစိမ်း၏ ဟာသလို လို စကားလုံးများကြောင့် ခဏ တာစိတ်အပန်းပြေသလိုဖြစ်မိ သဖြင့် ဟယ်လ်ဘာဆန်က ထို ရူးနမ်းနမ်းလူစိမ်းကို ခင်မင်သွား ဟန်ဖြင့် စကားပြန်ပြောလိုက် လေသည်။

“အဝတ်အစား လဲဝတ် တာကတော့ လူတိုင်းအမြဲလုပ်

ခင်ဗျားတို့ စကားတွေကို နားစွန်းနားဖျား အကြားနဲ့ ပြောရရင် အသက်ပြန်ရှင်လာတဲ့ အလောင်းကောင်ကို ပြန်သတ်ပစ်လိုက်ရတဲ့ အခါမှာ ...

နေကျ အလုပ်ပဲဗျ။ သဘောကျ  
တယ်ဗျာ။ ဒီလို အမြော်အမြင်  
ကြီးလှတဲ့...”

ပြောနေရင်းမှ ရုတ်တ  
ရက် စကားပြတ်သွားပြီး မျက်နှာ  
ဖြူရောင်ရောင်ဖြစ်လာသည်။ ထို  
သူကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ လက်  
တုန်ခြေတုန်ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ လူစိမ်းက-  
“ဪ -ခင်ဗျား သိပ်  
နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။  
ဒေါက်တာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်မကု  
ရင်တော့ ဒေါက်တာ ဟပ်ပါက  
ခင်ဗျားကို အကောက်ကြံလိမ့်  
မယ်နော်။ သေချာတယ်ဗျ”

“အောင်မာ မင်း ဘယ်  
သူလဲ”

ဟပ်ပါက ဒေါသဖြင့်  
မေးလိုက်သည်။

လူစိမ်းက သူတို့ရှေ့နား  
သို့ ကပ်လာပြီးခါးကိုကိုင်ညွတ်  
ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်-

“ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ်  
တော့ ဂျရက်လို့ သတ်မှတ်တယ်။  
ဒီပေမယ့်မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း  
ကြီးတွေကိုတော့ ပြောရမှာ ဝန်မ  
လေးပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ဒေါက်  
တာ ဝီလျံမန်ချာပါပဲ”

“မန်ချာ”

ဟပ်ပါက ထိတ်လန့်စွာ  
ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဟယ်လ်  
ဘာဆန်ကလည်း-

“ဘုရားရေ တကယ်  
ပါပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”  
မန်ချာက ပြုံးတုံ့တွံဖြင့်  
ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“လုံးဝငြင်းချက်မရှိ။  
ခြွင်းချက်မရှိ အမှန်ပါပဲ”

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခု  
ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြချင်သလို  
လို။ ချီတုံ့ချတုံ့ ဖြစ်နေသလိုလို။  
စိတ်တည်ငြိမ်ပုံမရချေ။ ထို့နောက်  
ခေတ်စားနေသော သီချင်းတစ်  
ပုဒ်၏ တေးသွားကို ညည်းနေ  
ပြန်လေသည်။ လက်ရှိအခြေ  
အနေကို မေ့နေသယောင်ထင်ရ  
လေသည်။

“မန်ချာ”

ဟယ်လ်ဘာဆန်က  
“အဲဒီညက ဂျရက်နဲ့  
ဘာတွေဖြစ်ကြသလဲ ပြောပြပါ  
လား”

“ဪ... အင်း...  
ဂျရက် အကြောင်းလား။ မေးလာ  
တော့လဲ ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ။

အလောင်းကောင်ယောင်ဆောင်  
နေတဲ့ ကျုပ်။ နည်းနည်းလှုပ်ရှား  
လိုက်တာနဲ့ သူတဖြည်းဖြည်းနဲ့  
အရမ်းကြောက်လာတယ်ဆိုတာ  
ကျုပ် သိတယ်။ တစ်ယောက်  
တည်း ထိုင်ပြီး စကားတွေပြော  
နေတယ်ဗျ သိလား။ သူကြောက်  
နေပြီဆိုတော့ စီစဉ်ထားတဲ့ အ  
တိုင်း ကျုပ်အသက်ရှင်လာတဲ့  
ပုံစံမျိုးဖန်တီးဖို့ မလိုတော့ဘူး  
ဆိုတာ သိလိုက်တယ်”

ခေတ္တ ရပ်လိုက်ပြီး  
ဆက်ပြောသည်။

“အခြေအနေတွေ  
အားလုံးကောင်းနေရက်နဲ့ ကျုပ်  
ကို သူဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး တုံ့ပြန်  
လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ တ  
ကယ့်ကို မထင်ထားခဲ့ပါဘူး...  
နောက်တော့”

စကားကိုရပ်လိုက်ပြန်  
သည်။

“ကျုပ် အသက်လုရင်း  
က အလောင်းနေရာမှာ သူ့ကို  
လဲ ပစ်ခဲ့ရတာ လွယ်တော့ မ  
လွယ်လှဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ  
ဟာ ...”

ဆက် မပြောတော့ဘဲ  
သူတို့နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်

ကာ -

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ကို ထွက်ပေါက်ထားမပေးခဲ့လို့ကွ”

နောက်ဆုံး စကားလုံးသည် ခါးသီးရွံ့မုန်းစွာဖြင့် ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲထွက်လာသဖြင့် ဟပ်ပါရော ဟယ်လ်ဘာဆန်ပါနောက်တွန့်သွားကြသည်။

“ငါတို့ ဒါပေမယ့် ဟို... ငါ ... ငါတို့ ....”  
ဟယ်လ်ဘာဆန်သည် စိတ်လှုပ်ရှား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက်မှ ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ငါတို့ မပါဘူးနော်”

ထိုအခါ လူစိမ်းက -

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ဦးဟာ မစ္စတာဟဲ(လ်)ဘွန်းနဲ့ မစ္စတာရှပ်ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

(ဟဲ(လ်)ဘွန်း = မွေးရာပါ ငရဲကောင်၊ အန္တရာယ်ပေးမယ့်ကောင်၊ ရှပ်ပါ = လူစဉ်းလဲလူလိမ်)

မေးသလိုလိုနှင့် တမင်ပြောကာ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်

နေလေသည်။

ဟယ်လ်ဘာဆန်က -

“ငါ့နာမည်က ဟယ်လ်ဘာဆန်ကွ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က မစ္စတာဟပ်ပါကွ။ ဟဲလ်ဘွန်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ ရှပ်ပါလဲ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့တွေက သမားတော်တွေ၊ အခုအချိန်မှာတော့၊ တောက် သမားတော်တွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူးကွ”

လောင်းကစား သမားတွေ ဒါကမှတကယ့်အမှန်တရားပါပဲ။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းပါလား။ အရမ်းကိုကောင်းတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ဟဲလ်ဘွန်းငရဲကောင်ရေ၊ အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တုန်းက ဂျရက်က တကယ်လို့ သူရှုံးခဲ့ရင် ပေးရမယ့်လောင်းကြေးငွေ အချို့ကြီးအထုပ်လိုက်ကို ဒီစဉ်းလဲကောင် ရှပ်ပါဆီမှ ပေးထားခဲ့တယ်။ ဂျရတ်ရှုံးပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီငွေကိုခင်ဗျားရရမှာ။ ခင်ဗျားသိ၊ မသိတော့မပြောတတ်ဘူး။ ဒီကောင်ပေးပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ တော်တော်ဂုဏ်ယူထိုက်တဲ့ အ

သက်မွေးကျောင်းအလုပ်ပဲကိုး”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုသူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်စဉ်းစားသလိုလို၊ ဘာကိုမျှ ဂရုမထားသလိုလို တွေးရခက်သည့် ပုံစံဖြင့်ထွက်ခွာသွားရင်းက ...

“ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်အလုပ်ကို ပိုကြိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်က စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံက သြဇာညောင်းတဲ့ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်တာဝန်က ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို ကုသပေးရတဲ့ တာဝန်ဗျ”

မျှော်လင့်ချက်နှင့် လား။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်လား မပြောတတ်။ အလောင်းအစားတစ်ခုကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားကလုပ်မိသဖြင့် နဂိုက အေးချမ်းနေခဲ့သော လူလေးယောက်ရဲ့ဘဝသည်--။

ယုယုလွင်

**"Ambrose Bierce" ၏ "A watcher by the dead"**  
စာအုပ်ကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။



# HURRICANE

## Restaurant

- ချိုသာသောဈေးနှုန်း
- သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်အပြင်အဆင်
- ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဝန်ထမ်းများ၏ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှု
- ကျွမ်းကျင်သော စားဖိုမှူးကြီး၏ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များ
- နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံနှင့် မြန်မာစည်ဘီယာ၊ အေဘီစီစည်ဘီယာ အခြားအချိုရည်မျိုးစုံ

တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ငွေကို အကျိုးရှိရှိကုန်ရကျိုးနပ်အောင်

HURRICANE Restaurant သို့ လာခဲ့ပါ။

အဝတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း  
အထူးအစီအစဉ် ပျော်ဖြေမှုရှိသည်။

အမှတ်(၇၄)၊ လေးထောင့်ကန်လမ်း၊ တာမွေလေးရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၃၄၂၁၉၊ ၀၉ ၄၃၀၇၄၃၂၂၊ ၀၉ ၇၃၁၅၈၅၈၉

# ဇာတ်သိမ်းမှ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင် တွင်းကြီးဝမ်းမောင်



“ဇာတ်သိမ်းမှ ငြိမ်းချမ်း  
ပျော်ရွှင် ..”

တွင်းကြီးဝမ်းမောင်

“ခြင်ထောင် တွေရ  
မယ်၊ ခြင်ထောင်တွေ၊ နိုင်လွန်  
ခြင်ထောင်၊ ဇာခြင်ထောင် တစ်  
ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်၊ နှစ်  
ယောက်အိပ်လား၊ မိသားစုအိပ်  
လား၊ လိုတာပြော အကုန်ရ၊  
အစုံရ၊ ခြင်ထောင်တွေ ရမယ်၊  
ခြင်ထောင်တွေ”

ချိုင့်ကြီးရွာ ဝင်က  
တည်းက သောင်းမြင့်အော်လှည့်  
ရောက်သည်။ သောင်းမြင့် ရှက်  
မနေ၊ ကိုယ်ရောင်းရဖို့ အော်တာ  
ဘာဖြစ်လဲဟူသော သဘောဖြင့်  
အားကြိုးမာန်တက် အော်အော်  
ဟစ်ဟစ် ကြိုးစားပေမယ့် သား  
ရေတု သားရေတုသူနှင့် တွဲဖက်  
ကုန်ရောင်းပါလာသူ မင်းသန်း  
က မကြားနီးနား အားပေးသည်။

ကိုယ့်ဘဝက အော်မှ  
ဖြစ်မည့် နေရာရောက်နေမှတော့  
ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား အများ  
ကြားအောင် အော်ရတာ အထူး  
အဆန်းမဟုတ်။ ကိုယ့်ဘာသာ  
အော် ဘာဖြစ်သလဲ ထုံးနုလုံးမှု

၍ ကမ္ဘာ့ငအော်ကြီးများ စာရင်း  
ဝင်းသွားချင် သွားပေတော့။  
ပျော်ပျော်ပဲ အော်အော်ပဲ။

“ခြင်ထောင်တွေ၊ ခြင်  
ဘေးဒဏ် ကာကွယ်နိုင်အောင်  
အိမ်တိုင်းရာရောက် ဈေးချိုချို နဲ့  
မင်္ဂလာရှိရှိလာရောင်းတဲ့ ခြင်  
ထောင်တွေ၊ ဈေးနှုန်းမှန်တယ်၊  
အာမခံတယ်၊ ဝယ်ထားကြနော်၊  
ခြင်ထောင်တွေ ရမယ်၊ ခြင်  
ထောင်တွေ”

သောင်းမြင့် အော်သံ  
ကိုက လာဘ်တိတ်စေသည်လား  
သူတို့ရောင်းချရန် ရောက်ရှိနေ  
သော ချိုင့်ကြီးရွာကပဲ မွဲလို့လား  
မသိ။ သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်း  
တို့ လှည့်လည်အော်ဟစ် ရောင်း  
ချသည့်တိုင် ဝယ်သူဝေးစွာ။ မေး  
သူမရှိ။

သောင်းမြင့်တို့ ခေတ္တ  
တည်းခိုရာ ထနောင်းခွရွာနှင့်များ  
ကွာခြားပေခြင်း။ ထနောင်းခွရွာ  
မှာ မင်းသန်း သုံးလေးပတ်မျှ  
လျှောက်အော်ရသည်။ ရောင်း  
လိုက်ရသည်မှ လက်မလည်။  
ထိုင်ရာမထ လာဝယ်သူ အများ  
အပြား။

ဈေးရောင်း ထွက်လာ

ချိန်မှာ လက်မလည်အောင်  
ရောင်းချခြင်းမှာ မင်္ဂလာမို့  
သောင်းမြင့်ရော မင်းသန်းပါ ဝမ်း  
သာမှုကို ချုပ်ထိန်းမထားနိုင်ကြ။  
သူတို့ရပ်များက ရှေးဟောင်း စာ  
ကဗျာမှာပါသော ဘီလူးသွားကို  
လဖြတ်ည်းဟူသော ကဗျာထဲမှာ  
ပါသည့် ဘီလူးပြုံးပုံမျိုး။ ရောင်း  
ရငွေမှ အရင်းနုတ်၊ အမြတ်  
တွက်ကြည့်မိရာ တစ်ပတ်မှ နှစ်  
ရက်သာ ဈေးရောင်းရသည့်ဘဝ  
မှ နေ့စဉ်ဈေးရောင်းလိုသော  
စိတ်အထိ ဖြစ်မိသည်။

သည်မှာတင် သူတို့  
တည်းခိုသော အိမ်ရှင်စောမြင့်က  
အကြံပေးသည်။ မြို့ပေါ်သို့ ကုန်  
အသစ် လူလွှတ်အယူခိုင်းပါ။ သူ  
တို့ ထနောင်းခွနှင့် တစ်တိုင် (နှစ်  
မိုင်)ဝေးသော ချိုင့်ကြီးရွာ၊ တစ်  
တစ်တိုင်ခွဲ (သုံးမိုင်) ဝေးသော  
ကုန်းကြီးရွာသွားရောင်းပါ။ ထို  
နှစ်ရွာက လမ်းပန်းဆက်သွယ်  
ရေး ခက်ခဲ၍ မြို့သို့အရောက်  
အပေါက်နည်းသည်။ သူတို့ရွာ  
ထက် အများကြီး ရောင်းရနိုင်  
သည်။ မရောင်းရလည်း ခြေ  
ထောက်စိုက်ရသည်။ စဆိုက်ကုန်  
သည်မဟုတ်။ တစ်နာရီကျော်

ကျော်သာ လမ်းလျှောက်ရသည် မို့ အချိန်မရွေး ပြန်နိုင်သည်။ ရောင်းရက အမြတ်၊ မရောင်းရက ဗဟုသုတနှင့် ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းဟု အကြံပေးသည်။ တိုက်တွန်းသည်။

မဝယ်ခင်က ချိန်ခွင်ပြင် တဆဆလုပ်နေသော ထိုးမုန့် သည်ပမာ ရောင်းချင်သည့် လောဘဇော ကပ်နေသည့် သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်းကို နှစ် ခါမတိုက်တွန်းရ။ သူတို့နှင့် မြို့ နယ်ခြားဖြစ်သော ချိုင့်ကြီးရွာနှင့် ကုန်းကြီးရွာဆီသို့ နှစ်ယောက် သား ခြင်ထောင်တစ်နိုင်တစ်မ ထမ်းပြီး အဝေးကမြင်နေရသည့် ချိုင့်ကြီးရွာဆီ လှမ်းခဲ့သည်။

သောင်းမြင့်နှင့် မင်း သန်းတို့ မြို့နယ်က ပန်းသာမြို့ နယ်၊ ထနောင်းခွရွာက ပန်းသာ မြို့နယ်ပိုင်။

ချိုင့်ကြီးရွာနှင့် ကုန်းကြီး ရွာက စာဥမြို့နယ်ပိုင်၊ မြို့နယ် ခြားဖြစ်သော်လည်း မြစ်၊ချောင်း၊ ဆည်၊ တာတမံ၊ တံတားကူးနေ ရသော နေရာမဟုတ်။ လှည်း လမ်းအလိုက် လူသွားလမ်းအ လိုက် ခြေလျင်လျှောက်သွားက

မိမိသွားသော ရွာကိုခိုင်းခန့်ဝင် တိုက်သည်ဟု အညာသားပြော ပြောရမည့် ရွာများ။ ထနောင်းခွ နှင့် ချိုင့်ကြီးရွာအကူးလမ်းမှာရှိ သော စိုက်ပျိုးသီးနှံများ ဂျုံ၊ ကု လားပဲဖြစ်ရာဘယ်ကကြည့်ကြည့် အဝေးရွာကိုမြင်နေရသည်။

ထနောင်း ခွတုန်းက အော်ဟစ်ရသူမှာ မင်းသန်း၊ ချိုင့် ကြီးရွာကြတော့ သောင်းမြင့်မှာ အော်ဟစ်ရမည့် သူဟု ခွဲတန်းချ ထားသောကြောင့် သောင်းမြင့် ကြိုးစားပမ်းစား အော်ဟစ်ကာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် ဈေးဝယ်ခေါ်သည်။

“ကြုံတုန်းကြည့် ကြည့် မိရင်ကြိုက်မယ့် ခြင်ထောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ .. ခြင်ထောင် တွေ .. ကြိုက်ရာရွေး .. တစ် ယောက်အိပ်လား .. နှစ်ယောက် အိပ်လား .. မိသားစုအိပ်လား၊ ဇာခြင်ထောင်လား၊ နိုင်လွန်ခြင် ထောင်လား၊ ကြိုက်တာဝယ် .. ခြင်ထောင်တွေ .. ခြင်ထောင် တွေ”

ခြင်ထောင်များ ထမ်းပိုး အော်ဟစ်လာသော သောင်းမြင့် နှင့် မင်းသန်းတို့ကို စိတ်ဝင်တ

စား ဝေးကြည့်နေသူက ချိုင့်ကြီး ရွာသားကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်သာသာ ခန့်ရှိပြီးမည့် ကောင်လေးတစ် ယောက်သူ့အမည်က ထပ်ပေါ်၊ ထပ်ပေါ်သည် ခြင် ထောင်သည်ကိုတွေ့ကို တစ် လှည့်၊ သူ့ကိုယ်သူ တစ်လှည့် ပြန်ပြန်ကြည့်နေသည်။

သူ့ကိုယ်၌ ညစဉ်ခြင် ကိုက်ထားသော ဒဏ်ရာအများ အပြား သူ့မျက်နှာမှာ သူ့နား ရွက်မှာ သူ့ကုပ်ဝိုးမှာ သူ့ခြေ ထောက်မှာ အဖုအပိန့်ကြီးများ ညစဉ်ခြင်ကိုက် ခြင်ကိုက်ရာမှ ရောင်ရမ်းယားနာ၊ ယားနာကို ကုတ်၊ ကုတ်ရာမှပဲ၊ ပဲ့ရာမှ အနာ ဖြစ်၊ အနာ၌ ပြည့်ကပ်၊ ထပ်ပေါ် တစ်ကိုယ်လုံး ဝဲမပေါက်ဘဲ ြညီတစ်စုံစုံ။

ခြင်ဒဏ် ခံလွန်းမက ခံရသောအခါ ထပ်ပေါ် မနေနိုင် တော့။ ခြင်ထောင်ဝယ်ပေးရန် သူ့အမေကို သူ ပူဆာသည်။

“နင့်ဒီလောက် ခြင် ကြောက်ရင် ခြင်ထောင်သည် တွေ ချိုင့်ကြီးရွာလာရင် အိမ်အ ထိ ခေါ်လာခဲ့၊ အိမ်လိုက်ရောင် တဲ့ ခြင်ထောင်သည်ငါ့ရင် နှင့်

ရော၊ တို့အားလုံး ခြင်မကိုက်  
အောင် လူတစ်ယောက် ခြင်  
ထောင်တစ်လုံးနဲ့နဲ့ ခြင်ထောင်  
ရှစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်။ ဒီလိုမ  
ဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်ခါ ခြင်  
ထောင် ဝယ်ခိုင်းရင် နင်းဖြသတ်  
မယ်။ ခြင်ထောင်သည်လာမှ ခေါ်  
ခဲ့။ ထပ်မပြောနဲ့”

ခြင်ထောင်သည် လာ  
ရင် အိမ်အထိ ခေါ်ခဲ့တဲ့ ..

အိမ်လိုက်ရောင်းတဲ့ ခြင်  
ထောင်သည်လာရင် ရှစ်လုံးဝယ်  
ပေးမယ်တဲ့ .. ထပ်ပေါ်ကလေး  
ခေါင်းထဲ စွဲနေသော သူ့အမေ

လူက

သားလို့ခေါ်ရင်

ဘတ်ခွပါ ဘတ်ခွနဲ့ပစ်၊

ဘတ်ခွမပါ ခဲနဲ့ပစ်တဲ့၊

အဲလို မလုပ်ဝံ့ရင်

ဆဲဆဲ ပြေးပြေး

ပြေးတဲ့ဗျ။

အမေက

မှာထားတာ။

စကား။

ထပ်ပေါ်အမေက ‘လူ  
ကြီးပီပီ ထပ်ပေါ်ကိုချွေးသိပ်ခြင်း  
ဖြစ်သည်။ ချိုင့်ကြီးရွာကို ခြင်  
ထောင်သည်လာလေ့လာထမရှိ  
၍ သူ့သားငယ်ကို ပြီးစလွယ်  
ပြောခဲ့၏။ လူကြီးက ပြောပြီး မေ့  
ပျောက်။ သားက အသည်းစွဲမှတ်  
ထားရာ ထိုစကားမမေ့။

“ခြင်ထောင်တွေ ရ  
မယ် .. ခြင်ထောင်တွေ . လူကြီး  
အိပ် ကလေးအိပ် နိုင်လွန်ခြင်  
ထောင်၊ ဇာခြင်ထောင်၊ လိုချင်  
တာမှန်သမျှ ရနိုင်တယ်။ ပစ္စည်း  
မှန်တယ်၊ ဈေးချိုတယ်”

ထပ်ပေါ်ရှေ့ ဖြတ်ဖြတ်  
အော်အော် အော်သွားကာ  
သောင်းမြင့်ကို ထပ်ပေါ်က ဖျတ်  
ခနဲ လက်ဖမ်းဆွဲထားသည်။  
သောင်းမြင့် ရုတ်တရက် ရှေ့တိုး  
မရ။

“ဦးဦး ခြင်ထောင်တွေ  
က ရောင်းဖို့လား”

ထိုအသံသည် သောင်း  
မြင့်တို့ မင်းသန်းတို့အဖို့ စာမေးပွဲ  
အောင်စာရင်း သွားကြည့်စဉ်  
အထူးအောင်ဟု ပါရှိပြီး လမ်းမှ  
အောင်မအောင် မေးလာသူကို

မျှော်နေခိုက် အမေးခံရပုံမျိုးနှင့်  
တူလှပေ၏။ ကြားချင်လှသော  
အသံကို ဈေးဦးပေါက် ကြားရပါ  
ပြီ။

“ရောင်းဖို့ပေါ့ သားရဲ့၊  
သားက ဝယ်ချင်လို့လား”

“ဟာဗျာ ကျုပ်ကို  
သားလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

သောင်းမြင့်နှင့် မင်း  
သန်းတို့သည် ကြီးကျယ်လှစွာ  
သော မဟာပုရိသ ထပ်ပေါ်အား  
ဘာဆက်ပြောရမည် မသိ။

“အမေက မှာထား  
တယ်။ အဖေကလွဲရင် သားလို့  
ဘယ်သူကမှ ဘယ်တော့မှ အ  
ခေါ်မခံနဲ့တဲ့။ သားလို့ မင်း အ  
ခေါ်ခံရရင် မင်း အမေဟာ ငါ့  
မိန်းမလို့ သွယ်ဝိုက်ဆဲတာပဲဗျ။  
မိန်းမတွေက သားလို့ခေါ်ရင် နင့်  
အဖေ ငါကြိုက်တယ်လို့ ယဉ်  
ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ ပိုးတာတဲ့ဗျ။  
ကျုပ်က ထူးရင်အမေကိုပစ်ထား  
ခဲ့ပြီး အဖေက နောက်မိန်းမနဲ့  
လစ်ထွက်မှာတဲ့ဗျ။ ဒီပြင် လူက  
သားလို့ခေါ်ရင် ဘတ်ခွပါ ဘတ်  
ခွနဲ့ပစ်၊ ဘတ်ခွမပါ ခဲနဲ့ပစ်တဲ့၊  
အဲလို မလုပ်ဝံ့ရင် ဆဲဆဲပြေးပြေး  
ပြေးတဲ့ဗျ။ အမေက မှာထားတာ။

ဒီပြင် လူတွေဆိုရင် ကျုပ်ဆဲပြေး  
မှာ ဦးတို့က ခြင်ထောင်သည်  
တွေလဲဖြစ်လို့ ဓာတ်ရှင်ထဲက  
ဇော်လင်းနဲ့ ကျော်ဟိန်းတို့နဲ့ တူ  
လို့”

သာဓိကာကို ဝိတ္တာရပြု  
ပြသော မဟာပညာကျော်လေး  
ထပ်ပေါ်အား သောင်းမြင့်က ပျာ  
ပျာသလဲ ရှင်းရသည်။

“ဦးတို့က သွေးရိုးသား  
ရိုးပါကွယ်။ မင်းအမေ မဟာ  
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ ပညာရှိမကြီး ပြောသ  
လို မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ သားလို့  
ခေါ်တာ မကြိုက်ရင် ကလေးလို့  
ခေါ်မယ် .. အဲလိုတော့ ကြိုက်  
လား”

ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်သား  
ထပ်ပေါ်အား လူကြီးလူကောင်း  
တစ်ယောက်ပမာ သောင်းမြင့်တို့  
အမေးအဖြေ လုပ်နေရသည်။

“ဦးတို့ခြင်ထောင်က  
ခြင်တော့ လုံတယ်နော်”

“လုံပါတယ် ကလေး  
ရယ်၊ ခြင်ထောင် အသစ်တွေ  
ကွယ်”

“အများကြီးကော ပါရဲ့  
လား”

“ပါပါတယ် ကွယ်၊

ကလေးက ဘယ်နှလုံး ဝယ်ချင်  
လို့လဲ”

“ကျုပ်က မဝယ်ပါဘူး။  
အမေက ဝယ်မှာ၊ ခြင်ထောင်  
သည်လာရင် ခေါ်သာခေါ်လာခဲ့  
တဲ့ အိမ်ရှိလူကုန် တစ်ယောက်  
တစ်လုံးနှုန်း ဝယ်မတဲ့”

သောင်းမြင့် စိတ်ဝင်စား  
သွားသည်။ စီးပွားရေးလေ၊  
ရောင်းရမှ မြတ်မည်။ မြတ်မှ  
ကိုယ့်အတွက် ငွေရမည်။ ငွေ ..  
ငွေ .. ငွေ။ စားဝတ်နေရေးအ  
တွက် နေ့စဉ် လိုနေသောငွေ။  
သည်ငွေ ရရှိဖို့အတွက် သူတို့  
ကြိုးစားနေရ၏။ ကြိုးစားနေစဉ်  
ငွေရလမ်းမြင်လာ၍ လက်လွှတ်  
ခံမဖြစ်။ စကားစ ဆွဲရမည်။

“အိမ်သားက ဘယ်  
နှစ်ယောက်ရှိသလဲ ကလေး”

“အဖေနဲ့အမေက နှစ်  
ယောက်၊ ကျုပ်တို့က ခြောက်  
ယောက်၊ အားလုံးရစ်ယောက်”

သောင်းမြင့်နှင့် မင်း  
သန်းတို့ တစ်တိုင်(နှစ်မိုင်)ခရီးလာ  
ရ၊ရွာတွင်ပတ်ရသော အညောင်း  
အညာတို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။  
ထမ်းပိုးရသော ပခုံးအောင့်ဒဏ်  
ချက်ချင်းပြယ်သည်။ သူတို့ကို

ရတနာပုံဆိုက်စေမည့် ကလေး  
နှင့်တွေ့ပြီ။

“ကဲ .. ကလေး .. ဦး  
တို့က ဆက်ရောင်းရဦးမယ်၊  
ကလေးအမေ ခြင်ထောင်ဝယ်မှာ  
ဖြင့် သွားခေါ်တော့လေ။ ဦးတို့  
ဒီက စောင့်နေမယ်”

“ဦးရဲ့ အမေက အိမ်  
ခေါ်လာခဲ့လို့ ပြောတာဗျ။ အိမ်  
မလိုက်လို့ကတော့ ဝယ်မှာ မ  
ဟုတ်ဘူး။ မဝေးပါဘူးဗျ။ ကျုပ်  
လမ်းပြပါမယ်။ ကျုပ် နောက်  
လိုက်ခဲ့ပါ။ လာပါဗျ။ ဟောဒီနား  
လေးတင်ရယ်”

လည်လိုက်သည့် က  
လေး။ သူ့အမေကလည်း သူ့  
လိုပဲ လည်လိမ့်မည်။

သောင်းမြင့်နှင့် မင်း  
သန်းတို့ကို ထပ်ပေါ်က သူ့အိမ်  
ဝင်းထဲအရောက် ခေါ်လာချိန်  
တွင် ထပ်ပေါ် အမေနှင့် ဈေး  
သည်မတစ်ဦးသည် နှစ်ဦးကြား  
မတိုးမကျယ် စကားပြောနေရာ  
က ရုတ်ခြည်းပေါက်ကွဲသွား  
သည်။

“နင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဖိုး  
ငါးမူးကို သိန်းငါးဆယ်မှတ်ပြီး  
ခဏခဏ လာတောင်း မနေနဲ့”

ကောင်မရဲ့ နင်သေရင် ကူးတို့ခ  
ထည့်ရအောင် ပေးမယ်”

ထပ်ပေါ်အမေ မဖြူ၏  
တိုက်ပွဲခေါ်သံ။

ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မ  
ကလည်း စိန်ဆိုလျှင်အချိန်မရွေး  
အစား။

“ဒီလောက် တောင်း  
နေရမှတော့ ငွေလေးငါးမူးပေး  
မနေနဲ့၊ တော်သေရင် ကျုပ်က  
ကတိုးခထည့်တယ်လို့သာ မှတ်၊  
နောက်ထပ်မတောင်းဘူး၊ အဝီစိ  
ကျမယ်”

“ဘာ .. ငါသေရင် ..  
ဘာ .. အဝီစိကျမယ် ဟုတ်  
လား၊ နင်ကသတ္တိဘယ်လောက်  
ရှိလို့လဲ၊ နင်က ဘယ်လောက်  
မိုက်လို့လဲ။ လူချင်း ယှဉ်ပုံလို့  
လား”

“မိုက်လို့ ရွာတကာ  
လှည့် ဈေးရောင်းစားနေတာ၊  
စမ်းချင်ရာစမ်း မိသန်းတဲ့ဟေ့”

ထပ်ပေါ်အမေနှင့် ဈေး  
သည်မတို့မှာ ဘာလက်စေ့ရေးမှ  
ပြသမနေ။ တစ်ယောက်ကို တစ်  
ယောက် ဘယ်ပြန်ညာပြန် တ  
ဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ပြီး ဆွဲကြလွှဲ  
ကြ တားကြဆီးကြ သတ်ကြ

ပုတ်ကြရာမှ ဂျပန်နပ်နီးပွဲကျင်းပ  
နေသည်နှင့် တူသည်။

သောင်းမြင့်နှင့် မင်း  
သန်းတို့မှာ ခြင်ထောင်ထုပ်ကြီး  
များ ချပြီး ဖျန်ခြေရကောင်းနိုး  
နိုး၊ ထွက်ပြေးရကောင်းနိုးနိုးဖြင့်  
မှတ်တက်မိလျက် ရှိနေကြသည်။  
မိန်းမနှစ်ယောက်မှာ ဘဝတစ်ပြန်  
ကျားတစ်ပြန်ဆိုသလို အပေါ်  
ရောက်လိုက်၊ အောက်ရောက်  
လိုက်နှင့် လုံးထွေးလုံးထွေး။  
တောသူများပီပီ သန်သန်စွမ်းစွမ်း  
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း၊ အွတ်ခနဲ  
ရွတ်ခနဲ ဗုန်းခနဲထသံ ညံစာစာ။

မိန်းမသား နှစ်ဦးစလုံး  
ထဘီတွေ ပြေလျော့ကုန်ကျ  
သည်။ အကြာကြီး နပ်နီးလုံး၍  
ဟောဟဲလိုက်အောင် မောမှ သ  
ရေပွဲဒိုင်ရပ်ကာ လူချင်းခွာသည်။  
ခဏခဏ ရန်ဖြစ်လေ့ရှိသော  
ဘေးလူ သက်သေ ခဏခဏ  
လိုက်ရသော ထပ်ပေါ်အမေ  
ရန်ပွဲသို့ ဘယ်ခွေးတစ်ကောင်  
ကြောင်တစ်ဦးလူတစ်ယောက်မျှ  
မကြည့်။ အဝေးမှ မြင်သူများမှာ  
သက်သေပါနေမည် စိုးသော  
ကြောင့် လစ်ပြေးကြသည်။ ထပ်  
ပေါ် အမေက သူ့အမှု တိုင်၍

သက်သေ မလိုက်လျှင် အော်  
အော်ဆဲသည်။ သက်သေလိုက်  
၍ မှန်ရာပြောက ညာညာဆဲ  
သည်။ ရွာလူကြီးက နင်တစ်မှုက  
နှစ်မှုမရှာနဲ့ဟု ခဏခဏ ဆုံးမ  
ရသည်။ ဓာတ်သိ တို့က  
မကြုံစဖူး သော

ဩချလောက်ဖွယ်ရာ လူမှု  
အသိနိမ့်ကျသူတို့၏ ရန်ပွဲကို  
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့လိုက်  
ရသည့် သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်း  
ခမျာ ကိုယ်တွေ့မှီသာယုံရသည်။  
ကျေးလက်တောရွာ အညာဗုဒ္ဓ  
ဘာသာဝင် မိန်းမသား နှစ်ဦး၏  
ရန်ပွဲကို ကိုယ်တွေ့သာ မဟုတ်ခဲ့  
လျှင်သူတို့ယုံကြည်မိမည်မဟုတ်။  
ကိုယ်တွေ့ဆိုတော့ မယုံကြည်နိုင်  
သလို တအံ့တဩ။

အနိုင်အရှုံး မရသော  
သရေပွဲ၌ မပြေနိုင်သေးသော  
ဒေါသမြားဦးသည် သောင်းမြင့်  
တို့ထံ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း  
ရောက်လာသည်။ ထဘီများကို  
ကပျာကယာ ပြန်ဝတ်လျက်  
မိန်းမသားနှစ်ဦးသည် လက်ညှိုး  
ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ သောင်းမြင့်  
တို့ကို သူ့ထက်ငါ ဦးရန်တွေ့ရန်  
ထောင်သည်။ ထွက်ပြေးရ

ရွှေထောင်မှိုင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ကောင်းနိုး၊ ရပ်နေရကောင်းနိုး  
ဖြစ်နေသူမှာ သောင်းမြင့်နှင့် မင်း  
သန်း။

“ရုံးသွားတိုင်မယ်၊ ရုံး  
သွားတိုင်မယ်၊ မိန်းမသားနှစ်ဦး  
ရန်ဖြစ်နေတာကို လမ်းပေါ်အ  
ထုပ်ကြီးတွေ ထမ်းလာရင်း လှမ်း  
မြင်တာနဲ့ အရသာခံလာကြည့်  
နေတဲ့လူတွေ တိုင်မယ်”

ထပ်ပေါ်အမေ မဖြူ၏  
တိုက်စစ်စတင် ကြေညာသံ။

“ဟုတ်တယ် ကောင်မ  
ရေ၊ နင်နဲ့ငါကဒေါသအလျောက်  
ရန်ဖြစ်ပေမယ့်။ သူတို့လို ကိလေ  
သာရာဂ မသောင်းကျန်းဘူး။  
လူပုံတွေက မင်းသားရုံးရပ်တွေ၊  
ထဘီမမြဲအောင် နပန်းလုံးနေတဲ့  
မိန်းမတွေကို ဇာတ်ပွဲအငြိမ့်ပွဲ ဝင်  
ကြည့်သလိုကြည့်တာ ရုံးတိုင်  
မယ်”

ချဉ်ပေါင်ရွက်သည်  
မိန်းမ၏ လျှပ်တစ်ပြက် ကြေညာ  
ချက်။

မိန်းမနှစ်ယောက်မှာ  
အာကြမ်းလျှာကြမ်း တောသူများ  
ဖြစ်ရာ သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်း  
ကို ဇွတ်ဝင်ဇွတ်ဆွဲ ဇွတ်ခေါ်ရာ  
ရုန်းမရ၊ ကန်မရ၊ အားကုန်အင်  
ကုန်ဆွဲထုတ်ရာ သောင်းမြင့်တို့  
ယက်ကန်ယက်ကန် ပက်လန်  
ပက်လန်။

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ခင်ဗျ။  
ကျွန်တော်တို့ ခြင်ထောင်သည်  
တွေပါ။ ကောင်လေးတစ်ယောက်  
က ခေါ်လို့ ဝင်ခဲ့မိတာပါခင်ဗျ။  
ကျွန်တော်တို့ ရောက်စက နပန်း  
မလုံးသေးပါဘူး”

သောင်းမြင့်က ဘိန်း  
စားလေသံဖြင့် တောင်းပန်သကဲ့  
သို့ မင်းသန်းက ရှိခိုးဦးတင်ဖြေ

ရှင်း တောင်းပန်ရသည်။

“နပန်းလုံးတာ ဝင်  
ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ။  
ကောင်လေးက သူ့အမေက ခေါ်  
ခိုင်းလို့ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့လို့လာခဲ့မိတာ  
ပါ။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်း  
ခိုက်ဖြစ်ရတာပါဗျ”

မိန်းမ နှစ်ယောက်က  
ဘာပြောပြော မလျှော့။ လက်ကို  
တင်းသည်ထက် တင်းအောင်  
ဆုပ်ထားပြီး အံကြိတ်မေးသည်။

“ဘာခုမှ ကြောက်ပါပြီ  
လဲ။ မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်က  
လုပ်မနေနဲ့ မောသွားမယ်။ နင်  
တို့ခေါ်လာတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်  
လေးပြနိုင်ရင်ပြ၊ မပြနိုင်ရင် ရုံး  
လိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ရင် ရွာအော်ဟစ်  
အကူအညီတောင်းပြီး ဝိုင်းဖမ်း  
ခိုင်းမယ်။ ဘယ်မလဲ နင်တို့ခေါ်  
လာတဲ့ ကလေး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်  
ကောင်မ၊ ကလေးပြခိုင်း၊ မပြနိုင်  
ရုံးပို့”

ရန်ဖက်နှစ်ဦးက ငြိမ်း  
ချမ်းရေးရသွားပြီ။

သောင်းမြင့်နှင့် မင်း  
သန်းတို့မှာသာ ဘာလုပ်ရကိုင်ရ  
မည် မသိ။ အားကိုးတကြီးဖြင့်



သူတို့ကို ခေါ်လာသော ခြင်  
ထောင်ရှစ်လုံးဝယ်မည့် ထပ်ပေါ်  
ကို မျက်စောင်းဝေကာ ဝိုက်ကာ  
ရှာသည်။ ခြင်ထောင်ဝယ်မည့်  
ကလေးရေ ဦးတို့ဆီ ခဏလာပါ  
ဟု ခေါ်သည့်တိုင် ဘာမှမထူး  
ခြား။ ကြည့်မတွေ့။ ခေါ်မကြား။  
ဘယ်သွားမှန်းမသိသောထပ်ပေါ်  
ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးဇောချွေးများ  
ပြန်လာသည်။ ခေါ်ကြည့် ကြည့်  
ခေါ်သော်လည်း အချည်းနှီးသာ  
တည်း။

ဘုရား၊ ဘုရား၊ ကောင်  
လေး မရှိတော့။ ဘုရားကယ်  
တော်မူပါ။

ဘယ် ရှိပါ့မလဲ။ ဒီ  
လောက်မှ မလည်လျှင် အရပ်ရပ်  
နေပြည်တော် ထပ်ပေါ်ဟု ဟိုး  
လေးတကျော်နေပါ့မလား။

သောင်းမြင့်တို့ အံအား  
တသင့်သင့်ဖြင့် ထပ်ပေါ်အမေနှင့်  
ဈေးသည်ရန်ပွဲ အာရုံရောက်နေ  
ဒိုက် ထပ်ပေါ်လစ်ထွက်သွား  
သည်ကို မသိလိုက်။ မြေပြင်ပေါ်  
ဘုန်းခနဲ သူ့အမေမလဲကျမီ တစ်  
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူတစ်  
ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ရိုက်နေစဉ်  
ထပ်ပေါ် သူ့ကိုယ်သူ သတိပေး

ဝေးရာပြေးသည်။

မပြေး၍မရ။ ထပ်ပေါ်  
အမေက လူတကာနှင့် ရန်ဖြစ်  
သည်။ သူရန်ဖြစ်နေစဉ် ထပ်ပေါ်  
ရှိလျက်နှင့် သူ့ဘက်မှဝင်မကူက  
ရန်ပွဲ ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် ပွဲပြီးက ထပ်  
ပေါ်ကို မကူရ ကောင်းလားဆို  
ကာ နွားမောင်းကြိမ်ဖြင့် အိစလံ  
ဝေအောင် ဆော်သည်။

“နင့်မွေးရတာ ဗိုက်နာ  
တာသာ အဖတ်တင်တယ်။ ထပ်  
ပေါ်ရဲ့”

ဟုဆိုကာ နားရင်းအုပ်  
သည်။

ထိုသို့ အတီးအအုပ်  
ခံရပြီးနောက် မိန်းမကြီး တစ်  
ယောက်နှင့် သူ့အမေတို့ ရန်ဖြစ်  
ရာ ထပ်ပေါ်ကူရန် ပြေးဝင်  
သည်။

“ခွေးပစ်တဲ့ တုတ်  
လောက် ကောင်လေးက နင့်  
အမေဘက်က ဝင်ကူတယ်လေ။  
ငါ တောင်ဝှေးနဲ့ ပစ်ထိုးလိုက်ရ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုး  
လိုက်ရာ ထပ်ပေါ် အရှိက်တည့်  
တည့် အထိုးခံရသည်။ ထပ်ပေါ်  
ခမျာ တုံးလုံးလဲကျ သတိမေ့  
သွားသည်။ သုံးလေးရက်ခန့်

အသက်ရှူတိုင်း အောင့်အောင့်  
နေ၍ ထပ်ပေါ်အနေခက်အထိုင်  
ခက်။ တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ထပ်  
ပေါ် ပညာ ရသွားသည်။

မကူပြန်လျှင်လည်း နွား  
ရိုက်ကျွဲရိုက်မို့ မသက်သာ။ ကူ  
ပြန်ရင်လည်း အရှိက်ထိုးခံရ၍  
မသက်သာ။ သည် အကျပ်အ  
တည်းမှ လွတ်စေရန် သူ့အမေ  
အာဏာစက် လွတ်ရာဖြစ်သည့်  
သူ့အဖေ ယာခင်း အငှားစောင့်  
နေရာတောသို့ သူ့အမေ စိတ်  
မပြေမချင်း သွားရောက်နေထိုင်  
ရန် ထပ်ပေါ် လစ်ထွက်ခဲ့သည်။

ဤအချက်ကို သောင်း  
မြင့်တို့ မသိလိုက်။ မသိလိုက်၍  
အားကိုးတကြီး ခေါ်လည်းခေါ်  
ကြည့်လည်းကြည့်သော်ငြား ခေါ်  
မရ၊ မိန်းမကြမ်းနှစ်ဦး ဆွဲခေါ်ရာ  
ကျေးရွာရုံးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။  
တိုင်သူကတိုင်၊ ဖြေရှင်းသူက  
ဖြေရှင်းနှင့် ဆူညံဆူညံ။ မိန်းမ  
နှစ်ယောက်က စားမလိုဝါးမလို  
သဲသဲမဲမဲ။

နောက်ဆုံး၌ ကျေးရွာ  
လူကြီးများက ရွာခံဖြစ်သူ ထပ်  
ပေါ်အမေနှင့် ရွာသို့ဈေးရောင်း  
နေကျဖြစ်သူ ချဉ်ပေါင်ခွက်သည်

“တောက် ..လူကြားမကောင်း၊  
သူကြားမကောင်းကွာ ရှက်စရာကြီး၊  
ဒီရွာသာ တို့ဆက်ရောင်းရင်  
ထောင်ကျရုံရှိတော့တယ်။ ဟိုဘက်  
ကုန်းကြီးရွာ ပြောင်းရောင်းရအောင်  
ဟို ကောင်ရှုပ်လေးဒဏ်တို့ခံရတာ  
ရပ်ရွာလူကြီး ကောင်းလို့သာပေါ့ကွာ”

တို့အား ကိုယ်က ရွာခံ၊ နယ်ခံ  
ဖြစ်၍ သည်းခံကြရန်တရားဟော  
သည်။ သောင်းမြင့်တို့နှစ်ဦးကို  
ချိုင့်ကြီးရွာထုံးစံအရ ဝယ်ယူရန်  
မခေါ်ယူဘဲ အိမ်ဝင်းထဲ မဝင်ပါ။  
နောက်နောင် ဝင်ရောက်ပါက  
ထိတ်တုန်းခတ်ခံပါမည်။ ဒဏ်ရှိက်  
ခံပါမည်ဟု ကိုယ်တိုင် ကတိခံ  
ဝန်ချုပ် ချုပ်စေသည်။ ကိုယ်တိုင်  
လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းပြီးမှ ပြန်  
လွှတ်သည်။

ရုံးအပြန်၌ သောင်းမြင့်  
က မင်းသန်းကို ပြောသည်။

“တောက် ..လူကြား  
မကောင်း၊ သူကြားမကောင်းကွာ  
ရှက်စရာကြီး၊ ဒီရွာသာ တို့ဆက်  
ရောင်းရင် ထောင်ကျရုံရှိတော့

တယ်။ ဟိုဘက်ကုန်းကြီးရွာ  
ပြောင်း ရောင်းရအောင် ဟို  
ကောင်ရှုပ်လေးဒဏ် တို့ခံရတာ  
ရပ်ရွာလူကြီး ကောင်းလို့သာပေါ့  
ကွာ”

“တို့ကလဲ တို့ဟ ..  
ဒီချာတိတ် လူလည်က ခြင်  
ထောင်ရှစ်လုံးဝယ်မယ်ဆိုတာကို  
လောဘဇောကပ်ပြီး မဆင်မခြင်  
လိုက်တာ၊ နပန်းလုံးကတည်း  
က တို့ပြေးရမှာ။ ခြေထောက်ခဲ  
ဆွဲဖြစ်တာ တို့ခံရတာပဲ။ ငါလဲ  
ကြောင်ခံနေတယ်”

“အေးဟ၊ ကြောင်တာ  
လဲပါသလို ကောင်လေးပြန်လာ  
ရင် ဝယ်လိုဝယ်ငြားဆိုတဲ့ ဇော  
လဲပါနိုင်တယ်။ ရုံးတိုင်မှန်းသိရင်

ဒုန်းပြေးမှာပေါ့။ လုပ်ရက်လိုက်  
တဲ့ မိန်းမတွေကွာ။ ကောင်လေး  
ကလဲ ခေါ်တုန်းကတော့ အဆင်  
ပြေလို့၊ ချောလို့၊ လစ်ထွက်ဦး  
အသံပေးပါလား။ ဒီကောင်လေး  
ပြန်တွေ့ရင် နားရင်းအုပ်ဖို့  
ကောင်းတယ်။ တော်ပြီ ...  
တော်ပြီ .. ဒီရွာမရောင်းတော့  
ဘဲ ရွှေရွာရောင်းအောင် ပါလာ  
တဲ့ ပိုက်ဆံတွေထဲက ဒဏ်ကြေး  
ပဲ့မနေရစ်ခဲ့တာ ရွာလူကြီး  
ကောင်းလို့”

အထုပ်ကြီးများထမ်း  
ရွာပြင်ထွက် ကုန်းကြီးရွာသွား  
လမ်းကိုမေးသည်။ နွားစာရိတ်နေ  
သော လူများက ပြောင်းခင်းများ  
ပဲစင်းငုံခင်းများနှင့် ဝါးခင်းများ  
ကြားမှ လမ်းကိုပြသည်။ အဲ  
သည်လမ်းလိုက်လိုက် ကုန်းကြီး  
ရွာရောက်တယ်။ စိတ်ချလက်ချ  
သွားဟု လမ်းညွှန်သည်။

ဝါးတစ်ပြန်မက မြင့်  
သောပြောင်းခင်းများက လေအ  
ငွေ့၌ ရဲ့ရဲ့ရဲ့ အသံပေးနေသကဲ့  
သို့ ဘယ်ယိမ်းညာယိုင် တနွဲ့နွဲ့

လူတစ်ရပ် မြုပ်နေ  
သော ပဲစင်းငုံခင်းများက ကျယ်  
ပြောလှရာ ရွှေသုံးလေးထောင်

ကျော်လျှင် လူမမြင်ရ။

မြန်မာဝါနစ်ချို့များနှင့် ရွှေနီပြောင်းတို့က ထူထူထပ်ထပ်၊ သိပ်သိပ်သည်းသည်း။ လှည်းလမ်းမှာ ပတ်လမ်းဖြစ်၍ဝေးသည်။ လူသွားလမ်းမှာ ဖြတ်လမ်းဖြစ်၍ နီးသည်။ ဖြတ်လမ်းပီပီ ပြောင်းခင်း၊ ပဲခင်းငုံခင်း၊ မြန်မာဝါခင်းများထဲ ဖြတ်သန်းသွားရသဖြင့် မှောင်မိုက်သလို အချို့နေရာတို့က ဖြစ်နေသည်။ လျှာထိုးဦးထုပ်လေးကို ယ်စီဆောင်း၊ အထုပ်ကိုယ်စီထမ်းလျက် “ခုမှ ရယ်နိုင်တော့တာကွာ၊ ကံကောင်းလို့” ဟုပြောပြီး ကျိတ်ရယ်ကာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသည်။ ပြောင်းခင်းကြီးတစ်ခင်းအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ “ရပ်” ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် လူနစ်ယောက်ကတားသည်။

“ထမ်းလာတဲ့ အထုပ်ကြီးတွေချ၊ ခုခံမယ်မကြန့်၊ ခုခံရင်အသေ” ဟုပြောလာသည်။ သောင်းမြင့်တို့ အထုပ်ကြီးများကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီးသည်တိုင် အကြောက်အလန့်မပြေ။ မင်းသားမင်းသမီး ငိုချင်းချသကဲ့သို့ သာကြုံပလေ။ အနုကြမ်း အစီး

ခံရလေပြီ။

“မလုပ်နဲ့... မအော်နဲ့... လှုပ်ရင် သေမယ်၊ အော်ရင် သတ်မယ်၊ တို့ဟာ မင်းတို့အဖေတွေ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့အဖေတွေကသာ ငါ့သားတွေဆိုပြီး သနားနေမှာ။ ညှာနေမှာ တို့က ဓားပြ၊ တို့က အနုကြမ်း၊ တို့ခိုင်းတာ မရရင် တို့ပြောတာနားမထောင်ရင် အသေပဲ”

လူယက်သူ နှစ်ဦးမှာ ချည်ကြမ်းနှစ်နံစပ်လုံချည်နှင့် စစ်ဝတ်အင်္ကျီအဟောင်း ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းပေါ် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းလာသည်မှာ အဝတ်ဦးထုပ်အဝိုင်း ဝါဖျော့ဖျော့။ နှစ်ဦးစလုံး ကြုံခိုင် တောင့်တင်းပြီး အသားမည်းကာ မိုက်ရှုပ်ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။ သောင်းမြင့်တို့ ခြင်ထောင်ထုပ်များကို ဖြည့်ရှာပြီး ဟာ ပွတာပဲ၊ ခြင်ထောင်တွေအများကြီးဟုဆိုကာ ပြန်ထုပ်သည်။ ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပါလာသော ထနောင်းခွရွာမှ ရောင်းရခဲ့သည့် ခြင်ထောင်ဖိုးငွေများကို သိမ်းကျူးယူသည်။

ခြင်ထောင်ထုပ်လည်း

ယူပြီးပြီ။ ပါသမျှငွေလည်း ယူပြီးပြီ။ ထိုမျှဖြင့် မကျေနပ်သေး။ သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်းတို့ တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ လူယက်သူအကြီးလူက ဓားရှည်ဖြင့် ရွယ်၍ခိုင်းသည်။

“ချွတ်... အင်္ကျီရော၊ ပုဆိုးရော ချွတ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးချွတ်”

သောင်းမြင့်ရော မင်းသန်းပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ တကယ့် နေ့မှ နှစ်ဦးစလုံးဘောင်းဘီမပါ။

“ဆ... ဆရာတို့ရယ် ကျွန်တော်တို့မှာ တကယ့်နေ့ကျမှ ဘောင်းဘီမဝတ်ခဲ့မိဘူးဗျာ။ ချွတ်လိုက်ရရင် မကြည့်ရဲစရာကြီး”

မင်းသန်းက အသနားခံကာ မဝံ့မရဲပြောသည်။ သောင်းမြင့်အတွေးထဲ၌ ရှေးကဝိပါက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ကာလဝိပါက် ချက်ချင်းတက်ဆိုသကဲ့သို့ ထဘီမမြဲသော မိန်းမများကို စောစောက ကြည့်ခဲ့မိ၍ နေမကူးဘဲ သူတို့လည်း ပုဆိုးမပါဘဲ ပြန်ရတော့မည့် အဖြစ်မှာ ဝဋ်လိုက်တာဖြစ်မည်ဟု ထင်မိ၏။

“တို့အနုကြမ်းသမား ပေမယ့် ဒီလောက်အတွေးအခေါ် မညံ့ပါဘူးကွာ၊ တို့မှာ ဘောင်းဘီ ပါတယ်။ တို့အရင် စချွတ်ပေး မယ်။ မင်းတို့ကို ကိုယ်တုံးလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ခွေးတစ်စီး ကျီးတသောသော လူတဟင် ဟင်ဖြစ်နေမှာ တို့သိပါတယ်”

လုယက်သူနှစ်ဦးက ပြိုင်တူပင် သူတို့ ပုဆိုးကိုချွတ် ပေးသည်။ သောင်းမြင့်တို့ မနေ သာတော့။ သူတို့ခါးမှ တစ်ရေ နှစ်ရေချ မလေးရှားပုဆိုးများကို ချွတ်ပေးရသည်။ လုယက်သူတို့ ၏ ချည်ကြမ်းနှစ်နံစပ်လုံချည်ကို ဝတ်ရသည်။ သူတို့ ဝတ်လာ သော တက်ထရက် ရှန်အဖြူ အင်္ကျီနှင့် လုယက်သူတို့ စစ်ဝတ် အင်္ကျီအဟောင်းကို လဲဝတ်ခိုင်း ရာ မငြင်းဝံ့။ လုယက်သူအချင်း ချင်း တက်ထရန်ရှန်အင်္ကျီ ကိုယ် အကျဉ်းအကျပ် မကိုက်၍ လဲ ဝတ်မှ အနေတော်ဖြစ်သွားသည်။ ကိစ္စကမပြီးသေး။ သောင်းမြင့်တို့ လျှာထိုးဦးထုပ်ကို သူတို့က ယူပြီး သတို့ ဦးထုပ်အစိုင်းဝါ ဖျော့ဖျော့ အား အဆောင်းခိုင်းသည်။

“အဲလို ဦးထုပ်ဆောင်း

ပြီး ခေါင်းအောက်ငုံ့ထား။ ဟိုဟို ဒီဒီ မော့မကြည့်နဲ့။ အဲဒီနေရာမှာ ပဲ နေမဝင်မချင်းထိုင်နေ။ နေဝင် မှပြန်။ ငါတို့ ဟောဟိုပြောင်းခင် ထဲက စောင့်ကြည့်နေမယ်။ ဦး ထုပ်ချွတ်ရင် ခေါင်းမော့ကြည့်ရင် အသံကြားလို့ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် ရင် အသေပဲ။တို့ပြောတာ ကြား လား။ ကြားရင် ပြန်ပြောစမ်း”

သောင်းမြင့်ရော မင်း သန်းပါ ကျောင်းသားများ စာ ပြန်သလို ပြန်ပြမှု ကျေနပ် သည်။ လုယက်သူတို့ နှစ်ဦးက ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီတိုင်း ဝှက်ထား အဲဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်ဟု မှာ ကာ သူတို့အပါးမှ ထွက်သွား ကြသည်။

ခန့်မှန်းစိတ်ထင် ငါး မိနစ်ခန့်အကြာ၌ လုယက်သူနှစ် ဦး ပြန်လာသည်။ ဘယ်မော့ ကြည့်ဝံ့၊ လှုပ်ဝံ့မလဲ၊ လူမိုက် စကား နားမထောင် တရားမဲ့ ကင်း ဓားနဲ့ရှင်းမည်မို့ ဘာသံ ကြားကြား ဘယ်သူလာလာ ဘယ်လှုပ်ဝံ့ကြည့်ဝံ့မလဲ။

“မင်းတို့ မော့ကြည့်ရင် အော်ရင် သတ်ဖို့ တို့ရပ်စောင့်နေ တာ။မင်းတို့ မလှုပ်တော့ မအော်

တော့ သတ်စရာမလိုဘူး။ အဲလို ငြိမ်ငြိမ်နေ။ မလှုပ်နဲ့... ပြီးတော့ တို့လာပြီး ပြန်စစ်ဦးမယ်။ ကြည့် လို့ အော်လို့ကတော့ကွာ အသေ ဆိုးသေမယ်”

လုပ်ဟ၊ နိုင်တိုင်းပြော ဟ၊ နိုင်တိုင်း ခိုင်းဟ၊ နိုင်တိုင်း ဟု ရင်ထဲမှ ပြောကြားပြီး သောင်းမြင့်ရော မင်းသန်းပါ မလှုပ်ဝံ့ကြ။ ခေါင်းမထောင်ရ လှည့်မကြည့်ရ။ မော့မကြည့်ရဟု အမိန့်ချမှတ်ခံထားရသူများ ဝီဝီ အချိန်များစွာ ကြာသောအခါ ခြေသံများ၊ လူသံများ တဝန်းဝန်း ကြားရသည်တိုင် ခေါင်းထောင် မကြည့်ရဲ။ ငြိမ်ငြိမ်ငြိမ်။

“ဟား ဟား ဟား...

တကယ့်ကောင်နှစ်ယောက် ရိုးတီးယားတားလုပ်ရင် သေနတ် ဖျား အသက်ပါသွားမယ်။ ခေါင်း မော့၊ လက်အရင်မြှောက်၊ ရန် ရင်းဆန်ခတ် လုပ်ရင် အသေမ မသေချင်ရင် ဖြည်းဖြည်းထပ် လက်မြှောက်ပါ။ နေရာက ထ လက်မ မရွှေ့ပါနဲ့”

လာပြန်ပြီဟ၊ အဲဒီ တစ်မျိုးဟု စိတ်ထဲမှ တွက်ကာ ကိုယ်က ရှုံးတဲ့ဘက်

နေမှတော့ နိုင်တဲ့ဘက်က ခိုင်းတာ မသေဝံ့တော့ လုပ်ရမှာပဲဟု တွေးတွေးဆဆ ထထကြည့်ကြည့် လက်မြှောက် မြှောက်ရသည်။

သေနတ်သုံးလက် ရဲသုံးယောက်၊ ဓားရှည်လေးငါးလက်၊ ဓားလုံ လေးငါးလက် လေးဒူး(ဒူးလေး) လေးငါးလက် နှင့် လူအုပ်ကြီးမြင်ရာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အချို့ရှာသကာတွေ့ ရေငတ်စဉ် ရေတွင်းထဲကျဖြစ်ရသည်။

“ကယ်ပါဦး ဆရာတို့ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခြင်ထောင်သည်နှစ်ယောက်ပါ။ ခန့်မှန်းခြေ စိတ်ထင်တင်ပြရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်ကမှ လူနှစ်ယောက်က ဓားမိုးပြီး အနုကြမ်းစီးသွားပါတယ်။ ကယ်ပါဦး ခင်ဗျာ”

ရဲသုံးဦးနှင့် အရပ်သားများက ရယ်ကြသည်။ သေနတ်များ၊ ဓားများ၊ လုံများ၊ လေးဒူး(ဒူးလေး)များဖြင့် ချိန်မြဲ ချိန်ထားသည်။

“ဒီမှာ ဝရမ်းပြေးသန်းအောင်နဲ့ ငဝင်း၊ မင်းတို့ဉာဏ်

ဒါအကုန်ပဲလားဟေ့၊ အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့ ကိုယ့်လူတို့၊ ဒီဦးထုပ်၊ ဒီပုဆိုး၊ ဒီအင်္ကျီနဲ့ မင်းတို့ ဒီဘက်ထွက်သွားတာ သိလို့ အပိုင်လိုက်လာတာ။ ချိုင့်ကြီးရွာ က အငှား ယာခင်းစောင့် ဦးမြင့်စိန်တဲ မင်းတို့ဝင်တာ၊ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်တာ၊ ထမင်းဟင်းစားသွားတာ၊ ဒီဘက်ထွက်သွားတာ၊ တို့သတင်းရလို့ လိုက်လာတာ။ မင်းတို့ ပြေးနိုင်လှ ခုလမ်းနဲ့

ကျွန်တော်တို့  
ခြင်ထောင်သည်  
နှစ်ယောက်ပါ။  
ခန့်မှန်းခြေ  
စိတ်ထင်တင်ပြရရင်  
လွန်ခဲ့တဲ့နာရီဝက်  
လောက်ကမှ  
လူနှစ်ယောက်က  
ဓားမိုးပြီး  
အနုကြမ်းစီးသွား  
ပါတယ်။

တောင်လမ်း ဒီနှစ်လမ်းရှိတာ မဟုတ်လား။ ခုလမ်းက တို့အဖွဲ့လာတယ်။ တောင်လမ်းက စခန်းမှူး အဖွဲ့နဲ့ မိမှာပဲ။ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး လက်ထိတ်ခတ်ခံပါ။ ဒီလိုမဟုတ်လို့ကတော့ အသေရရ အရှင်ရရ ပစ်ခတ်ဖမ်းရမယ်။ ပစ်လိုက်ရမလား”

သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်းကွဲမှာ အဟုတ်များ ပစ်ခတ်မလားထင်ကာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး အလျင်အမြန်ပြောရသည်။

“ဟာ ဖမ်းချင်သလို ဖမ်းပါ ဆရာတို့ရာ သေနတ်နဲ့တော့ ပစ်ခတ်မဖမ်းပါနဲ့၊ ဒီဦးထုပ် ဒီအဝတ်တွေဟာ ဆရာတို့ အမိန့်ရှိသလို ဝရမ်းပြေးတွေ ဝတ်လာ ဆောင်းလာတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝတ်လာတာ မလေးရှားပုဆိုးနဲ့ တက်ထရက် ရှန်အင်္ကျီတွေဆိုတော့ ဇွတ်လဲခိုင်းလို့ လဲပေးလိုက်ရပါတယ်။ ယုံပါဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ လူကောင်းသူကောင်းတွေပါ။ အနုကြမ်းအမှန် အစီးခံရတဲ့ လူတွေပါ”

“ကဲပါလေ စကားထပ်

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ရသံခံမဂ္ဂဇင်း

ကုန်ပါပြီ။ လူကောင်းဖြင့် အသာ  
တကြည် အဖမ်းခံပါ။ သက်ဆိုင်  
ရာရောက်မှ တရားဝင်ဖြေရှင်းပါ။  
ခုတော့ လက်ထိတ်ခတ်ခံဖို့ လိုပါ  
တယ်”

ကမ္ဘာပေါ်၌ လက်ထိတ်  
ခတ်ခံရသည်ကို ဝမ်းပန်းတသာ  
လက်ထိတ်ခံရသူရှာလျှင် မင်း  
သန်းတို့ကို ရှားရှားပါးပါး ပြရ  
မည်။ ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် လက်  
ထိတ်ခတ်ခံရရာသော သောင်း  
မြင့်နှင့် မင်းသန်းတို့ကို သုံးရစ်  
တပ်ထားသည့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး  
က စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ လူ  
ကြီးတစ်ဦးအား ခေါ်ယူပြီး ပြော  
သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ဒီလူနှစ်  
ယောက်က ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ လူရည်  
သန့်သန့်၊ ဟိုတဲက ပြောလိုက်  
တာက မည်းမည်းသဲသဲ၊ မိုက်ရုပ်  
အပြည့်၊ တောင့်တောင့်တင်း  
တင်းတဲ့။ လူကောင်းကို မှားဖမ်း  
ပြီး လူဆိုးအစစ်လွတ်သွားရင်  
ကျွန်တော်တို့ အားနည်းရာကျ  
မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းကမှ မြင်  
ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ယာခင်းအစောင့်  
ကို ဒီလူနှစ်ယောက် ပြသပြီး  
သူတို့ ဟုတ်မဟုတ် ပြောင်မေး

မှ တရားမျှတမယ်”

“တပ်ကြပ်ကြီး ပြော  
တာ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒီလူ  
နှစ်ယောက်ကို ယာခင်းစောင့်  
မြင့်စိန်တဲခေါ်ခဲ့။ ဟိုရောက်တော့  
ပြကြည့် ဘူးလား ဖရုံလား ကွဲ  
တာပေါ့”

ပါဝင်သော နောက်  
လိုက်များကလည်း သဘောတူ  
သည်။

“အေး သွားကြမယ်။  
ဒီလူနှစ်ယောက်ကို အလယ်က  
ထား၊ ထွက်တော့မပြေးစေနဲ့”

သောင်းမြင့်နှင့် မင်း  
သန်းတို့ကို လက်ထိတ်ပူးတွဲခတ်  
ပြီး သေနတ်နှင့်ချိန်၊ ဓားနှင့်ရံ  
ဓားလုံနှင့်စောင့်၊ လေးဒူးနှင့် ရွယ်  
ကာ ခေါ်သွားသည်။

သောင်းမြင့်တို့အဖို့ သူ  
တို့နှင့် ယာခင်းစောင့် ကိုမြင့်စိန်  
ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး၊ မသိဖူး၊  
ခုပြုလွတ်မည်ဟု ယုံယုံကြည်  
ကြည်။

အချိန်တော်လေး ကြာ  
အောင် လျှောက်မှ ကိုမြင့်စိန် တဲ  
သို့ရောက်သည်။ ကိုမြင့်စိန်တဲ သို့  
ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း  
သောင်းမြင့်တို့ ဝမ်းသာလုံးဆို

သွားည်။ သူတို့လွတ်တော့မည်  
အချိန်နီးပြီဟု ထင်ခဲ့မိကြ၏။  
သောင်းမြင့်တို့ နှစ်ယောက်အား  
ကိုမြင့်စိန်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေ  
သေချာချာ ကြည့်စေသည်။ တပ်  
ကြပ်ကြီးက-

“ကဲ ကိုမြင့်စိန်ရေ  
ကျပ်တို့ ဝရမ်းပြေးတွေပဲ။ ဟုတ်  
ရင်ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ရင် မ  
ဟုတ်ဘူး။ မှတ်မိရင် မှတ်မိ  
တယ်။ မမှတ်မိရင် မမှတ်မိဘူး  
ဖြေပါ။ ဘယ်လိုဖြေရမယ်လို့  
ကျွန်တော်တို့ ဇွတ်မခိုင်းဘူး။ မှန်  
မှန်ကန်ကန်နဲ့ တိတိကျကျသာ  
စဉ်းစား ချင့်ချိန်ဖြေပေးပါ”

သောင်းမြင့်ရော မင်း  
သန်းပါ သူတို့ရွှေတောင်ကြီးပမာ  
မီခိုအားထားရာဖြစ်ထသော ကို  
မြင့်စိန်အား သွားဖြဲလေးများနှင့်  
ပြုံးပြကြသည်။ ကိုယ်တော်ချော  
ကိုမြင့်စိန်က သူတို့နှစ်ဦးအား ရှေ့  
ကလည်းကြည့်၊ ဘေးကလည်း  
ရှု၊ နောက်မှလည်း ချိန်ဆအကဲ  
ခတ်ကာ ခိုင်မာသော အဖြေကို  
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပေးသည်။

“မှတ်မိသမှ သေချာ  
ပါဗျာ။ ဒီလူတွေမှ ဟုတ် ..  
ဟုတ် .. ဟုတ်နဲ့တောင် မြည်

ပါသေးတယ် ရဲသားကြီးရယ်။ သေချာလိုက်တာမှ သေသေချာချာပါ။ ဒီဦးထုပ်၊ ဒီပုဆိုး၊ ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဒီလူနစ်ယောက်ကို မမှတ်မိလောက်အောင် စောစောက လာတုန်းကဖြင့် ဇာတ်ထဲက လူမိုက်လို ဓားတကြိမ်းကြိမ်း၊ ဒီမျက်နှာ ဒီဦးထုပ် ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဒီလူတွေကို ညနက်နက် လမိုက်မိုက်မှာ ဖျတ်ခနဲ ဒုံမီး(လက်နှိပ်မီး) ထိုးပြတောင် မှတ်မိပါတယ်”

ရှင်းလိုက်၊ ပီသလိုက်သည့် ကိုမြင့်စိန်အဖြေ။

မြို့အုပ် မင်းဆောင်မှ ထောင်လုံးလုံးကျမဟုတ်။ ကြိုးစင်ပေါ်အတီးအမှုနှင့် ခုန်ကတတ်ရမည့် အဖြစ်မျိုး။

သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်းတို့ မျက်နှာကား သေခါနီး လူမမာသွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူရော်။

ကိုမြင့်စိန်၏ ရှင်းလင်းတိကျပီသသော အဖြေကြားပြီး ကတည်းက ငြိမ်သက်ရွာသားတို့ သွေးဆူလာကာ တလှုပ်လှုပ်။

ရဲအဖွဲ့နှင့် ဥက္ကဋ္ဌက ဖမ်းဆီးထားသော သူ့ကို လက်ဖျားနှင့် မတို့ရ၊ မခြိမ်းခြောက်ရ။

ဖမ်းဆီးထားသူကို ရိုက်ခွဲနှက်ခွဲက ရိုက်နှက်သူကို မည်သူမဆို အရေးယူမည်ဟု ဟန့်တားထားသောကြောင့်သာ သောင်းမြင့်တို့ မသေသည်။

ရဲအဖွဲ့နှင့် ဥက္ကဋ္ဌအလစ်၌ ဓားထောင်ပြသူပြ၊ လှံထောင်ပြသူပြ၊ တုတ်ထောင်ပြသူပြနှင့် အံတကြိတ်ကြိတ်။ ရဲနှင့် ဥက္ကဋ္ဌသူတို့အနီး ပါရုံပါစေဟု ဆုတောင်းရသည်က အမော။

ကံမခိုင်လျှင် သံတိုင်အိမ်ဆောက်တော့ ကံမှောက်လျှင် ကျိုးတတ်သော လောကသဘောကို သိထားသောသူတို့ အဖို့ ကံကိုသာ အားကိုးရတော့သည်။

ကိုကံတို့၊ မကံတို့၊ မကံတို့၊ ကိုကံတို့ သည်အတိုင်း ကြည့်နေကြတော့မလား၊ ကံဖို့ကံလာပါဦး၊ ကံလာပါဦး၊ ကံသာအမိ၊ ကံသာအဖ။

သောင်းမြင့်တို့က ကံအားကိုး၊ လူအုပ်ကြီးက ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်ဖြင့် ခုတ်မယ်၊ ထစ်မယ်၊ ခွာမယ်၊ နွာမယ် ဖြစ်နေစဉ် ယာစောင့်တဲဆီသို့ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရေထမ်းဆိုင်းလေး

ထမ်းရင်း ယိုင်ယိုင်ယိုင်ယိုင်ဖြင့် လာသည်။

ထိုကောင်လေး လာနေသည်ကို တဲရှိလူများကလည်း မြင်သည်။ ထိုကောင်ကလေးလည်း မြင်သည်။ ကောင်လေးကား ကိုမြင့်စိန်သား ထပ်ပေါ်။

အမေ့ကြိမ်ဒဏ်၊ ဆဲဒဏ်ကြောက်သောကြောင့် သူ့အဖေယာခင်း အငှားစောင့်ရာတောထဲဆီသို့ ထပ်ပေါ်ဒုန်းပြေးခဲ့သည်။ တောရောက်လျှင် ငုံးခြောက်၊ ချိုးတည်၊ နေရွှေလိုက်ပျော်ပျော်ကြီး နေရတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့သော ထပ်ပေါ်။ တောရောက်တော့ ထင်ထားသမျှ အလွဲလွဲ အချော်ချော်။

သူတဲရောက်၍ စိမ်ပြေနပြေ မနားရသေး။ ဓားရှည်ဖြင့် မိုး၊ ဓားမြှောင်ဖြင့်ချိန်ကာ ဝရမ်းပြေးနှစ်ဦးက ထမင်းခူးကျွေးခိုင်းသည်။ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်မှာလည်း မနေမနား။

သူတို့ပြန်သွားမှ အဖေကို မြင့်စိန်ကို ထပ်ပေါ်လှည့်ရှာဝံ့သည်။ သူ့အဖေဝတ်သောအင်္ကျီကို ချွတ်၊ မျက်နှာအဝတ် စည်း၊ ခြေကိုပူး၍ ကြိုးဖြင့်ချည်၊ လက်

ရွှေထောင်ရွှေခင်းနှင့် ရွှေသင်္ချာပုဂ္ဂိုလ်

ကိုလက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ ထန်း  
ပင်ပေါ်ချုပ်နှောင်ထားကြသည်။  
ထပ်ပေါ်ဖြေပေးမှသာ အဖေလှုပ်  
နိုင်သည်။ သတ်မသွားတာ ကံ  
ကောင်းတာ၊ မအေပေးတွေ၊ ဒါ  
တောင် နှစ်ချက်ကန်သွားသေး  
တယ်ဟု ထပ်ပေါ်အဖေက သူ့ခိုး  
ပြေးမှ ထိုးကွင်းထဆဲသေးသည်။

ဘာမှ ကြာသည်မထင်  
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ရွာလူကြီးများ  
နှင့် ရွာသားများ တုတ်၊ ဓား၊  
ဓားလှံ၊ လေးဒူး (ဒူးလေး) သေ  
နတ်အစုံအညီဖြင့် ရောက်လာပြီး  
သူ့ကိုရော သူ့အဖေကိုမြင့်စိန်ပါ  
တစ်မေးတည်း မေးသည်။ ထပ်  
ပေါ်ရော သူ့အဖေပါ အညောင်း  
ဖြေမှ တော်တော့သည်။

လူအုပ်ကြီးနှင့် သောက်  
သွားသောကြောင့် သူ့တဲမှာ  
သောက်ရေကုန်သည်။ ဘူး

သပိတ်ခြောက်ကြီးများကို ရေအိုး  
သဖွယ် ရှေ့နောက်တစ်လုံးစီလုပ်  
ကာ ဆိုင်းထမ်း၍ ထည့်ပြီး ထမ်း  
ရသောရေထမ်းဆိုင်းဖြင့် တော  
ရေကန်မှရေကို သွားထမ်းရန်  
သူ့အဖေကိုမြင့်စိန်က ထပ်ပေါ်  
အား ခိုင်းသည်။ မသွားချင်  
သော်လည်း ငြင်းမရသဖြင့်  
ထပ်ပေါ်ထမ်းပြန်ခဲ့ရသည်။

ယခု ဘာများဖြစ်ပြန်ပြီ  
နည်း။

လူအုပ်ကြီးက သူ့တဲ  
မှာ ရုံးစုရုံးစု ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ပြန်  
ပြီ။ သည်တစ်ခါ ရေကုန်လျှင်  
နောက်တစ်ခါလည်း ထပ်ပေါ်ပဲ  
ထမ်းရမည်။

ထပ်ပေါ်တို့ တဲရေအိုး  
စင်မှာ တဲနောက်ဖေးရှိ တမာ  
ပင်ကို ရေအိုးစင်ကပ်ရိုက်ထား  
ခြင်းဖြစ်ရာ တမာပင်အထိ ထပ်

ပေါ်ပို့မှ ရေဖြည့်နိုင်မည်။ လူအုပ်  
ကို ရှောင်ကွင်းပြီး တမာပင်ခြေ  
ရင်း ထပ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဟင် .. ခြင်ထောင်  
ရောင်းတဲ့ ဦးဦးဇော်လင်းနဲ့ ဦးဦး  
ကျော်ဟိန်းတို့ပါလား.. ဟာ ..  
လက်ထိတ်ခတ် တမာပင်ခြေ  
ချည်နှောင်ထားတာပါလား။ အို  
ဘယ်လို .. ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်  
ခြင်ထောင်ရောင်းလာတုန်းက အ  
ဝတ်အစားများမဟုတ်၊ ခုဝတ်  
ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ထပ်  
ပေါ် ခူးကျွေးလိုက်တဲ့ ဝရမ်းပြေး  
တွေ အဝတ်အစား သိပ်ဟုတ်  
ပေါ့။ စစ်ဝတ်အင်္ကျီအဟောင်းမှာ  
ကုပ်ပိုးနေရာက ဖာထားတာ  
ဟုတ်မှသိပ်ဟုတ်။

“ဦး .. ကျုပ်နဲ့ ရွာထဲ  
ခြင်ထောင်ရောင်း လာတုန်းက  
တွေ့တော့ အဝတ်အစားတွေက  
အပျံ့စားတွေပါဗျ။ ဘယ်ရောက်  
ကုန်လဲ၊ ဦးတို့ ခုဝတ်ထားတဲ့  
အဝတ်အစားတွေက ကျုပ်  
ထမင်းခူးကျွေးလိုက်ရတဲ့ ဝရမ်း  
ပြေး နှစ်ယောက် အဝတ်အစား  
တွေနဲ့ တူလိုက်တာ၊ ခြင်ထောင်  
တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ အ  
မေနဲ့ ချဉ်ပေါင်သည်မကြီး နပန်း

ဟင် ..ခြင်ထောင်ရောင်းတဲ့ ဦးဦးဇော်လင်းနဲ့  
ဦးဦးကျော်ဟိန်းတို့ပါလား ..ဟာ ..  
လက်ထိတ်ခတ် တမာပင်ခြေ  
ချည်နှောင်ထားတာပါလား။ အို ဘယ်လို  
..ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်

လုံးတာ ဘယ်သူနိုင်သလဲဗျ”  
ကမ္ဘာဦးသူတို့ အနေဖြင့်  
လက် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာခြင်း  
မျိုးကို သောင်းမြင့်နှင့်မင်းသန်း  
လှိုက်ခနဲ ခံစားမိသည်။

သူတို့ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံး  
စုံကို ရှင်းပြအကူအညီတောင်းခံ  
ကြသည်။

ဘေးမှ လူများက ထပ်  
ပေါ်နှင့် သောင်းမြင့်တို့ နှစ်ဦး  
စကားပြောနေသည်ကို ပါးစပ်  
အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်  
နေကြသည်။

“ဦးရေ .. ဒီတဲရှင်ဆို  
တာ ကျုပ်အဖေဗျ။ အမေ့ကို  
စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ အဖေ့ကို ထန်းပင်  
အကွယ်က ချောင်းဖမ်း၊ လှိုမ့်  
ကန်၊ မော့မကြည်နဲ့ပြော၊ အင်္ကျီ  
ချွတ်၊ မျက်နှာစည်း၊ ကြိုးတုပ်  
ထားတာပြန်သာသွားရော အဖေ  
နဲ့ သူတို့ ထပ်မတွေ့တော့ဘူး။  
ကျုပ်သွားဖြေပေးမှ အဖေလွတ်  
တာ။ ကျုပ်ကိုသာ ဝရမ်းပြေးနှစ်  
ယောက်က အနီးကပ်ခံတာ။ အ  
ကြည့်ခံတာ။ သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်  
ပေးရတာကလဲ ကျုပ်ပါပဲ။ ဟို  
ဝရမ်းပြေးနှစ်ယောက်စလုံးက အ  
သားမည်းတယ်၊ တစ်ယောက်

က သွားခေါ်ခေါ၊ နဖူး ပြောင်  
ပြောင်၊ တစ်ယောက်က မျောက်  
မျက်နှာလို စုတ်ချွန်းချွန်း၊ နှာ  
ခေါင်းချပ်ပြားပြား၊ ဦးတို့လို ရုပ်  
ရှင်မင်းသား ဇော်လင်းနဲ့ ကျော်  
ဟိန်းလို ရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အဖေ  
တော့ပြောမနေနဲ့။ ရမ်းဖိုးမှန်းပြီး  
တတ်လွန်းလို့ အမေက ရမ်းသ  
ရူး၊ ဖျန်းသရူးတဲ့။ အဖေပြောတာ  
ယုံရင်ကမ္ဘာပျက်မတဲ့။ ခုလို ချိုး  
ကျူးခံရတာ ခုလဲ အဖေ မြင်တာ  
ခဏလေးရယ်၊ ဒါကို ရမ်းသရူး  
မှန်းသရူး လုပ်တာနေမှာပါ။ စိတ်  
မရှိပါနဲ့”

ထပ်ပေါ် စကားကြောင့်  
သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်းတို့  
ထခုန်ချင် စိတ်တဝေဝေ။ သည်  
စကားတစ်ခွန်း ကျေးဇူးကို ရဲ  
လက်မှလွတ်သော အချိန်၌ ပြန်  
ဆပ်ရမည်။ ဘာနဲ့ကျေးဇူးဆပ်  
မလဲ။ မောင်ထိပ်ပေါ်လေး လို  
ချင်သည့် ခြင်ထောင်တစ်လုံး  
လာပို့ရမည်။ တစ်ယောက်  
ကျေးဇူး တစ်ဦးမေတ္တာ။

လူအုပ်က သောင်းမြင့်  
တို့ကို ဦးမတည်တော့။ ကိုမြင့်  
စိန်အား မသေချာဘဲ ပြောသည်၊  
နံရိုက်ခွာဟု လုပ်လာပြန်ရာ ရဲ

တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရွာလူကြီးတို့  
က ကိုမြင့်စိန်အား သူတို့ကြား  
ခေါ်ထားမှ ပရိသတ် ငြိမ်သည်။

“ဝရမ်းပြေး မိလာပြီ၊  
ဝရမ်းပြေး မိလာပြီ၊ ခြင်ထောင်  
နှစ်ထုပ်ပါတယ်။ အိတ်ထဲက  
ပိုက်ဆံတွေလဲ သိမ်းလာတယ်။  
ခြင်ထောင်သည်တွေ ဆီ က လု  
ထားတာတဲ့”

ရှေ့မှ အော်အော်ပြေး  
ပြေး ပြေး၍ ကိုမြင့်စိန်တဲသို့  
အရပ်သားတစ်ဦးက ဝင်လာ  
သည်။ သူ့စကားကြောင့် အား  
လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။

စခန်းမှူးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့  
ဝင်များက ဝရမ်းပြေးနှစ်ဦးကို  
လက်ထိတ်ခတ်ခေါ်လာသည်။  
ခြင်ထောင်များကို အရပ်သား တို့  
က ထမ်းလာသည်။ ဝရမ်းပြေး  
နှစ်ဦးမှာ မလေးရှားပုဆိုးအကွက်  
စိပ်စိပ်နှင့် တက်ထရက်ရှန် စ  
တစ်ကော်လာအဖြူနှင့် သား  
သားနားနား။ ထပ်ပေါ်ပြောသော  
အင်္ကျီရုပ်နှင့် တစ်ထပ်တည်း တူ  
နေသည်။

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက  
အလေးပြုပြီး သမားပို့သည်။

“ကျွန်တော်တို့လဲ

ရွှေတောင်မှိုင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ဝရမ်းပြေးလားဆိုပြီး ခြင်ထောင် သည်နှစ်ဦးကို ဖမ်းထားပါတယ်။ ခြင်ထောင်သည်ဆိုတဲ့ လူနှစ်ဦး ကတော့ သူတို့ ဝရမ်းပြေးမဟုတ် ဘူး။ လုယက်ခံရသူတွေပါလို့ အစကတည်းက အစစ်ခံပါတယ် ဆရာ”

“ခေါ်ခဲ့ပါကွာ၊ သူတို့ ကို တောင်းပန်ပြီး သူတို့ခြင် ထောင်နဲ့ သူတို့ငွေပြန်ပေးရမှာ ပေါ့။ သူတို့က အမှုဖွင့်ချင်ပါ တယ်ဆိုရင် ထပ်ဖွင့်ပေးရမှာပေါ့။ ဒီကောင်တွေ တစ်မှုတိုးတော့ ပြစ်ဒဏ်ပိုတာပေါ့”

စခန်းမှူး ထိုင်နေရာ တဲတစ်ဖက်အကွယ်သို့ လက် ထိတ်ဖြုတ်ကာ သောင်းမြင့်နှင့် မင်းသန်းတို့ကို ရဲတပ်ကြပ်ကြီး က ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ စခန်းမှူး နှင့် သောင်းမြင့်တို့နှစ်ဦး မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွေ့သောအခါ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး အံ့အားသင့်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ ပထမဆုံး သတိပြန်ဝင်သူမှာ ရဲကင်းစခန်းမှူး ဒလမခင်မောင် ဝင်း။

“ဟာ .. ဟိတ်ကောင် နှမပေးသောင်းမြင့်၊ ဖွတ်ကျား

မင်းသန်း၊ နင်တို့က ငါ ကိုယ် တော်မြတ်ရဲ့ ရွှေကြိုးသတ်နယ် ထဲ ဘယ်နှယ်လုပ် ခြင်ထောင် ထမ်းရောင်းရသလဲဟ”

စခန်းမှူး ဒလမ ခင် မောင်ဝင်းက မေးမေးထထ ထ သည်။

“ခွေးသား၊ နင်နဲ့တွေ့ လို့သာဟာ၊ ကံကောင်းလို့ ဒုက္ခ မရောက်တာဟ”

“နေစမ်းပါဦး၊ သောင်း မြင့်ရ၊ နင်က အထက်တန်းပြ၊ ကဗျာတွေ ရေးလို့လဲ စာမူခရ သေးတယ်။ ဟိုကောင် မင်းသန်း က ဒု-ရုံးအဖွဲ့မှူး၊ လက်ထောက် မြို့ပိုင်လေး၊ ဝတ္ထုတို မဂ္ဂဇင်းရှည် ရေးလို့ စာမူခက ရသေး။ ဒီ ကြားထဲက သူဌေးဖြစ်ချင်လို့ လောဘကြီးပြီး ခြင်ထောင် ရောင်းတာ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ကြပြီ”

“စားဝတ်နေရေး အရ အပိုဝင်ငွေ ရှာရတာကွ။ အခု တော့ အပိုဝင်ငွေ မရဘဲ အပို ဒုက္ခကြုံရပြီကွာ”

“လူတစ်စု၊ ပုမူရယ် ဆယ်ကုဋေ၊ အသက်တစ်ရာ မနေရ၊ အမှုတစ်ရာကြုံရသလို ဖြစ်သွားတာပါကွာ၊ ဒါပေမယ့်

တရားခံ အစစ်တွေကို ဖမ်းမိပြီ ဆိုတော့ မင်းတို့လဲ ဘာမှမဖြစ် တော့ပါဘူးကွာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ဆင်းရဲမှုကိုတော့ ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပြီကွာ”

“လောကဓံ တရားလို့ပဲ ခံယူလိုက်ကြပါကွာ။ ပြီးတော့ စာရေးဖို့ စာပေကုန်ကြမ်းလဲ ရ တာပေါ့ကွာ”

“ဪ... လောကဓံ .. လောကဓံ၊ မြေနိုင်ရာလုံစိုက် တဲ့ လောကဓံပါလားကွာ”

“မြေနိုင်ရာ လုံစိုက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းတို့ကိုက ကံ ခိုက်နေတာကွ”

“ဟား .. ဟား .. ဟား”

“ဟား .. ဟား ... ဟား”

စခန်းမှူးက ပြောပြော ဆိုဆို ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက် လေရာ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ရော၍ ရယ်မောလိုက်ကြလေ တော့သည်။

တွင်းကြီးဝမ်းမောင်

ညီလေးဖတ်ဖို့  
ရေးတဲ့စာ



# ဖိနပ်အသစ်ကလေး စီးချင်သလား

ဆူးသစ်



ဆူးသစ်

ညီလေးရေ ---

တစ်ခါက ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ဟာ ပန်းခြံတစ်ခြံရဲ့ ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်ပြီး စိတ်ပျက်နေလေရဲ့။ သူ စိတ်ပျက်တဲ့အကြောင်းက သူ့စီးထားတဲ့ Walking Shoe ဖိနပ်ကလေး ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်သတ်နေပြီး လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းလှောင်ပြောင်နေကြလို့လေ။ သူ့ဖိနပ်ကလည်း ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောချင်စရာပါပဲ။ ဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ ထိပ်ဝိုင်းတွေ က ပေါက်နေလို့ ခြေချောင်းတွေတောင် မြင်နေရပြီလေ။

သူဟာ စိတ်ပျက်လတ်ပျက်နဲ့ ခုံတန်းလျားကနေထွက်ခွာခဲ့ပြီး စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုအပေါ်က တံတားပေါ် ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လို့ ရေထဲက မြင်နေရတဲ့ သူ့ဖိနပ်ကို ပြန်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

ခဏနေတော့ သူထိုင်ခဲ့တဲ့ ထိုင်ခုံကို ပြန်လာတဲ့ အခါ သူ့အရွယ် ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ဟာ အဝတ် အစား သားသားနားနားနဲ့ ဖိနပ်ကလည်း လှလှပပ စီးချင် စရာလေးနဲ့ ထိုင်နေတာ တွေ့တော့ သူငေးကြည့်မိတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဆယ့်သုံး၊ ဆယ့်လေးနှစ် အရွယ်တွေဖြစ်တော့ အဝတ်အစား ပိုသီပတ်သီ စုတ်ပြန့် ချာတဲ့ပုံနဲ့ ဖိနပ်အစုတ်ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးဟာ သူ့ အရွယ် သားသားနားနား ဝတ်ထားတဲ့ ရွယ်တူကောင်လေး ကို အားကျမိတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် သူ ငေးကြည့်မိတာ ကတော့ အဲဒီကောင်လေး စီးထားတဲ့ ဖိနပ်ပါပဲ။ အဖြူ အနက်ကျားကလေးဆိုတော့ တကယ်ကို စီးချင်စရာလေး ပါ။

အဲဒီလို ထိုင်ခုံတစ်ခုံပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်နေလေတော့ ဖိနပ်အသစ်စီးထားတဲ့ ကောင်လေးက ဖိနပ်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်လေးကို လက်ပြနွတ်ဆက်ရှာပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိနပ်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်လေးက ပြန် လည်း မပြုံးပြ၊ နှုတ်လည်းမဆက်နဲ့ သူ့အာရုံမှာ လွှမ်းမိုး ထားတာ သူ့ရဲ့ဖိနပ်အပေါက်နဲ့ နောက်ကောင်လေး စီးထား တဲ့ ဖိနပ်အသစ်လေးပါ။

ဒါနဲ့ပဲ ခဏနေတော့ အဲဒီထိုင်ခုံကနေ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ထပြီး ပန်းခြံထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ သွားထိုင်ဝါလေရော။ ပြီးတော့ သူ့ဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးကို ချွတ်လို့ သူ့လက်နဲ့ထိုးထည့်ပြီး လက်ထိုးရုပ်ကလေးတွေ စကားပြောသလို တစ်ယောက်တည်း စကားပြောပါတော့ တယ်။ သူပြောတာက “ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဆီမှာ ဖိနပ်အသစ်က ရှိနေပြီး ငါ့ဆီမှာကျတော့ ဖိနပ် အစုတ်က ရှိနေတာလဲ။ ဒါဟာ မမျှတဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်” တဲ့။ သူ့ရှင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရတော့

ဖြစ်နေလဲ မသိ ဘူးနော်။

အဲဒီမှာ သူ့စိတ်ထဲက အဲဒီဖိနပ်အသစ်နဲ့ ကောင် လေးလို ဖြစ်ချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ “ကျွန်တော် သူ့လိုဖြစ်ချင် ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့လိုဖြစ်ချင်ပါတယ်” ဆိုပြီး မျက်စိ မှိတ်လို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ်ပါတော့တယ်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ သူဟာ ထိုင်ခုံပေါ်က ကောင်လေးနေရာမှာ ပျောက်သွားပြီး အဲဒီကောင်လေးဝတ် ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေအတိုင်း ဖိနပ်အသစ်ကလေးနဲ့ ပြောင်လက်တောက်ဝနေပါတော့တယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ပြိုင် နက်တည်းမှာပဲ ခုန ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အဝတ်အစားအသစ်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်လေးက သူ့ရဲ့ အဝတ်အစားအစုတ်၊ အ ပြတ်၊ ဖိနပ်အစုတ်နဲ့ ဖြစ်သွားတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာက အဲဒီအဝတ်အစား အစုတ်တွေနဲ့ ဖိနပ်အပေါက်ကို ရသွားတဲ့ ကောင်လေးက ‘ဟေး’ ဆိုပြီး အော်ပြီး ခုန ငါ့ကြံမြူးနေလေရဲ့။ ဖိနပ် အသစ်ကလေးရသွားတဲ့ ကောင်လေးကတော့ ဖိနပ်အစုတ် ရသွားတဲ့ ကောင်လေးက ဘာလို့ အော်တစ်ခုခေါ်ပေါက်နေပါ လိမ့်ဆိုတာကို နားမလည်ခင်မှာပဲ သူ့ရှေ့ကို ဘီးတပ်လက် တွန်း ထိုင်ခုံ (Wheel Chair) တစ်ခုံ ရောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

အဲဒီ ဘီးတပ်လက်တွန်းထိုင်ခုံကို တွန်းလာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ‘မင်း စောင့်နေရတာ ကြာသွားပြီလား တောင်းပန်ပါတယ်။ သွားလို့ရပြီနော်’ ဆိုပြီး အဝတ်အစား အသစ်၊ ဖိနပ်အသစ်တွေနဲ့ ကောင်လေးကို ထိုင်ခုံပေါ်တင် ပေးပြီး စတွန်းပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စောစောက အဝတ်အစားအစုတ်၊ ဖိနပ်အစုတ်နဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ ကောင် လေးကတော့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း အော်တစ်မြူးထူးလို့ ပေါ့။

ရှုထောင့်အသွင်နှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

တကယ်တော့ ညီလေးရေ။ မူလပထမက အဝတ်အစားသစ်၊ ဖိနပ်အသစ်နဲ့ ကောင်လေးဟာ အောက် ပိုင်းသေနေတာပါ။ အဝတ်အစားအစုတ်၊ ဖိနပ်အစုတ်နဲ့ ကောင်လေးကတော့ ခြေရေလက်ပါ ကောင်းပေမယ့် ဖိနပ်အသစ်ကလေးဝတ်ချင်တဲ့ တပ်မက် စိတ်ကြောင့် ဆုတောင်းလိုက်တာ ဖိနပ်အသစ်တော့ ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝကို ရောက်သွား တော့တယ်။ ဖိနပ်အစုတ်ရသွားတဲ့ ကောင်လေးကတော့ ခုန် ပေါက်ပြေးလွှားရင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေရဲ့။

ညီလေးရေ---

‘My Shoes’ ဆိုတဲ့ မီဒီယံဖိုင်လေးကို ကြည့် လိုက်ရလို့ အစ်ကိုနားလည်သလို ပြန်ပြောပြတာပါ။ အဲဒီ မီဒီယံဖိုင်လေးကနေ တွေးစရာတွေ တော်တော်ရပါတယ် ညီလေးရေ။ အစ်ကိုနားလည်သလို ပြောပြပါမယ်။

လောကမှာ လူတွေဟာ ချမ်းသာဆင်းရဲ ကွဲလွဲ နေတတ်ကြပါတယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်းစိတ် စသဖြင့် ချမ်းသာသူ ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲပေါ့။ အတိတ်ဘဝက ကံပေးသ

လောက်နဲ့ လက်ရှိဘဝရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတွေကနေ ကိုယ်ရသင့်ရထိုက်တာ ရကြတာပါ။

အဲဒီလို အချိန်မှာ သူများကိုကြည့်ပြီး ငါတော့ သူလို ဖြစ်ချင်လိုက်တာလို့ တွေးမိတတ်ကြတာပါ။ ရုပ်လှ သူကို တွေ့ရင် ရုပ်လှချင်၊ ချမ်းသာသူကို တွေ့ရင် ချမ်းသာ ချင် စတာတွေဟာ တော်တော်များများ ဖြစ်တတ်ကြတာ တွေပါ။ တကယ်တော့ မီဒီယံဖိုင်ထဲကလို ဆုတောင်းရုံနဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဲဒီလို မဖြစ်တော့ ကိုယ်ပဲ ပူလောင်ရပါ တယ်။

ဒီမီဒီယံ ဖိုင်လေးက အဓိက ပေးချင်တဲ့ အ ကြောင်းအရာက ကိုယ့်လက်ရှိဘဝကို ကျေနပ်ပါဆိုတာ ပါ။ အရာရာတိုင်းကို သူများလို ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လို့မရ ဘူးလို့ ပြချင်တာပါ။ ကိုယ့်ဆီမှာ သူများဆီက တစ်ခုခုကို လိုချင်လာပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းဖို့ပြောချင်တာ လေးပါ။ ကိုယ်ရထားတာသာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

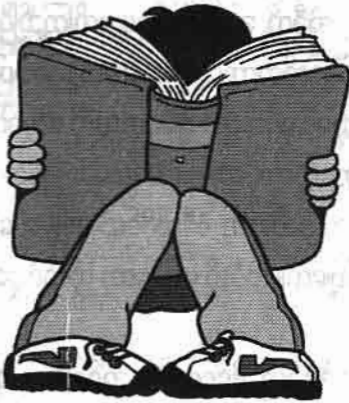
ညီလေးရေ---

ဒီမီဒီယံဖိုင်နဲ့ ဆက်စပ်လို့ အစ်ကိုနဲ့သိတဲ့ ညီငယ် တစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။

သူကလည်း စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ပထမအလုပ်ကနေ နောက်အလုပ်ကို ပြောင်းခဲ့တာ နောက် အလုပ်က မနက်ဆို လေးနာရီခွဲ ထလိုထရပေမယ့် အိမ် ကိုတော့ ညဆယ့်နာရီထက်စောပြီး ရောက်လေ့မရှိပါဘူး။ လစာက အရင်အလုပ်ထက် နည်းသွားတယ်လို့ ဆိုပါ တယ်။

ဒါနဲ့ ဘာလို့ပြောင်းလဲမေးတော့ ကောင်းမယ်ထင် လို့တဲ့။ အခုတော့ “ကံမရှိ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမဲ့” လို့ သူ့ဘာသာ ပြောရင်းလာသမျှ ဒုက္ခခါးစည်းခံနေတော့တာပါ။ သူ့အ ထက်က လူတွေကလည်း သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတာ





ပဲလေ။

**ညီလေးရေ---**

ရှေ့က ပြောခဲ့တဲ့ ဗီဒီယိုဖိုင်က အလုပ်အကြောင်း နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူတချို့ အလုပ် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လောဘကြီးတတ်လွန်းလို့ပါ။ ကိုယ့်အလုပ် က ကောင်းတယ်။ ထပ်ပြီးတော့ ပိုကောင်းမယ်ထင်တာ ရွှေ့ချင်တယ်။ ရွှေ့တော့ဒုက္ခရောက်တော့တာပါပဲ။

မကောင်းတဲ့ အလုပ်က ရွှေ့သင့်ပေမယ့် ကောင်း နေတဲ့ အလုပ်ကနေ ရွှေ့ချင်တာမျိုးကတော့ ဖိနပ်အသစ် လိုချင်တဲ့ ကောင်လေးလိုပါပဲ ညီလေးရေ။

**ညီလေးရေ---**

အစ်ကိုတို့ ဖြတ်စွာဘုရား ဟောရှိခဲ့ပါတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်သာ အကောင်းဆုံးပါ ညီလေးရေ။ အတိတ်ကိုတွေး တော့ ဒေါသဖြစ်တယ်။ မရ၊ မလုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် နောင်တရမယ်။ အနာဂတ်ကို တွေးတော့ လောဘတွေဖြစ် ပြန်ရော။ ဒီတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေ ထိုင်ကျင့်ကြံတာ အကောင်းဆုံးပါ ညီလေးရေ။

အစ်ကိုတို့ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ လက်ရှိဘဝဟာ အစ် ကိုတို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးပါ။ သူများချမ်းသာလို့ ကိုယ် ချမ်းသာချင်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်အားနဲ့ပဲ ကြိုးစားပါ။ ဖြတ် လမ်းတွေ လိုက်ရင်တော့ သူများချမ်းသာသလို မချမ်းသာ လည်း သူများ စိတ်ဆင်းရဲသလို ကိုယ်လည်း စိတ်ဆင်းရဲ မှာတော့ အသေအချာပေါ့ ညီလေးရေ။

လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြိုးစားအား ထုတ်မှုချင်းယှဉ်ရင် တူနိုင်ပေမယ့် ကုသိုလ်ကံချင်းကတော့ အတိတ်ကံဆိုတာပါနေတဲ့အတွက် မတူနိုင်တာမို့ ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကိုသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အား ထုတ်ပါလို့ မှာချင်တာပါပဲ။

**ညီလေးရေ---**

သူများ ဖိနပ်အသစ်စီးကောင်းလည်း ကိုယ်အသစ် စီးလို့မရတဲ့ ဘဝတွေအများကြီးပါပဲကွာ။ သူများဖိနပ်အ သစ်စီးလို့ ကိုယ်မစီးရပေမယ့် မကျန်းမာသလိုမျိုး ကိုယ်မခံ စားရဘဲ ကိုယ်က ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကျန်းမာနေရင် အောက် ပိုင်းသေနေတဲ့ သူများဘဝနဲ့ ယှဉ်တွေးရင်း ကိုယ်ရထားတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာသာ ကျေနပ်နေလိုက်ပါတော့။

ဖိနပ်အသစ်ဆိုတာ စီးခွင့်ရတဲ့အချိန် ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ စီးနိုင်မယ့်အချိန်တစ်ချိန်မှာ စီးခွင့်ရနိုင်သေးတယ် ဆိုတာ မမေ့ဖို့ ဒီ ဗီဒီယိုဖိုင်လေးကို ဘာသာပြန်လို့ သတိ ပေးလိုက်ပါတယ်ကွာ။

**ဆူးသစ်**  
**၂၀၁၄ ဇူလိုင်**  
**(၁၄-၇-၁၃)**

# ဝါကျွတ်ရင်ပြန်ခဲ့မယ်



သံလွင်မိုး-မုတ္တမ

ချမ်းစိမ့်တဲ့ ဆောင်းရဲအရသာနှင့်အတူ လေပြည်လေညင်းကလေးတွေကလည်း ကျွန်မရဲ့ တမ်းတမှု လွမ်းဆွတ်မှုတွေကို သယ်ဆောင်ခဲ့ရောသလား။

ဝါကျွတ် မီးပုံးလေးတွေကလည်း လှပတဲ့ လပြည့်ညကလေးကို ဖော်ကျူးလို့ နေခဲ့ပြန်ပြီ မောင်ရယ်။ ဆိတ်ဖလူးပန်းရနံ့လေးတွေ ဖော်ကျူးလို့နေခဲ့ပြန်ပြီ မောင်ရယ်။ ဆိတ်ဖလူးပန်းရနံ့လေးတွေ သင်းဖျံမွှေးကြူလေ အထိတ်တပုံရိပ်တွေက ကျွန်မရင်ကို ခွဲပြခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ် မောင်ရယ်။

**မိုးထို မောင်ခွဲမသွားချင်ပါဘူး  
မိုးရယ်။ ဝါကျွတ်တဲ့  
လပြည့်ညထိုရောက်တိုင်း မိုးထို  
မောင်လွမ်းတဲ့အမှတ်တရပေါ့။  
အဲဒီအမှတ်တရနေ့ကျရင်  
မောင့်ထို မျှော်နေနော်။ မောင်  
ပြန်လာပါ့မယ် မိုးရယ်”တဲ့။**

ဒီလို လပြည့်ညတွေ ရောက်တိုင်း ထုပ်စည်းတိုင်းတမ်းကစားခဲ့လေးတွေကို မှတ်မိပါတယ်။ ငယ်ဘဝကို တမ်းတမိပေမယ့် မောင့်ထိုလွမ်းတဲ့စိတ်ကလေးကလည်း မေ့ပျောက်မသွားခဲ့ပါဘူး မောင်။ ခုအချိန်အခါမှာ မောင်ဘယ်များ ရောက်နေပြီလဲ။ ကျွန်မကိုတော့ မေ့လို့နေပြီလား မောင်ရယ်လို့ ကျွန်မ တွေးနေမိပေမယ့် ပြန်ဆုံပါရစေ မောင်ရယ်လို့လည်း ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။

“ဇွဲကပင်” သူ့ရဲ့အသည်းမှာ စွဲမြဲနေပါတယ် မောင်။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့တဲ့လေ။ တစ်နေ့နေ့မှာ မောင်နဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခံယူချက်တွေကို ကျွန်မတို့ဇွဲကပင်တောင်ကြီးက အမိုးနဲ့ ဖထီးတောင် သက်သေပြနေပါတယ် မောင်ရယ်။ မတိုင်းသေးတဲ့ အပျိုကြီး ဘဝနဲ့ မျှော်နေရတဲ့ အလွမ်းမောတွေ ဘယ်တော့ပြေမှာလဲ မောင်။ ကံတရားရဲ့ ထိုးနှက်ချက်မှာ ခွဲခွာဖို့နေရက်တွေ ဖြစ်လာခဲ့လို့ ကျွန်မကို မေ့ခဲ့ပြီလား။

ဤနေ့တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်စေချင်ခဲ့သလို ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနဲ့ ထွက်ခွာသွားတဲ့ မောင့်ရဲ့ ကတိစကား သံတွေကလည်း ပဲ့တင်လို့ နေခဲ့ပြန်ပါတယ်။

“မိုး မိုးကို မောင်ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ လေ မိုးကို လက်ထပ်တဲ့အချိန်ကြာရင် မောင်ဟာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်။ နောက် မောင့်ကို အထင်သေးတဲ့ မိုးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ချို့တဲ့တဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ မဝင်ချင်ဘူး မိုး၊ မိုးကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် မောင် ပြည်ပမှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ်။ မောင့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက် မပြည့်မချင်း မောင်ပြန်မလာဘူး။ မိုးကို မောင်ခွဲမသွားချင်ပါဘူး မိုး ရယ်။ ဝါကျွတ်တဲ့ လပြည့်ညထိုရောက်တိုင်း မိုးကို မောင်လွမ်းတဲ့အမှတ်တရပေါ့။ အဲဒီအမှတ်တရနေ့ကျရင် မောင့်ကို မျှော်နေနော်။ မောင် ပြန်လာပါ့မယ် မိုးရယ်”တဲ့။

အဲဒီ စကားသံတွေကို ကြားနေရတဲ့ ကျွန်မ ရင်မှာ အလိုလို ဆိုနဲ့ခဲ့တယ်။ မောင့်ရဲ့စကားမဆုံးခင်မှာ ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကျခဲ့တယ်လေ။ ပျာပျာသလဲနဲ့ မောင့်ရဲ့ ယုယတဲ့ စကားသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“မိုးရယ် မငိုပါနဲ့၊ မောင့်ဘဝရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက် မှန်သမျှအားလုံးကလဲ မိုးအတွက်ပဲလေ။ ချမ်းသာတဲ့ မိုးတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဝင်ဖို့ဆိုတာမလွယ်ဘူး မိုး၊ မောင်တို့က မိုးသားတဲ့ တိုင်းရင်းသား တောင်ယာလယ်သမားတွေပါ မိုး၊ ကျောင်းအတူတတ်ခဲ့လို့ ပညာအလင်းနဲ့ ဉာဏ်ပွင့်လင်းခဲ့တဲ့ တိုးတက်တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ မောင်တို့ရဲ့ အိုင်ကျူတွေ နှိပ်ရမှာလား မိုးရယ်။ မိုးလဲ ပညာတတ် တစ်ယောက်ပါ။ မိုးအတွက် ဆိုရင်လေ မောင်

ရှုထောင်မှားခွင့်ရသန့်စင်ရင်း

ရဲ့သစ္စာတရားတွေကို အသည်းမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး နှလုံးသားမှာ ကမ္ပည်းထိုးလိုက်မယ် ယုံလား”

“မောင်ရယ် ကျွန်မလေ ဒုက္ခတိုခံရဲ့ပါတယ်။ သောကကို ကြောက်တယ်မောင်” လို့ ပြောတော့ ဖြူဖွေးတဲ့ မောင့်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးစတွေကလည်း ချစ်ခြင်းရဲ့ နှလုံးသားကို စွဲဝင်စေခဲ့လေတယ်။ အဲဒီစကားတွေနဲ့ ထွက်ခွာသွားတဲ့ မောင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမေ့ရမှာလဲ မောင်။

သစ္စာတရားဆိုတာ အသည်းမှာစွဲလို့ နှလုံးသားကို အလွမ်းကမ္ပည်းထိုးလိုက်ပါရစေ။ မော်ကွန်းတည်မယ့် အသည်းနဲ့ သစ္စာဆုကိုရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မက ပထမဖြစ်နေမှာပါ။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကစားခဲ့ကြတဲ့ ဒီလိုညမှာ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ ထိုင်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့အရွယ် ကွာခြားခဲ့ပြီလေ။

မောင်ရယ် မီးပုံးတွေကြားက လှပတဲ့ လပြည့်ည

မှာ ကျွန်မ မျက်ရည်မကျစေချင်ဘူး။ ဒုဆိုရင် ကျွန်မတို့ အသက်တွေက နှစ်ဆယ်ကျော်လို့ သုံးဆယ်ကပ်နေပြီလေ။ မနဋ္ဌမတ်လို့ မောင့်ကို လွှတ်တယ်လို့မထင်ပါနဲ့။ မောင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားခဲ့လို့ပါ။ ဆယ်စုနှစ်ရဲ့ ကွာခြားမှုတွေက ကျွန်မရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တည်ငြိမ်ခဲ့စေတယ် မောင်။ နှစ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ကြာမြင့်ပါစေ တည်ငြိမ်တဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ မျှော်ငေးရင်း စောင့်နေပါမယ် မောင်။ ဘယ်လိုအခက်အခဲပဲရှိရှိ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရင်ဆိုင် ကျွန်မရှိနေတဲ့ ဇွဲကပင်မြေကို ရောက်လာခဲ့ရင် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်နေမှာပါ မောင်ရယ်။

လူတိုင်းမှာ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိနေပေမယ့် ပန်းတိုင်ကိုရောက်အောင် သွားနိုင်တဲ့သူ ရှိခဲ့သလို နောက်ပြန်လှည့်တဲ့လူလည်း ရှိပါတယ် မောင်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်



ပါမောင့်ရဲ့ ဇွဲသတ္တိနဲ့ စွန့်စားရဲတဲ့ ခံယူချက်ကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ် မောင်ရယ်။ မကြာခင် ပြန်တွေ့ရမယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။

မီးပုံပွဲကို ရောက်တိုင်း တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ မလေ့ရိုးရာကို အားကျမိပါတယ်။ လွမ်းမိတယ်လို့ ထပ်ဆင့် မပြောလိုတော့ပါဘူး မောင်။ မြန်မာမလေးရဲ့ နှလုံးသားမှာ တိုင်းရင်းသား မောင့်ကို ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းတယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာကို မောင်ယုံအောင် ကျွန်မ ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မြန်မာသီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲက ‘တသိမ့် သိမ့်သူ’ ကို တိုင်းရင်းသား ကရင်ဘာသာနဲ့ ဒီဝါကျတပ်ပွဲ တော်မှာ မောင့်ကိုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဆိုခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒါ မောင့်ကို သိပ်ချစ်လို့ပါ မောင်ရယ်။ စောင့်မျှော်ရတဲ့ နှစ်တွေ လည်း များခဲ့ပါပြီ မောင်။ အရွယ်တွေလွန်လို့ ဇရာအိုခဲ့ရင် တောင်မှ တမလွန်ဘဝကနေ မျှော်နေမိမှာပါ။ အစွဲအလမ်း ကြီးခဲ့သူရဲ့ နှလုံးသားမှာ အလွမ်းဒဏ်ရာများနဲ့ပါ မောင် ရယ်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်လေ အလွှာခြားတဲ့ ပကာသန ထဲကလူ ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး။ ဓနငွေမက်လို့ ရက်စက်တဲ့ မိန်းမယုတ်လည်း ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ကျွန်မ ချစ်သူရဲ့ ဇွဲသတ္တိနဲ့ ကြံ့ခိုင်မှု၊ ရဲရင့်မှုတွေကို လေးစားလို့ပါ မောင်။

လူဆိုတာ ဘယ်သူမှ အခက်အခဲဒုက္ခတွေနဲ့ ကင်းရှင်းတဲ့သူ မရှိပါဘူး မောင်ရယ်။ အမြဲတမ်းလိုလို အဆင်မပြေကြပါဘူး။ အခက်အခဲဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိကြ

ပါတယ်။ မောင် ပြန်လာပါတော့ မောင်ရယ်။ ဒီနှစ်မှာ ပြန် ဆုံပါရစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဇွဲကပင် သူရဲ အသည်းတစ်ခြမ်းကို မောင့်အလွမ်းတွေနဲ့ ကြွေမှုရမှာလား မောင်။ ကျောက်ကလာပ်စေတီမှာ ကျွန်မနောက်ထပ် မ သွားရဲအောင် လွမ်းမိတယ်။ တောင်တန်းတွေကြားက အ လွမ်းတွေနဲ့ စောင့်မျှော်နေတဲ့ ကျွန်မဆီကို ပြန်လာပါတော့ မောင်ရယ်လို့ တမ်းတမိပေမယ့် လပြည့်ညတွေမှာ ကျွန်မ မျက်ရည်စတွေနဲ့ပဲ ဖြေသိမ့်နေရပါတယ်။ မောင်နဲ့ ကျွန်မ အလွမ်းပင်လယ်တွေ ထပ်မခြားချင်တော့ဘူး မောင်ရယ်။ တည်ငြိမ်တဲ့ ကျွန်မအသည်းကို လွမ်းပြနေခဲ့ရင်လည်း ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေ လှောင်နေကြမှာပေါ့။ အမြန် ပြန်လာခဲ့ပါတော့ မောင်ရယ်။ ဆယ်စုနှစ်ရဲ့ အလွမ်းရှင် မောင့်ရဲ့ ကျွန်မ---

မြနှင်းနွယ်

သံလွင်မိုး-မုတ္တမ

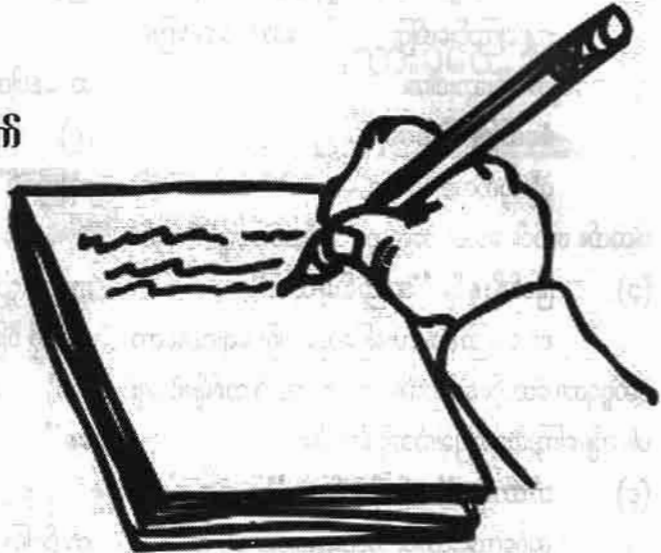
ထဲ ...“သံလွင်မိုး-မုတ္တမ”ရဲ့ “ဝါကျွတ် ရင်ပြန်ခဲ့မယ်” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက ‘ကျွန်မ (ခ)မြနှင်းနွယ်’ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ‘မောင်’ က ဘယ်လို ပြန်ပြီးဖြေရှင်းမလဲ။ မောင့်ရဲ့ ကိုယ်စား၊ ကိုယ်ပွားခံစားပြီး (၁၁-၉-၂၀၁၃)နေ့ နောက်ဆုံးထားတာ ရေးသားပေးပို့ ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

မောင်ငြိမ်းသူ(ကြို့ပင်တောထဲ)  
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ  
ရှုထောင့်မှည့်သွင်းနှင့်ရသမုဒ္ဒရာ

နှလုံးသားရှုထောင့်၊

ဖြောင့်ချက်နှလုံးသား

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့ သုံးသပ်ချက်



ပဏာမရွေးချယ်စိစစ်ချက်

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် မူခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ‘ခွန်စည်သာထိန်း (မြို့သစ်)’ ရဲ့ ‘ပြန်လမ်းမှ  
စောင့်နေသူ’ ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက ‘အစ်ကို(ခ)သားလူ’ ရဲ့ခံစားချက်တွေကို ‘အသက်(ခ)ဖြူစင်သတ်’ ရဲ့ ကိုယ်စား  
ကိုယ်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပဏာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀)ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်-

- |                             |                              |
|-----------------------------|------------------------------|
| (၁) လွင်စန်းလွင်            | “အမုန်းခွန်အားပေးသနားပါ”     |
| (၂) စံဝယ်ဖြူ                | “ထပ်တူထပ်မျှ”                |
| (၃) မြတ်နိုးနှင်း           | “အကြွင်းမဲ့ယုံပါ”            |
| (၄) သီတာရိုး                | “အစ်ကိုရယ်---                |
| (၅) စိမ့်စမ်းသွယ်           | “မေ့လိုက်ပါတော့အစ်ကို”       |
| (၆) အိမ်ကြာဖြူ              | “ဒီဘဝဒီမျှသာ”                |
| (၇) နှင်းဖြူချိုင့် (သံတွဲ) | “မုသားထဲက မုသား”             |
| (၈) နွယ်ဝင် (မြင်ကွန်း)     | “ပြန်လမ်းမသာတဲ့မေ့ကြမ္မာ”    |
| (၉) လမင်းကြယ်စင် (ဇီးတုန်း) | “ဖူးစာမှန်လို့ ပြန်ဆိုကြရင်” |
| (၁၀) ဟန်နီ (တောင်ကြီး)      | “နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ”  |

ပြန်လည်စိစစ်သုံးသပ်  
(၁) ထွင်စန်းထွင် “အာ... အားပေးသနားပါ”  
ကျိုးကြောင်းမရှိဘဲ... နောက်ကြောင်း

ပြန်တာတွေက များသွားပါတယ်။

(၂) စံဝတ်ဖြူ “ထင်...  
ပွဲဦးထွက်လက်ရာဖြစ်ပေမယ့် အလားအလာကောင်း  
ပါတယ်။ ဖတ်ပါ။ မှတ်ပါ။ အတုယူ... ကျိုးစားစေချင်ပါတယ်။

(၃) ဖြတ်နိုးနှင့် “အကြွင်းမဲ့ထုံပါ”  
စကားပြောနဲ့ စကားပြောတွေရောပြီး ရေးထားတော့  
ဖတ်ရတာ ထောင့်နေပါတယ်။ အားသန်တာကို တစ်မျိုးပဲ ရေး  
ပါ။ ကျိုးကြောင်းမရှိဘဲ... နောက်ကြောင်း

(၄) သီတာမိုး “အစ်ကိုရယ်---”  
အစကောင်းလာပြီး အဖျားရှူးသွားတယ်။ စာရေးရင်  
စိတ်ရှည်ဖို့လိုပါတယ်။ ဖော်ပြခံရတာတွေကို နမူနာယူပါ။

(၅) စိန်စမ်းသွယ် “မေ့လိုက်ပါတော့အစ်ကို”  
ကျိုးကြောင်းမရှိဘဲ... နောက်ကြောင်း  
ပြော အရေးအသား မချောဘဲ အားနည်းနေပါတယ်။

(၆) အိမ်ကြာဖြူ “ဒီဘဝဒီမျှသာ”  
စာရေးရင် စာပိုဒ်တွေခွဲရေးပါ။ တစ်မျက်နှာတည်းမှာ  
စာပိုဒ်ခွဲဘဲ တစ်ဆက်တည်းအပြည့် ရေးသားထားတော့ ဖတ်ရ  
တာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသလို ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းစေပါတယ်။  
ကျိုးစားပါ။ ကျိုးကြောင်းမရှိဘဲ... နောက်ကြောင်း

(၇) နန်းဖြူချင် (သံတွဲ) “ရသားထဲကရသား”  
ကျိုးကြောင်းမရှိဘဲ... နောက်ကြောင်း  
နည်းနေပါတယ်။

(၈) နွယ်ဝင် (မြင်ကွန်း) “ပြန်လမ်းသောတဲ့ ဓမ္မ  
ကြမ္မာ”

ကျိုးကြောင်းမရှိဘဲ... နောက်ကြောင်း  
ဆန်နေပါတယ်။ ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်း ဆန်နေပါတယ်။

(၉) ထမင်းကြတ်စင် (မီးတုန်း) “စူးစာမှန်လို့ပြန်  
ဆုံကြရင်”

မူလဇာတ်ကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြန်ရေးထားတော့  
စာမူက ရှည်လွန်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျိုးကြောင်းမရှိဘဲ...  
ချက်ကို ပီပြင်ပေါ်လွင်ရေးသားနိုင်မှ အားနည်းသွားပါတယ်။

(၁၀) တန်နီ (တောင်ကြီး) “နားထည်ခွင့်ထွက်နိုင်ပါ  
စေ”

သဘာဝယုတ္တိကျပြီး ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိပါ  
တယ်။ ကြားလူက ခံစားပြန်ကြားပေးထားတာမို့ ထူးခြားမှုလည်း  
ရှိပါတယ်။

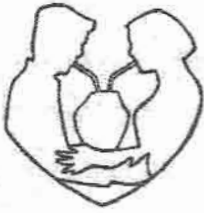
အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နည်းသားပိုင်ရှင်

ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံး ဖြောင့်ချက်နည်းသား  
ပိုင်ရှင်အဖြစ် “တန်နီ-တောင်ကြီး” ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပါ  
တယ်။ ကဲ “တန်နီ-တောင်ကြီး”ရဲ့ “နားထည်ခွင့်ထွက်  
နိုင်ပါစေ” ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နည်းသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ရှုထောင့်မှ ချစ်ခင်ရသော ခုနစ်ရာစုစာပေ



နှလုံးသားရှုထောင့်  
“ပြောခဲ့ရက်နှလုံးသား”

## နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ

ဟန်နီ(တောင်ကြီး)

သားလူ တို့က နွယ်ဝတီပါ။ ထပ်ပြောရမယ်ဆိုရင် တို့က ဖြူစင်သက်နဲ့ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်။ သားလူတို့နဲ့ တွေ့တဲ့ ရွှေစက်တော်မှာ ဖြူစင်နဲ့အတူတူပါလာတဲ့ ဆံပင်တိုတိုလေးနဲ့တစ်ယောက်ပါ။ ဒါဆိုရင် မှတ်မိလောက်ပါတယ်နော်။ တို့တို မှတ်မိတာ မမှတ်မိတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ အခု တို့ပြောမယ့် အကြောင်းသာ အသေအချာ ဂရုတစိုက် နားထောင်ပေးပါ။ ဖြူစင်က မထင်မှတ်ဘဲ သားလူရဲ့ ရင်ဖွင့်လွှာကို ဖတ်လိုက်ရတယ်လေ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ကိုင်ပြီး တို့ဆီရောက်လာတယ်။ ဖြူစင် သားလူကို သံယောဇဉ်ရှိတာ တို့ရိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလိုဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားဘူး။ တို့လည်း စာအုပ်ဖတ်မိတော့မှ ဇာတ်ရည်လည်တော့တယ်။ တို့ ဖြူစင်ကို အပြစ်တင်မိတယ်။ ဘာလို့ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးကို စခဲ့တာလဲလို့ပေါ့။ တို့ တိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သားလူရေ ဖြူစင်ကတော့ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်မပြောရက်လို့ ကိုယ်စား တို့ကပဲ ပြောရတော့တာပေါ့။

ဒီလိုပါ။ ပြောရရင် ဖြူစင်တို့မိသားစုထဲမှာ အရှုပ်အထွေး နည်းနည်းရှိတယ်။ သိပ်ပြောပြလို့ မကောင်းပေမယ့် ပြောပြမှ နားလည်နိုင်မှာမို့ ပြောရ တာပါ။ ဖြူစင်တို့မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အစ်မက အိမ်ထောင်သည်ပါ။ အဲဒီမှာ သားလူတို့နဲ့ ဆုံဖြစ်တာ။ ဖြူစင်ရဲ့ အဖေက သူတို့ရိုးက စာရေးမ တစ်ယောက်နဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ထူလိုက်တယ်လေ။ ဦးဦးအပြောက သားတစ်ယောက် လိုချင်လိုတဲ့။ ဒါက တော့ သူတို့ရဲ့ ဆင်ခြေစကားဖြစ်တောင်းဖြစ်မှာပေါ့။ အန်တီကတော့ နဂိုကမှ နှုတ်နည်းတဲ့သူ၊ ရိုးအတဲ့သူ ဆိုတော့ ဘာမျှလည်း မပြောဘူးလေ။ ဖြူစင်တို့

ညီအစ်မကတော့ ဆူပူကြတာပေါ့။ ဦးဦးက လူသိရှင်ကြား လုပ်လိုက်တာ ဖြူစင်အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သိပ် မကြာသေးခင်ကပါ။ အန်တီကတော့ ငိုရုံအပြင် ဘာမျှ မပြောရဲ မဆိုရဲ မဆိုတတ်တဲ့ ရိုးအအ အမျိုးသမီးကြီး ကိုး။ ဦးဦးက နောက်အိမ်ထောင်ထူတာ၊ အန်တီနဲ့ ကွာရှင်းတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်မှာ ပါနော်။ အန်တီတို့အိမ် စီးပွားရေး အခြေအနေက ဖြူစင်တို့ အစ်မလင်မယားကပဲ ဆက်ပြီးထိန်းထားပေး တယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့။ ဖြူစင်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကိုလည်း အစ်မလင်မယားကပဲ ထောက်တာလေ။

ဖြူစင်ကျောင်းလည်း အားတုန်း စိတ်ပြေလက် ပျောက် သွားရအောင်ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ ထွက်လာခဲ့တာ။ သားလူတို့နဲ့ ဆုံတွေ့ပြီး သီချင်း တွေ အတူဆိုဖြစ်ပြီး ခင်မင်ခဲ့တယ်။ လူငယ်တွေဆိုပြီး လေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် နေခဲ့တာပါ။ ပြီး တော့ သားလူနဲ့ တစ်ကျောင်းတည်း၊ မေဂျာတစ်ခုတည်း မှန်း သိခဲ့ရတယ်။ ဖြူစင်ကတော့ ကျောင်းမှာပြန်ဆိုနိုင် တယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတာပေါ့။ သားလူတို့ နှစ်ယောက် ဒီလို ချစ်သူတွေဖြစ်သွားခဲ့မှန်းတော့ မသိခဲ့ ဘူး။ တို့ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။ ဖြူစင်ကို ဆူခဲ့ပြောခဲ့တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်လွယ်လွန်းသွားသ လို့ပဲ။ ဘာမှန်းညာမှန်း ရေရေရာရာလည်း မသိဘဲနဲ့လို့ ပေါ့။ ဖြူစင်က ပြောတယ်။ သားလူကို မြင်မြင်ချင်း ချစ် သွားမိတာတဲ့။ တောင်းရောပဲ။ တို့ဝေဖန်လို့လည်း အရာ ထင်တာမှ မဟုတ်တော့တာ။ သားလူတို့က ချစ်သူတွေ

ဖြစ်သွားကြပြီကိုး။

ဒီလို ကိစ္စသာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သားလူတို့ နှစ် ယောက်ရဲ့ အနေအထားဟာ အဆင်ပြေကောင်း ပြေသွား နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကံတရားဆိုတာ ကိုယ်မမြင်နိုင်တဲ့ အရာပါ။ ပြောရရင် ကံကြမ္မာက ဖန်လာတာပါ။ ဖြူစင်က သားလူကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကတော့ သားလူ သိစေချင် ယုံစေချင်ပါတယ်။ ဖြူစင်က သားလူ ရင်ဖွင့်တဲ့ စာကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ငိုခဲ့တာပါ။ အခြေအနေက သူ့အတွက် အလွန်ကို မွန်းကျပ်တဲ့ အနေအထားမှာ ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။

ဖြူစင်ရဲ့ အစ်မ မချော်လင့်ဘဲ ထိခိုက်မှုဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ခေါင်းထိသွားတာ။ မူးတာ လောက်ပဲဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့နေခဲ့တာ။ နောက်မှ ဦးနှောက်ထဲ သွေးခဲနေမှန်း သိခဲ့တာ။ သိသိချင်း ဆေးရုံတင်တာ ဒီလို ကြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆုံးသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ ဘူးလေ။ ခေါင်းမူးပြီး မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ ဆေးရုံတင်လိုက်တော့ မနက်ပိုင်း (၉)နာရီလောက်မှာ လေဖြတ်သွားတာ။ သူက ကျိတ်ခံနေတာကိုး သူ နေမ ကောင်းဖြစ်နေမှန်း အိမ်ကလူတွေလည်း မသိဘူးလေ။ ဒီလောက်ကြီး ဆိုးနေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ ဆေးရုံမှာ နှစ် ပတ်တက်ပြီး ဆင်းလာတယ်။ အိမ်မှာ ငါးရက်လောက် နေပြီး ဆုံးသွားတာ။

မဆုံးခင် သူ့အမေနဲ့ ညီမကို သူ့သမီးလေးကို အပ်ခဲ့တာ။ သူ့အစ်မ မွေးထားတဲ့ သမီးလေးက တစ်နှစ် ကျော်ရုံလေး ရှိသေးတာ။ သူ့သမီးကို စိတ်မချဘူး။ သူ

ယောက်ျားကို စိတ်မချဘူး။ သူ့အမေနဲ့ ညီမကိုလည်း စိတ်မချဘူးလေ။ သူ့အဖေလည်း ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ရလို့ပေါ့။ သမီးလေးပါပဲ။ သူလိုချင်တာက သားလေ။ သားလိုချင်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတာ သမီးလေးပဲ ထပ်ရလို့ သူ့အဖေ နည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားတယ်လို့ အန်တီက ပြောတယ်။

အစ်မ နှင်းဆီဖြူဆုံးသွားတာ ဖြူစင်ရဲ့ ဘဝကို တော်တော် ရိုက်ခတ်သွားတယ်။ သူ့အစ်မက သူ့သမီး လေးကို ဖြူစင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့မှာခဲ့တာ။ သူ့သမီးလေး ကို မိထွေးလက်ထဲ မကြီးပြင်းစေချင်ဘူးတဲ့။ သူ့သမီး လေး မိထွေးလက်မှာ စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြစ်မှာကို တွေးရုံနဲ့ သူ့အသေဖြောင့်မှာ မတုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ဥမကွဲ သိုက်မပျက်အောင် မိသားစု အခြေအနေ မပျက်စီးအောင် အစ်မ နှင်းဆီဖြူက သူ့ယောက်ျား နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သူ့သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတန် တန်မှာခဲ့တာ။ ဖြူစင်ကလည်း သူ့အစ်မကို စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တယ်။ သူ့အမေကလည်း ဖြူစင်ကို အစ်မဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ ဖျောင်းဖျာပြောတော့ ဖြူစင် ခေါင်းညိတ် လိုက်ရတာပေါ့။

ဖြူစင်က သူ့တူမလေးကို သိပ်ချစ်တာ။ ဖြူစင် က သူ့အဖေရဲ့ နောက်မိန်းမကိုလည်း အတော် မုန်းတယ် လေ။ သူတို့မိသားစုတွေလည်း အခြေအနေမပျက်အောင် သူ့တူမလေးကိုလည်း သူများလက်ထဲ မထည့်ချင်တာနဲ့ ပဲ သူ့အစ်မဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ။ သူ့ ခဲအိုက လည်း လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိ

တယ်။ ဖြူစင်ကို အစ်မစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပြီးပြီပဲ။ အခု အစ်မမရှိတော့တာမို့ စိတ်ညစ်ခံပြီး သူ့ကို လက်မ ထပ်ပါနဲ့လို့ ပြောတယ်လေ။ ဖြူစင်တို့က အစ်မနဲ့ပတ် သက်ပြီး သူ့ရဲ့မိသားစုဖြစ်သွားတာမို့ ညီမလေးလိုပဲ စောင့် ရှောက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အခွင့်အရေး မယူတတ်တဲ့ သူပါ။ ဖြူစင်ကတော့ အမေနဲ့အစ်မရဲ့ ဆန္ဒမို့ သူ လက် ထပ်မှာပါလို့ ပြောတယ်။ သူ့ခဲအိုကတော့ ဖြူစင် စိတ်ဆန္ဒ ရှိသလို ဆုံးဖြတ်ပါလို့ပဲ ပြောတယ်။

သူ့ခဲအိုကလည်း အရွယ်က ငယ်သေးတယ် လေ။ သုံးဆယ်ကျော် လူတစ်ယောက်ဟာ နောက်အိမ် ထောင်ပြုနိုင်သေးတာပဲ။ ဖြူစင်က သူ့တူမလေးကို အ တော်ချစ်တော့ တူမလေးအတွက် စဉ်းစားပေးတာပေါ့။ သူ့တူမကို သူပဲစောင့်ရှောက်မယ်။ အမေကိုလည်း သူပဲ စောင့်ရှောက်မယ်လို့ တွေးပေမယ့် အန်တီက လက်မခံ ဘူး။ အရှည်ကို စဉ်းစားဖို့လိုတယ်တဲ့။ သူ့ခဲအိုကလည်း သူ့သမီးလေးကို ဘယ်ပေးပါ့မလဲ။ အစ်မကိုလည်း တော် တော်ချစ်တာကိုး။ သူ့အတွက်တော့ အခြေအနေတွေက ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ပေါ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့အစ်မ အ တန်တန် တောင်းခဲ့တဲ့ စတား၊ သူကလည်းပေးပြီးသား ကတိ ပေးထားတဲ့ကတိကို လူမရှိတာနဲ့ မစောင့်ထိန်းတာ ကလည်း လူညာတစ်ယောက်လို လက်ခံထားတော့ နောက်ဆုံး ဖြူစင်က လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

ဖြူစင်က သားလူကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ သားလူနဲ့ ပြန်ဆုံမလားဆိုပြီး နောက်တစ်ခါ ရွှေစင်တော်သွားဖို့ ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျောင်းတွေဖွင့်တာနဲ့

ပြန်ရှာဖို့ အားခဲလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့် မထင်မှတ် တာတွေ ဖြစ်ခဲ့တော့ သားလူနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ ဝန်လေးခဲ့ တာပါ။ တို့တွေ ကျောင်းကိုလည်း အတန်းတက်ရုံ၊ အ တန်းပြီးတာနဲ့ အိမ်တန်းပြန်တာနဲ့ သားလူနဲ့ မဆုံခဲ့ကြ ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် သားလူ မတွေ့လို့ပါ။ ကျောင်းတံခါးမ ကြီး ပေါက်မှာ တစ်ခါဆိုလိုက်သေးတယ်။ သားလူက ဘေးက သူငယ်ချင်းကိုအာရုံစိုက်ပြီး စကားပြောနေတော့ တို့တွေဘေးက ဖြတ်သွားတာ မမြင်လိုက်ဘူးလေ။ ဖြူစင် လက်ကလေးတွေဆို အေးစက်လို့ သူ သားလူနဲ့ ဆုံခဲ့ပြီး တစ်လမ်းလုံး စိတ်မငြိမ်ဘူးဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက် တော့ သူ ငိုလည်းငိုတယ်။

သားလူရေ ဖြူစင်ကတော့ နင့်ကို တကယ်ချစ် ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံချင်ပါတယ်တဲ့။ သူ နင့်ကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားလိုပဲ တစ်သက်လုံးအတွက် အမှတ်တရ ချစ်သွားပါမယ်တဲ့။ သူနင့်ကို ပုံအပ်မယ့်အထိ အသက် ခန္ဓာပါ ပေးဆပ်မယ့်အထိ ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကား ကိုတော့ မတည်နိုင်ခဲ့လို့ သူ ရှက်မိပါတယ်လို့ ပြောခိုင်း တယ်။ အစကတည်းက ဖြူစင်က သားလူ သူတို့မိသားစု အကြောင်း သိသွားရင် စိတ်ရှုပ် သွားမှာ အထင်သေးသွား မှာကို ကြောက်နေခဲ့တာပါ။ အစစအရာရာ အစ်မတို့ လင် မယားကို အားကိုးခဲ့ရလို့လည်း ဘယ်အရာကိုမှ သူ့ သဘော သူ့ဆန္ဒနဲ့လုပ်ခဲ့တာ သိပ်မရှိပါဘူး။ ဖြူစင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာ။ ဒါကြောင့်မို့ လည်း ဖြူစင်က သူ့အစ်မစကားကို နားထောင်ခဲ့တာပါ။ တစ်သက်လုံး ရင်ထဲမှာ ချစ်သွားနိုင်ပေမယ့် တကယ့်ဘဝ

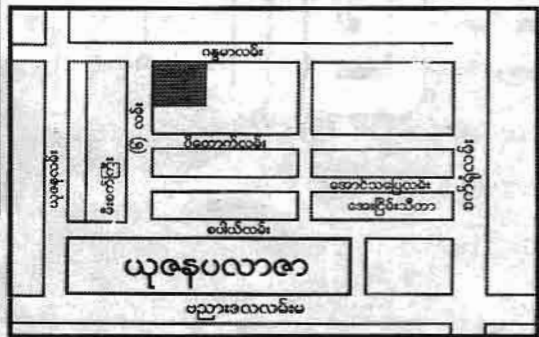
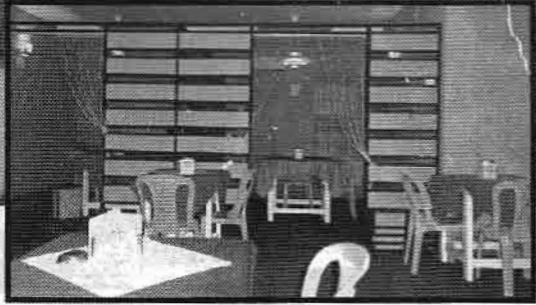
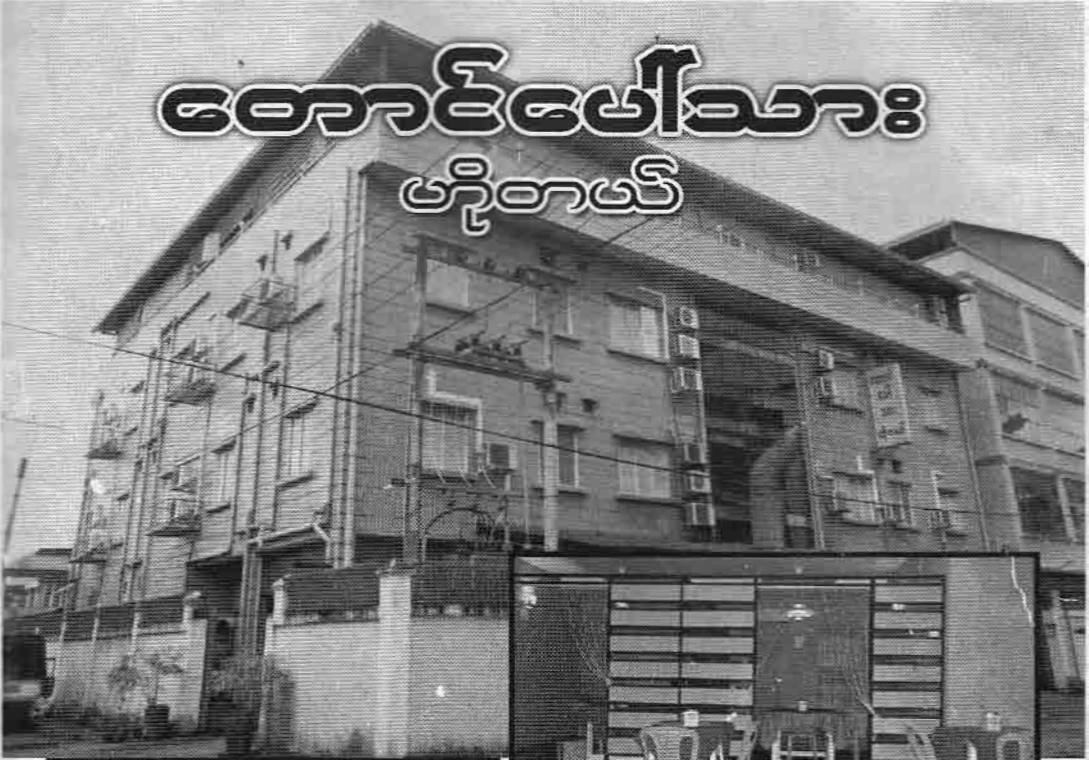
လက်တွေ့အခြေအနေမှာ ကြုံလာတဲ့အလျောက် ဆုံး ဖြတ်ရတာတွေ ရှိပါတယ်။

သူ ဒီလိုလုပ်သွားလို့ သားလူကို မချစ်ခဲ့တာ၊ လိမ်ညာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိစေချင်ပါ တယ်။ ဖြူစင်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သားလူ။ သူ ကလည်း သားလူကို ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ယုံသလို့ မပိုင် နိုင်မှန်းသိပေမယ့် သူ့စိတ်ကို သူပိုင်နိုင်တာမို့ သားလူကို ချစ်ခဲ့မိတာတော့ အမှန်ပါလို့ သူပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

သားလူရေ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရင်း နန္ဒတွေကို ချနင်းလိုက်ရ တာ လောကသဘာဝပါ။ မိသားစုအပေါ် တာဝန်သိတဲ့ သူတွေ ကိုယ့်ဆန္ဒထက် အများသဘောကို လိုက်ရတဲ့သူ တွေဟာ နှလုံးသားကိုရင်းရသူတွေချည်းပါ။ ဒီလောက်ဆို သားလူ သဘောပေါက်နားလည်နိုင်မှာပါလို့ တို့ ယူဆချင် ပါတယ်။ အလွမ်းတွေ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ မျှော်ငေးနေသူကို မပျော်နိုင်တဲ့သတင်းစကားကို ပါးလိုက်ရတဲ့အတွက် အားနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖြူအမည်းသဲကွဲရင် ဝေဒနာသက်သာမယ်အထင်နဲ့ စေတနာရှေ့ထားပြီး ဒီ စကားကို ပြောလိုက်ရတာပါ။ သားလူ ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါစေနော်။

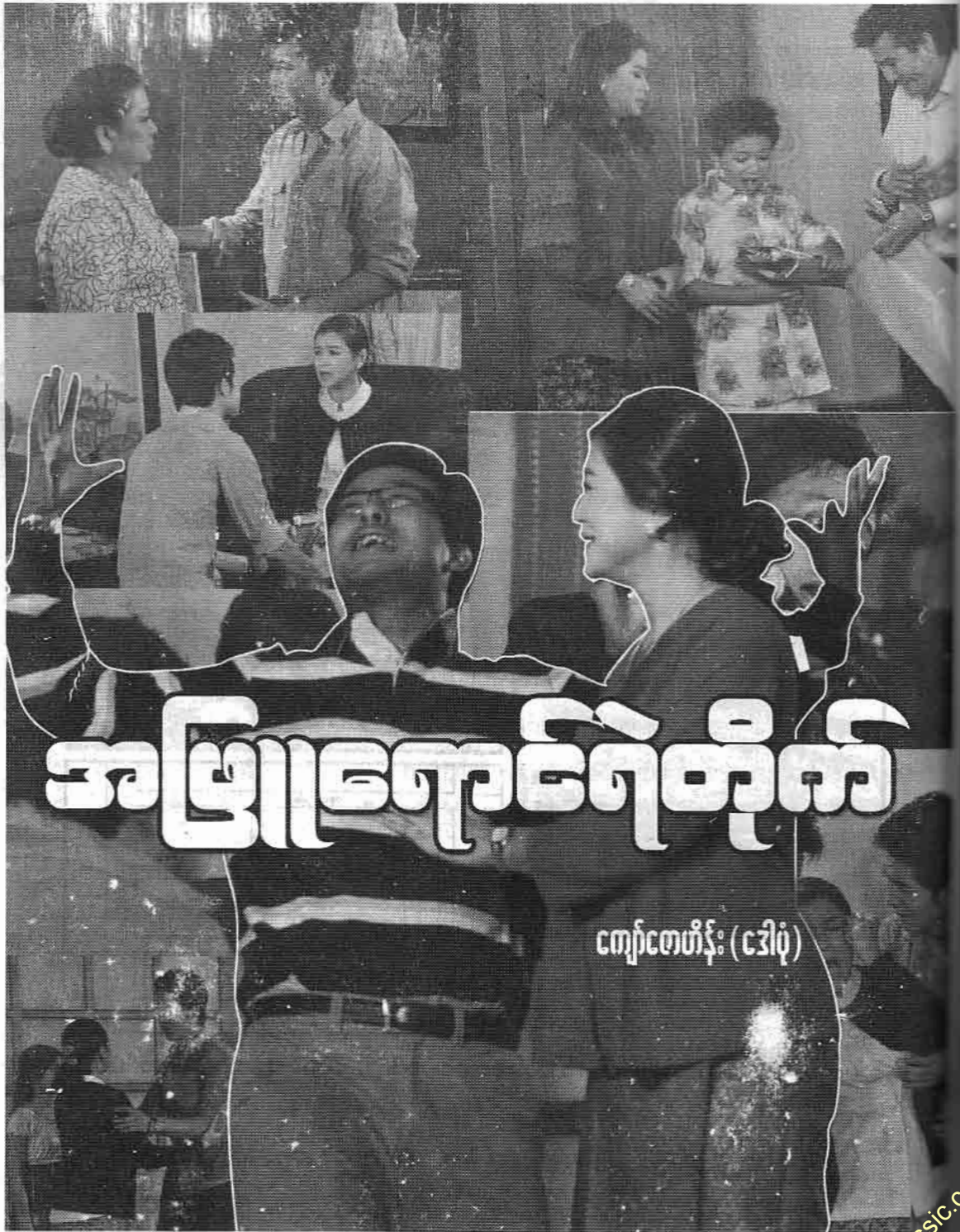
ဝေဒနာတွေကင်းငြိမ်းနိုင်ပါစေလို့  
ခင်မင်စွာဖြင့်-နွယ်ဝတီ  
တန်နီ-တောင်ကြီး

# တောင်ပေါ်သား ဗိုတယ်



အမှတ်(R-1)၊ ဂန္ဓမာလမ်း နှင့် (၆)လမ်းထောင့်၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်မြို့တော်အိမ်ယာစီမံကိန်း၊  
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၉၂၉၂၊ ၂၉၆၈၄၆၊ ၂၉၉၂၆၊ ၂၀၅၀၅၄၊ ၂၀၅၄၀၄၊ ၂၀၅၈၈၉



ကျော်ဇောတိုင်း (ဇဒါပုံ)

အဖြူရောင်ရဲတိုက်

ကျော်ဇောဟိန်း(ဒေါပုံ)

ရဲရင့်နဲ့ သံလွင်တို့က ညီအစ်ကိုလို ချစ်ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ခဲ့ကြပြီး အဖြူက ပုဂံဘုရားများမှာ ညွှတ်လမ်းညွှန် လုပ်နေတယ်။

သံလွင်က အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းကို ဂုဏ်ထူးများနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလန်ရှိ ဘိုးဘွားများထံသို့ ဆေးပညာများ သင်ယူရန် မသွားမီ ဘုရားဇူးလာရင်း ပုဂံမှာ အဖြူနဲ့ ဆုံပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရင်းက အချစ်နယ်ကျွဲခဲ့မိကြတယ်။

သံလွင်က အဖြူတို့ လက်ထပ်ယူဖို့ တတိပေးပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မိဘများထံ ခွင့်တောင်တဲ့အခါ မိဘများက သဘောမတူကြလို့ မိဘများ သဘောမတူရင် နိုင်ငံခြားမသွားနိုင်ကြောင်း အကျပ်တိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး မိဘများက လက်လျှော့ပေးခဲ့ကြပြီး နိုင်ငံခြားပညာသင်သွားပြီး ပြန်လာရင် လက်ထပ်ပေးပါမယ်လို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ သံလွင်က နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စိစဉ်နေရလို့ ပုဂံကို ပြန်မသွားနိုင်တော့ဘဲ သူ့ချစ်သူလိုက်လာရင် ပေးပေးပါလို့ စာတစ်စောင်သာရေးပေးနိုင်ခဲ့တယ်။

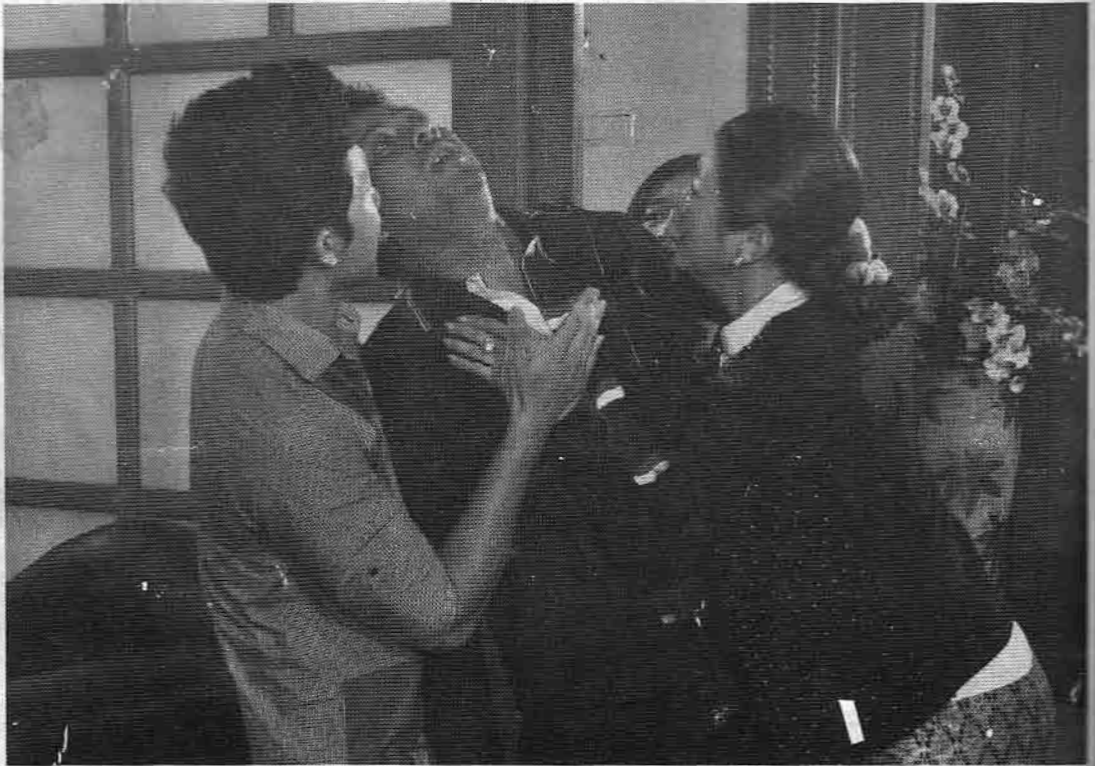
အဖြူက သံလွင်ကို စောင့်မျှော်ပေမယ့် ပေါ်မလာတော့လို့ သံလွင်ရှိရာ ရန်ကုန်ကို အဖြူလိုက်လာခဲ့တယ်။ သံလွင် နိုင်ငံခြားသွားပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိရတဲ့အခါ ပုဂံကိုလည်း မပြန်ချင်တာနဲ့ သံလွင်တို့ အိမ်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ရင်း ချစ်သူတို့ စောင့်မျှော်နေခဲ့တယ်။



ရဲရင့်က အဖြူတို့ တွေ့မြင်သဘောကျပြီး သံလွင်ရဲ့ မိခင်ကို အဖြူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ ဒီအချိန် အဖြူမှာ သံလွင်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရလို့ ရဲရင့်ကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။

အဖြူက သားကလေးမွေးလာတော့ ရဲရင့်က သစ်တောလို့ နာမည်ပေးချစ်အားပို့ခဲ့တယ်။ အဖြူက အဖြစ်မှန်ကို ရဲရင့် စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မပြောခဲ့ဘူး။ ရဲရင့်နဲ့ အဖြူတို့ ပန်းလေညင်းဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ထပ်မံ မွေးဖွားခဲ့တယ်။

သစ်တော (၁၀)နှစ်သားရောက်တဲ့အချိန် သံလွင်က နိုင်ငံခြားကနေ ဆေးပညာပါရဂူဘွဲ့ယူပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဖြူအခက်တွေ့ရလေပြီ။ တစ်ရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဈေးထဲမှာ သံလွင်နဲ့ အဖြူဆုံခဲ့ကြရာ အဖြူက အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြတယ်။ အဖြစ်



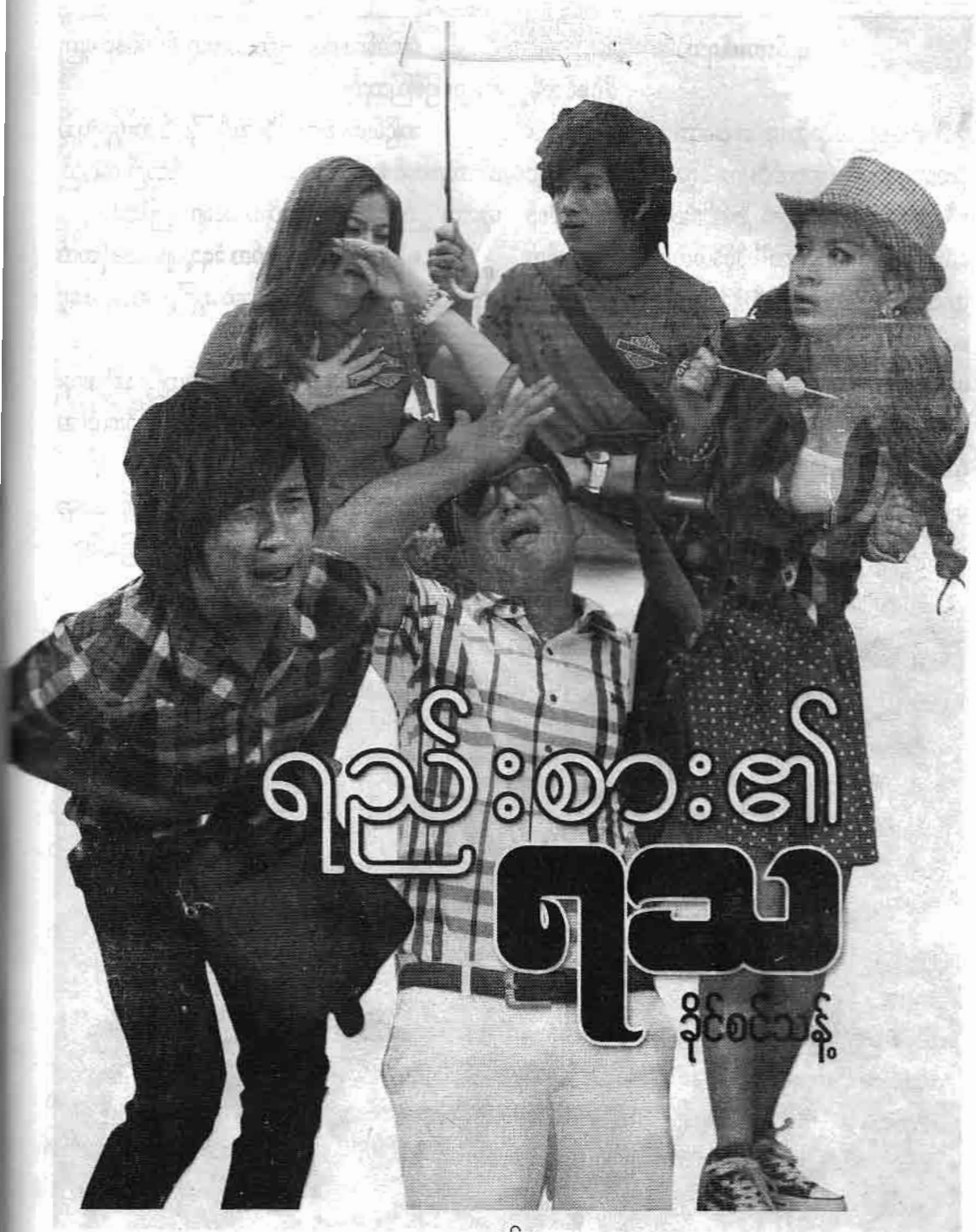
မှန်ကို လျှို့ဝှက်ထားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတောင်းပန်ခဲ့တယ်။ သံလွင်က ကတိပေးတယ်။ စကားပြောပြီး သံလွင်က အဖြူကို အိမ်လိုက်ပို့ရာ အိမ်မှာရှိတဲ့ ရဲရင့်က ငိုထားဟန်ရှိသူ အဖြူကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာတယ်။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြမလဲ စောင့်မျှော်ကြည့်ကြပါ။

ရွှေတောင်ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဦးတင့်ဆွေ (ရွှေတောင်) စီစဉ်ပေးပြီး ဒါရိုက်တာ ကိုဇော် (အရုဏ်ဦး)က လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)ရဲ့ ဝတ္ထု၊ နေစိုးသော်ရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းကို ကင်မရာ ကျောက်ဖြူနဲ့ ပုံ၊ ရန်ကုန်ရိုက်ကွင်းများမှာ ရိုက်ကူးထားပါတယ်။ ဇာတ်ကားကို ဇော်မင်း (ဟံသာမြေ)တည်းဖြတ်ကာ နောက်ခံသံစဉ်များကို ခင်မောင်ကြီးက ဖန်တီးတည်းဖြတ်ပေးထားပါတယ်။ ဇာတ်ဝင်တေး (၁၀)ပုဒ် သုံးထားပါတယ်။ အချစ်၊ အိမ်ထောင်ရေး မေတ္တာဖွဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။



ဒီဇာတ်ကားမှာ နေတိုး၊ ပြေတီဦး၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်၊ ချိုဖြိုး၊ ကောင်းပြည့်၊ သန္တာဗိုလ်၊ ထွန်းထွန်းဝင်း၊ ခင်လှိုင်၊ ပိုင်းချစ်ချစ်ဖွယ်၊ ဝတ်မ၊ ကလေးသရုပ်ဆောင် ထွန်းထွန်း၊ ထက်ထက်၊ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြကြောင်းအသိပေးတင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ထျော်ဇောထိန်း-ခေါ်



ရည်စူး၏  
ရာသီ  
ခိုင်စင်သန့်

ရည်းစား၏ရသ

ခိုင်စင်သန့်

ပုညခင်ရဲဝတ္ထုကို နေစိုးသော် ဇာတ်ညွှန်းခွဲပြီး ဒါရိုက်တာ ကိုဇော် (အရုဏ်ဦး)က ရွှေတောင်ရတနာ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဦးတင်ဆွေ (ရွှေတောင်) စီစဉ်ပေးမှုနှင့် “ရည်းစား၏ရသ” ဒီဗီဒီဇာတ်ကားပုံဖော်ကျူးရိုက်ကူးထားသည်။ ဇာတ်ကားကို နိုင်ဆွေက အရုဏ်ဦး ဗီဒီယိုစက်ဖြင့် တည်းဖြတ်ပြီး နောက်ခံသံစဉ်များကို သန်းကိုကိုက ဖန်တီးပြည့်ဆည်းပေးထားသည်။

အောင်ရဲလင်း၊ ဝတ်မှုန်ရွှေရည်တို့အဓိက ဦးဆောင်ထားပြီး သာထက်၊ သန္တာဗို၊ ရှန်းပြည့်မျိုးပိုင်၊ ဟိန်းဇေ၊ ပါးခယ်မ ဦးရဲမောင်၊ ညီရော်တို့နှင့် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များစွာတို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြသည်။

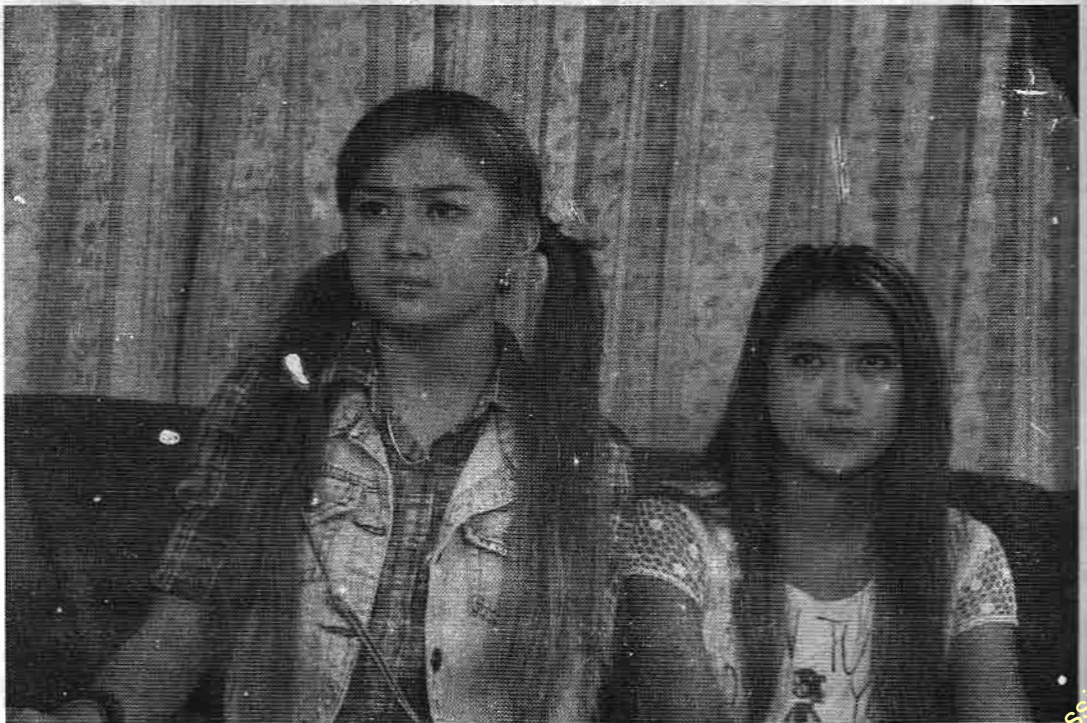
ဟေဝန်က မောက်ကြားတတ်သူ၊ ပိုးအိမ်နှင့် ရည်းစားများ ဖြစ်ကြသည်။

အငြိမ်းစားဆရာမကြီး အပျိုကြီးနှင့် အတူနေရသူ သံသာသာတွင် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝစ်တာတီးသည့် လင်းညိုဟူသော ရည်းစားရှိ၏။ လင်းညိုက ရန်များသူဖြစ်၏။

ရန်ပွဲတစ်ပွဲမှာ တစ်ဖက်က ခံရသူများ ဆေးရုံတက်ရ၍ လျော်ကြေးတောင်းခဲ့ရာ သံသာက ဆွဲကြိုးရောင်းကာ ငွေတချို့ပေးပြီး တောင်းပန်ရသည်။

သံသာနှင့် ဟေဝန်တို့ ဘုဘောက်ကျပြီး နှစ်ဦးစလုံး အလုပ်မရခဲ့ကြသော်လည်း တခြားကုမ္ပဏီတွင် နှစ်ဦးစလုံး အလုပ်ရခဲ့ကြသည်။

အလုပ်အတူတွဲလုပ်သော ဟေဝန်နှင့် သာမှာ မတည်လှကြသော်လည်း မူရင်းစိတ်စေတနာ ဖြူကြသဖြင့်





တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငဲ့ညှာရာမှ တဖြည်းဖြည်း ခင်မင်သွားကြ၏။  
ရည်းစားများရှိကြောင်းလည်း ထုတ်ဖော်ပြောမိကြ၏။

ဟေဝန်အဘိုးက ဟေဝန်မသိအောင် ရန်ကုန်ဆင်း  
၍ စုံစမ်းစဉ် သူ့ကို ကူညီသော သံသာကို သဘောကျသွား၏။  
သံသာ၏ ကြီးကြီးတင်ကိုလည်း ဟေဝန်က ကူညီရာ ကြီးကြီး  
တင်ကလည်း ဟေဝန်ကို သဘောကျသည်။ ဟေဝန်အဘိုးနှင့်  
ကြီးကြီးတင်မှာ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြရာ မြေး၏ ဓာတ်ပုံနှင့် တူမ  
၏ ဓာတ်ပုံကို ပြ၍ တစ်ချိန်တွင် လက်ဆက်ပေးရန် သဘော  
တူလိုက်ကြသည်။

ထိုကြားတွင် ဟေဝန်ထံသို့ လိုက်လာသော ပိုးအိမ်  
က ဟေဝန်တို့၏ သူဌေး ဦးလှဖုန်းကြွယ်ကိုတွေ့ပြီး သဘောကျ  
သွားသည်။ လင်းညိုကလည်း ဟေဝန်နှင့် သံသာကို အတူတွဲ  
လျက် တွေ့သဖြင့် ဒေါပူတာ ဟေဝန်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးပြီး  
သံသာ၏ ရှင်းပြချက်ကိုပင် လက်မခံဘဲ ရည်းစားအဖြစ်မှ ပြတ်  
စဲကြောင်း ကြေညာသွားသည်။ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဆက်ဖြစ်  
ကြမည်ကို စောင့်မျှော်ကြည့်ကြစေချင်ပါသည်။

ဒိုင်စင်သန့်



ရှုထောင့် မူရင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

# စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

ကိုကြီးထူး

“မာယာကွန်ရက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်မှုနှင့် အခြားရသစုံမဂ္ဂဇင်းတိုများ”



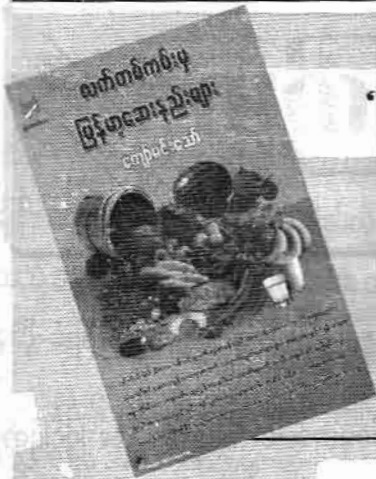
မူရင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းနှင့် အခြားစာနယ်ဇင်းမျိုးစုံတွင် ကလောင်နာမည်မျိုးစုံနှင့် စာမျိုးစုံ ရေးသားနေသော “ဆရာ ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)” ၏ ဤစာအုပ်တွင် မူရင်းရသစုံမဂ္ဂဇင်း (၁၆)ပုဒ် ပါရှိရာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ တချို့ မူရင်းများမှာ သူ၏ ကိုယ်တွေ့များဖြစ်သဖြင့် ပို၍ သက်ဝင်စိတ်ဖြင့်သည်။ မိုးအေးအေးတွင် အတွေးဖြင့် ဖတ်ရှုလိုကြသော မူရင်းစာချစ်သူများ နှစ်ခြိုက်ကြပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းစာပေတိုက်မှ တစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/- နှုန်းဖြင့် ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“အင်္ဂလိပ်မြန်မာ စတုတ္ထစစ်ပွဲနှင့် အခြားရသစုံမဂ္ဂဇင်းတိုများ”



“မေတ္တာရှင် ရွှေပြည်သာ” ၏ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စတုတ္ထစစ်ပွဲနှင့် အခြားရသစုံမဂ္ဂဇင်းတိုများကို “ဆရာ ဝင်းမောင်ကျော်” က စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း (၂၁)ပုဒ်ပါရှိသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုစာချစ်သူများ စုဆောင်းထားသင့်သည့်စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ရွှေပြည်သာစာပေတိုက်မှ တစ်အုပ်လျှင် (၂၀၀၀/-) နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

ရွှေတောင်ညောင်နှင့်ရတနာမဂ္ဂဇင်း



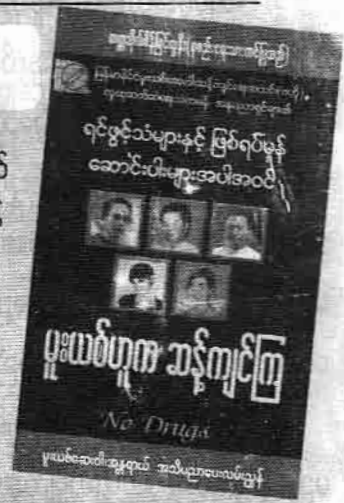
### “လက်တစ်ကမ်းမှ မြန်မာ့ဆေးနည်းများ”

“ဆရာကျော်မင်းသော်” ၏ ဤစာအုပ်တွင် မြန်မာလူမျိုးများနှင့် အလွမ်းမဝေးသော လက်တစ်ကမ်းရှိ မြန်မာ့ဆေးနည်း မျိုးစုံကို ပြုစုထားရာ၊ သင့်အိမ်တွင် ဆောင်ထားသင့်သည်။ ရန်အောင်စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

BURMESE CLASSIC

### “မူးယစ်ဟူက ဆန့်ကျင်ကြ”

မြန်မာနိုင်ငံ မူးယစ်ဆေးဝါးဆန့်ကျင်ရေးအသင်း (ဗဟို)မှ “ဆရာတက္ကသိုလ် စိန်မြင့်ထွန်း” ရေးသားတင်ပြထားသည့် ဤစာအုပ်တွင် လူထုဆက်ဆံရေး သံတမန် အနုပညာရှင်များ၏ ရင်ခွင်သံများနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဆောင်းပါးများ ပါရှိသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ကြစေရေးအတွက် အသိပညာပေးလို့ဆော် လမ်းညွှန် ထားရာ လူငယ်လူရွယ်တိုင်း ဖတ်ရှုသင့်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမူးယစ်ဆေးဝါး ဆန့်ကျင်ရေး အသင်း (ဗဟို)မှ တစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/- ကျပ်နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံး သို့ဖြန့်ချိလျက်ရှိ သည်။



### “ဝိုးတဝါးနှင့်အခြားစာစုများ”

စာပေဒါနပြုနေကျဖြစ်သော “ဆရာဒေါက်တာ အောင်ကျော် (သွားဆရာဝန်)” ၏ ဤစာအုပ်သည် စာပေရသ သုတမျိုးစုံပါရှိလေရာ စာပဒေသာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ မှတ်သားဖွယ် စာမျိုးစုံပါရှိလေရာ စာပေစေတနာကို လေးစားဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။ စာပေဒါနအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကြီးထူး

# တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တက္ကသိုလ်စိုးမိုးခွင်

တနင်္ဂနွေ



တနင်္လာ



ဘဝပန်းတိုင်ကို ရောက်ရှိချိန်၊ ဂုဏ်ယူစရာ၊ ပီတိဖြစ်စရာအတိ ပြည့်နှက်နေလိမ့်မည်။ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပြာဖြာ ပြည့်ဝနေလိမ့်မည်။ ဆွေဟောင်း၊ မျိုးဟောင်းများနှင့် ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့်ရရှိလိမ့်မည်။ ပစ္စုပ္ပန် အတွက်လည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိ၊ အနာဂတ်အတွက်လည်း အောင်မြင်မှုတွေ စောင့်ကြိုနေမည့် ကိစ္စတချို့ကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့် ရရှိလိမ့်မည်။

သင့်နှလုံးသားမှာ အချစ်ဝက်ဆိုက်တင်ခွင့်ရမည်။ နှလုံးသားဖေ့ဘုတ်စာမျက်နှာမှာ ရင်ခုန်သံများ ဆူညံ ကျယ်လောင်နေမည်။ အချစ်ဖြင့် အရာရာသည် ပြီးပြည့်စုံနေမည်။

**ထိထိုးရမည့်နေ့ -** တနင်္ဂနွေ၊ စနေ။

**အထိုးဝေးဝထန်း -** (၁၈၉) (၉၈၀)

**ယတြာ -** ဘေးအန္တရာယ်များ ကင်းကွာစေရန် အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ ဘယာကြော်တပ်လှူပြီး ဂုဏ်တော်ပွားများပါ။

ကြွယ်ဝမှုအပေါင်း ခညောင်းချိန်။ မြင့်မြတ်သော အလှူဒါနတွေကို လုပ်ဆောင်ခွင့်ရရှိမည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောစရာများကို စိတ်တန်းကာ ပြောတတ်သော မိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦးကို ခင်မင်ခွင့်ရမည်။ ကောင်းကံများ ဆင့်နေပြီး လုပ်သမျှ ဟုတ်နေလိမ့်မည်။ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားကိုးကွယ် တတ်ချိန်ဖြစ်၏။ သင့် ဘဝအဆင်ပြေသည့်အခါ ချောမောလှပသော ချစ်သူလေးနှင့် တွေ့ကြုံခွင့်ကြုံမည်။ အချစ်ရေး အချစ်ကံကောင်းပါသည်။

**ထိထိုးရမည့်နေ့ -** အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။

**အထိုးဝေးဝထန်း -** (၇၈၀) (၂၈၅)

**ယတြာ -** မိမိအိမ်နားရှိ ဘုရားရင်ပြင်ကို သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ကာ ကုသိုလ်ယူပါ။

အင်္ဂါ



ကံကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရတော့မလို ဖြစ်ရတတ်ချိန်။ ငါးစာကိုသာမြင်ပြီး ငါးများချိတ်ကို မမြင်သော ငါးသည် အန္တရာယ်ကြီးလှ၏။ ကံတရား၏ လှည့်စားကျိစယ်မှုကို ခံရတတ်ပါသည်။ တစ်ပါးသူ မရိုးသားမှုကြောင့် ပြဿနာ ရှင်းရလိမ့်မည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စဉ်းစားကြည့်လျှင် အကောင်းဆုံးများကို စဉ်းစားသုံးသပ်မိလိမ့်မည်။ လူတိုင်းလက်ခံနိုင်သော ဆန်းသစ်တီထွင်မှုများကြောင့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရတတ်၏။

စန်းပွင့်သောကာလဖြစ်၍ သွားလေရာမှာ လူချစ်လူခင် များတတ်၏။ ချစ်ခင်သူထက် ချစ်သင့်သူကို ရွေးချယ်မိတတ်သည်။ အချစ်ကြောင့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရတတ်၏။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။

အကျိုးပေးဝေစာန်း - (၇ စ ၈) (၃ စ ၀)

ထကြာ- တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူမှာ ရွှေသင်္ကန်း လှူဒါန်းပါ။ ပြီးလျှင် တံခွန်၊ ကုက္ကားနှင့် ထီးဖြူ၊ ထီးနီများကို လှူဒါန်းပါ။

ပုဒ္ဒဟူး



အချို့ရှာစဉ် သကာတွေ့တတ်ချိန်။ ဝန်းကျင်သစ်၊ မိတ်ဆွေသစ်ကြုံ၍ အောင်မြင်မှုကြီးကြီးမားမား

ကြုံမည်။ မိသားစုကို ကတိတစ်ခုပေးပြီး ချွေးသိပ်ပေးရတတ်သည်။ မည်သည့်လုပ်ငန်းကိစ္စမဆို မိသားစုနှင့် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မည်။ ယခုကာလအတွင်း ဆောင်ရွက်သည့်ကိစ္စတိုင်း ထူးခြားသော အောင်မြင်အဆင်ပြေမှုများ ကြုံရတတ်သည်။

အချစ်ရေးကိစ္စမှာ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ရတတ်သည်။ အတ္တမာနများနှင့် ပြည့်လျံနေသော အချစ်ခရီးက ခါးသီးလွန်းနေမည်။ ချစ်သူ၏ သစ္စာဖောက်မှုကို အသားလွတ် ခံရတတ်သည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။

အကျိုးပေးဝေစာန်း - (၄ စ ၃) (၉ စ ၆)

ထကြာ- သံဃာတော်များ၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုလျက် ဆွမ်းလောင်းလှူပါ။

ကြာသပတေး



ယုန်ထောင်ကြောင်မိမှု ကြုံရချိန်။ လက်တွေ့နှင့် စိတ်ကူးမတူညီမှုများ ကြုံမည်။ ဆန္ဒနှင့်ဘဝတစ်ထပ်တည်း ကျမနေတတ်ပါ။ တေ့လွဲတေ့လွဲများ မကြာခဏ ကြုံမည်။ စိတ်မပျက်ပါနှင့်။ စိတ်ပျက်စရာကိစ္စများ သင်ခန်းစာယူပါ။ မည်သူမျှမသိသေးသည့် ကိစ္စ ကြိုသိထားခြင်းဖြင့် စီးပွားရေးအောင်မြင်မှု တစ်ရပ်ကြုံမည်။

နုနယ်လွန်းသော သင့်နှလုံးသားကြေးမုံပြင်မှာ အချစ်ဝံ့ရိပ်ထင်တပ်လာပေလိမ့်မည်။ ဆန္ဒကို သိက္ခာဖြင့် ထိန်းသိမ်းသင့်၏။ အချစ်ကြောင့် သင့်ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲမှု ကြုံရဆုံးရမည်။ အချစ်ကံကောင်း၏။

**ထိထိုးရမည့်နေ့ -** ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။

**အကျိုးပေးဝေထန်း -** (၁ စ ၆) (၇ စ ၀)

**ယတြာ -** မိမိဝတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကလေးများကို ပေါက်စီ နှင့် နွားနို့ကျွေးမွေးကုသိုလ်ပြုပါ။



**သောကြာ**



စိတ်ကူးယဉ်မှုများ လက်တွေ့ဖြစ်လာရတတ် ချိန်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်သစ်များ အကောင်အထည်ဖော် သင့်ပါသည်။ ရင်းနှီးထားသည့် ငွေကြေးအတွက် စကား ပြောရလိမ့်မည်။ စွန့်စားသည့်လုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေးမှု ကြုံမည်။

တစ်ဦးသဘောကို တစ်ဦး နားလည်မှုမရှိဖြစ် နေမည်။ ရင်ခုန်သံ မတူညီမှုကြောင့် စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ရ မည်။ အချစ်ကြောင့် ဒေါသဖြစ်စရာ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်စရာမြင် သည်။ အထင်လွဲခံရမည်။ အချစ်ကံညံ့၏။

**ထိထိုးရမည့်နေ့ -** တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။

**အကျိုးပေးဝေထန်း -** (၂ စ ၈) (၅ စ ၀)

**ယတြာ -** မွေးနေ့တွင် တစ်နေ့တည်း တန်ခိုးကြီးဘုရား (၃)ဆူဖူးပါ။ သင့်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝလာပါလိမ့်မည်။

**စနေ**



အောင်မြင်ခြင်း နေမင်းကြီးနှင့် ဆုံစည်းခွင့်ရ ချိန်။ သစ်လွင်သော စိတ်ကူးများကြောင့် ထင်ပေါ်ကျော် ကြား၊ လူသိများမှု ကြုံမည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရှိ၍ အောင်မြင်မှုရမည်။ ငွေကြေးပူဝင်သောက ငြိမ်းအေးမှု ကြုံမည်။ လူတိုင်းကို လျှော့မတွက်သင့်သော အခြေအ နေနှင့် ကြုံမည်။ သည်းခံသင့်သူကို သည်းခံဆက်ဆံပြီး လွှမ်းမိုးသင့်သူကို လွှမ်းမိုးခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူလိုက်ပါ။

ကြားလူတစ်ဦးကြောင့် နှောင့် ဂှက်မှုကြုံမည်။ အားပြိုင်မှုရှိသော အချစ်ရေးအနေအထားကြုံမည်။ အချစ်ဝင်္ကပါမှာ လျှောက်လှမ်းရင်း လမ်းပျောက်သွား တတ်သည်။ အချစ်ရေး ညံ့သည်။

**ထိထိုးရမည့်နေ့ -** ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။

**အကျိုးပေးဝေထန်း -** (၇ စ ၀) (၂ စ ၅)

**ယတြာ -** အိမ်ရှိဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး ကောက်ညှင်း ပေါင်း ကပ်လှူပူဇော်ပါ။

**တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်**

ဒီရိုက်တာ 'ဦးဦးသက်' ဖန်တီး တင်ဆက် စီစဉ်ညွှန်ကြားတည်ထောင်ပြီး

ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင်မင်းသား/မင်းသမီးများ၊ ဟာသလူရွှင်တော်များ၊ ဆိုပျော်တေးသံရှင်များ၊

အော်ပရာနှင့်ပြဇာတ်ကိုကျွမ်းကျင်စွာကပြနိုင်သော မင်းသား/မင်းသမီးချောလေးများ၊

စင်တိုင်အငြိမ့်မင်းသမီးချောချောလေးများ၊ နှစ်ပါးမင်းသားချောချောလေးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့်

# ဂျိုင်းယွတ်



## အဆင့်မြင့် (ရန်ကုန်) ဇာတ်သဘင်

ဇာတ်ရိုးဖျော်ဖြေမှု၊ ခေတ်ပေါ်အကဖျော်ဖြေမှု၊ အော်ပရာပြဇာတ်နှင့်ဟာသပြဇာတ်များဖျော်ဖြေမှု၊  
စင်တိုင်အငြိမ့်ဖျော်ဖြေမှု၊ နှစ်ပါးအကအလှဖျော်ဖြေမှုများကို ခေတ်ပေါ်ရောင်စုံသလိုက်မီးများစွာဖြင့်  
လှပဝေသာစွာ "မိုးလင်းပေါက်" ဖန်တီးပုံဖော်တင်ဆက်ကပြပါမည်။

အင်္ဂလိပ်စာပွဲများ၊ ဘုရားပွဲများ၊ အထိမ်းအမှတ်ညွှတ်ပွဲများ၊ ရန်ပုံငွေရှာဖွေသည့်ပွဲများအတွက်  
အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။

ဇွန်ရန်ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁၂၁၆၇၀၊ ၀၉၄၃၁၁၀၃၂၁ ၊ ၀၁ ၃၉၇၁၆၄၊ ၀၁ ၂၉၇၂၉၇  
၀၁ ၉၀၀၀၀၁၇ (ရန်ကုန်မြို့)၊ ၀၅၃ ၂၇၁၁၃ (ပြည်မြို့နံးခွဲ)